252

Janet Dailey

Cu un pic de noroc

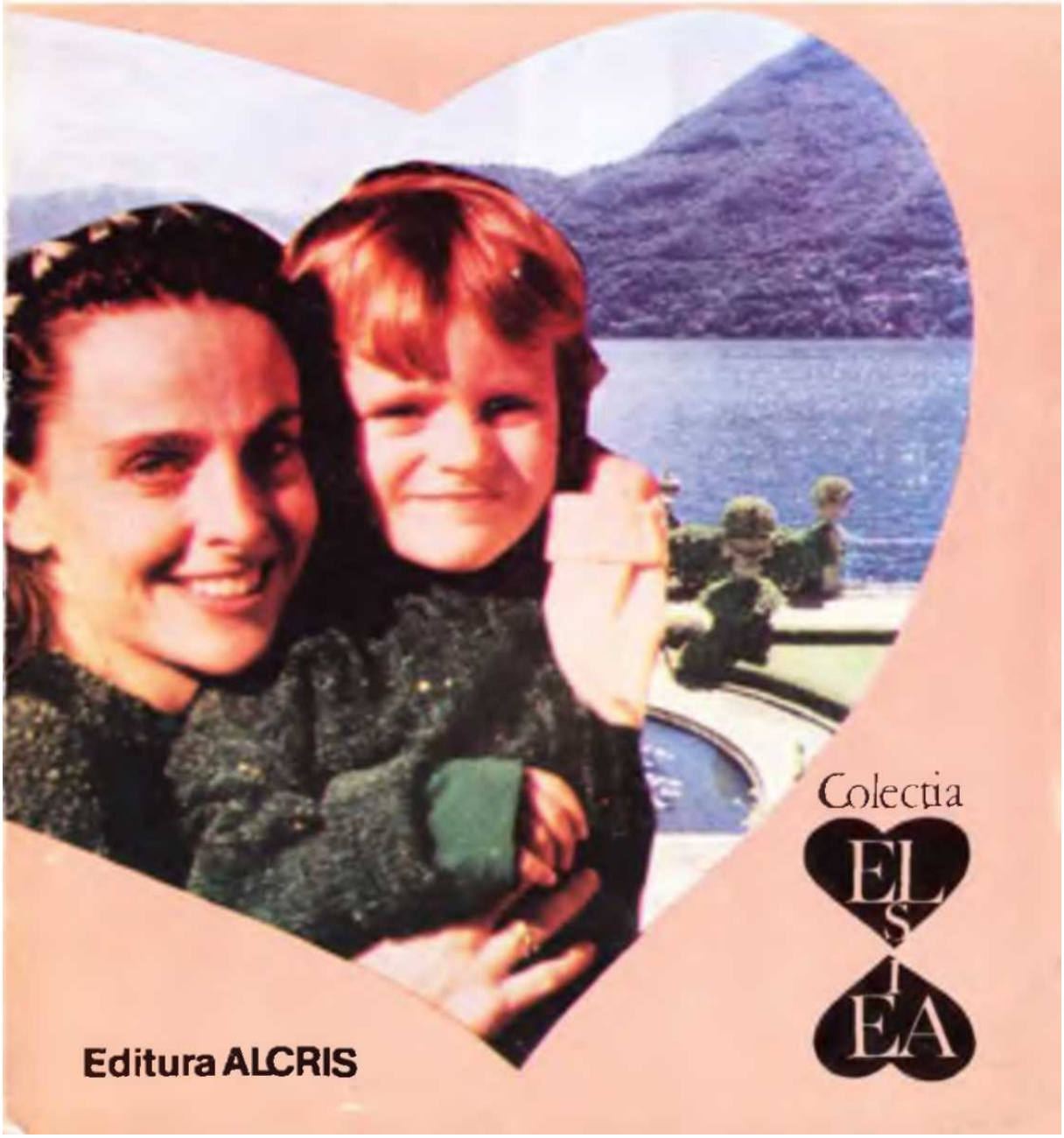

Colectia ELSEA

Editura ALCRIS

JANET DAILEY

CU UN PIC DE NOROC

CAPITOLUL I

— Eşti sigură că nu vrei să te duc cu maşina acasă ? se interesă reverendul Johnson. Dacă nu te deranjează să aştepţi câteva minute, aş fi bucuros să te duc.

Reverendul Johnson nu .arăta ca un prelat, în cămaşa lui simplă şi pantaloni kaki. Intre patruzeci şi cincizeci de ani, arăta ca un pescar care nimerise din greşeală în biserică. De fapt, el era un anglican fervent, încântat că parohia lui din Wisconsin era situată într-o zonă cu atât de multe lacuri, torente şi râuri. Ii plăcea să ştie că în timp ce era „un pescar de oameni" ca Domnul, era de asemenea şi pescar, ocupaţie şi vocaţie pe care o simţea perfect potrivită cu prima.

— Nu mulţumesc. Este o seară plăcută şi îmi va face plăcere să mă plimb, insistă Eve Rowland în timp ce-şi punea mantoul maro, subţire, de vară, In afară de asta, nu este chiar aşa departe.

— Da, dar nu-mi place ideea de a te plimba singură după lăsarea întunericului.

— Cable nu este Minneapolis sau Milwaukee,, râse ea.

Existau daţi când uita chiar să încuie uşa din fată de la casa părinţilor ei, dar nu-şi făcea griji în astfel de ocazii.

— Trecutul meu de orăşean Se vede. nu-i aşa ? îi zâmbi el. Mulţumesc că ai înlocuit-o pe, doamna Alstrom la orgă în seara asta... O criză minoră o împiedicase pe aceasta să participe la slujbă şi Evei i se ceruse să-i ţină locul... Sper, că nu ţi-am stricat planurile pentru astă-seară.

— N-aveam nici un fel de planuri, spuse ea şi nu continuă mai departe cu explicaţiile.

— Păcat. Eşti o femeie caldă şi generoasă. Poate că ar trebui să le şoptesc la ureche bărbaţilor potriviţi din congregaţia mea.

El voi - să fie amabil, dar oferta sa avea un efect demoralizant. Eve îşi compuse un zâmbet rapid ca să-şi ascundă reacţia.

— Este un gând frumos, dar majoritatea lor sunt deja legaţi de cineva. Vă puteţi păstra talentele de peţitor pentru altă dată. Noapte bună. Si sunt bucuroasă c-am putut da o mână de ajutor.

— Ne vedem la biserică, duminică. Reverendul îşi ridică mâna drept salut.

— Nu această duminică, răspunse Eve. Deschidem căsuţa de vară de pe lac, aşa că nici eu şi nici părinţii mei nu vom fi la biserică.

— Da ? Care lac ? Curiozitatea lui de pescar se trezea.

— Namakagon.

Lacul era doar la câteva mile la răsărit de oraş.,

— Se pescuieşte minunat acolo, constată el.

— Ştiu. Este locul favorit al tatălui meu. Se uită la ceasul ei Ce mână. Mai bine aş pleca. Noapte bună, reverend Johnson.

— Noapte bună.

Părăsind biserica. Eve îşi încheie nasturii de la mantou. Deşi oficial era vară, temperatura în Northwoods scădea substanţial în orele serii. Cerul era acoperit cu sute de mii de stele strălucitoare. O lună mare şi grăsulie concura cu stelele ; globul argintiu era aproape ca un candelabru care lumina pământul. Becurile de pe stradă erau inutile fată de lumina ce se revărsa din cer.

În timp ce mergea pe trotuar. în minte ii răsuna oferta pe care o făcuse reverendul. Trăind în Cable cei douăzeci şi şase de ani, cu excepţia a patru ani petrecuţi la colegiu în Nadison, Eve ştia practic orice bărbat necăsătorit din zonă. Aceia care ar fi putut-o interesa n-o remarcaseră niciodată, iar cei care o remarcaseră n-o interesaseră pe ea. Era convinsă că era prea mofturoasă.

Mama ei dispera că Eve nu-şi va găsi niciodată un bărbat care să-i convină şi continua să-i reamintească faptul că, cu fiecare an care trecea, ea devenea mai rigidă în comportare. Eve renunţase la speranţa că va veni vreodată Făt-Frumos, dar n-avea de gând să se mărite doar de dragul de a fi căsătorită, indiferent cât de drăguţ şi respectabil ar fi un pretendent. N-avea intenţia să se căsătorească dacă n-avea, cel puţin, o adâncă afecţiune pentru bărbat, iar până acum nici unul nu-i trezise nici măcar atât. Din când în când existaseră nişte curtezani. Pe mulţi dintre ei îi plăcuse sincer, dar nu profund. Se părea că o atrăgeau întotdeauna bărbaţii care nu erau atraşi de ea.

Şi nu din cauză că era urâtă. Din multe puncta de vedere era atrăgătoare. Cu păr şaten şi ochi căprui, avea un ten fără cusur, dar trăsăturile ei nu erau frapante. Silueta îi era obişnuită, nici slabă, nici grasă. Nu era prea înaltă sau prea scundă. Pur şi simplu nu se remarca din mulţime. într-o mare de feţe drăguţe, a ei era ultima care se observa.

Eve era la fel de realistă în aprecierea calităţilor sale personale. Era inteligentă, avea o fire plăcută şi simţul umorului. Ca profesoară de muzică, aprecia muzica şi artele. Dar avea tendinţa să fie tăcută şi nu-şi făcea repede prieteni. Petrecerile din primii ei ani, când nu se mişcase de pe scaun, fără a fi invitată la dans, îi micşoraseră tendinţa de a mai participa. Prefera sărbătorile cu câţiva prieteni apropiaţi, în locul unora de mare amploare. Din fire nu era agresivă, deşi nu se lăsa călcată în picioare.

Erau unii care sugeraseră că, la douăzeci şi şase de ani, era prea mare ca să mai locuiască acasă, dar când Eve evaluase costurile pentru a trăi singură din salariul ei, se lăsase păgubaşă. în afară de asta, ea şi părinţii ei erau buni prieteni. Era la fel de independentă ca şi cum ar fi locuit singură într-un apartament.

Cu atâtea gânduri care o cuprinseseră, Eve nu observă cârciuma de care se apropia. O fereastră era larg deschisă, ca să lase fumul să iasă afară şi să intre aer curat. înăuntru, un tonomat cânta tare un cântec popular. Eve nu-1 auzi, şi nici râsetele şi vocile animate. Privirea ei era aţintită pe trotuar.

Dintr-o dată un bărbat păşi direct în faţa ei., Eve n-avu timp să se oprească sau să se dea la o parte. Mâinile ei se întinseră pentru a micşora şocul coliziunii. Evident, nici el n-o văzuse, căci intră de-a dreptul în ea. Braţele lui o înconjurară din reflex, ca s-o prindă în timp ce ea făcea doi paşi înapoi, din cauza şocului.

Năucită, Eve îşi ridică faţa. Nu era sigură că greşeala aparţinea în întregime vreunuia dintre ei. Prea înlemnită ca să vorbească, se uită la străinul peste care dăduse, sau viceversa.

Firma de neon a cârciumii lumina fata acestuia din plin. Aproape cu un cap mai înalt ca ea, avea părul negru şi ondulat, care-i cădea în şuviţe dezordonate pe

frunte. Ochii Iui erau albaştri cu un luciu de umor în ei. Peste trăsăturile foarte masculine se întindea o piele bronzată. Era frumos, într-un fel aspru. Un zâmbet îndrăzneţ îi dezvelea albul dinţilor.

— Ce-am prins eu ? Vocea glumeaţă se potrivea cu strălucirea de veselie din ochii lui când se plimbară peste castaniul părului şi al ochilor fetei, ba chiar şi al mantoului de aceeaşi culoare. Cred că este un şoricel maro.

Observaţia glumeaţă nu nimeri bine, având în vedere remarca de mai devreme, demoralizantă, a prelatului^ Privirea Evei căzu pe pulovărul iul crem şi gulerul cămăşii cu dunguliţe albastre. Fiindcă el tocmai ieşise din cârciumă. Eve nu era surprinsă că mirosea a băutură. Se simţea că băuse dar nu era beat. Stătea ferm pe picioare, şi nu era strălucirea alcoolului în albastrul ochilor lui.

— Îmi para rău, se scuză ea ţeapănă, nu eram atentă pe unde merg.

Apoi îşi dădu seama că braţele lui încă o ţineau şi mâinile ei erau lipite de pieptul lui — un piept foarte solid —şi inima începu să-i bată neregulat.

— Nici eu nu mă uitam pe unde merg, aşa că se pare că amândoi suntem de vină, şoricelule maro. Te-am lovit ?

Era mai tulburător să-i asculţi accentele joase, ale vocii fără a-i vedea faţa, aşa că Eve îşi ridică privirea, dar nu-i putu întâlni ochii pe jumătate închişi.

— Nu, nu m-ai lovit. Deoarece el n-arăta că ar vrea să-i dea drumul, ea continuă : N-am nimic, Poţi să-mi dai drumul acum.

— Trebuie ? oftă el din rărunchi. Mâinile lui se mişcară, dar nu departe de ea, începând să rătăcească peste umerii şi spinarea ei, cercetător, de parcă verifica felul în care se simţea ea în braţele lui. Ştii ce mult timp este de când am ţinut o femeie în braţe ?

Linia bine conturată a gurii Iui purta o senzualitate. latentă, în timp ce întrebarea confirma, direcţia pe care o suspectase Eve că duceau gândurile lui. Mâinile lui exercitau o uşoară apăsare, cu s-o apropie mai mult de el. Ei stăteau pe trotuarul străzii principale, la câţiva paşi de o cârciumă plină de oameni.

Precis el nu încerca s-o acosteze într-un astfel de loc ? Voia să se zbată, dar îi era teamă ca el să nu privească acest lucru ca o provocare în loc de rezistenţă. Totuşi, ea recunoştea pericolul inerent al situaţiei, şi-şi menţinu trupul rigid.

— Îmi dai drumul, te rog ? îi ceru ea.

— Te înspăimânt, nu-i aşa ?

El îşi dădu capul pe o parte, privind-o agale; iar mâinile lui îşi încetară mişcarea.

— Da, recunoscu Eve, pentru că inima îi bătea, nebuneşte şi avea o senzaţie de sufocare în piept.

El lăsă mâinile să-i alunece, îndepărtându-le şi lăsând-o liberă. Ea se aşteptase la rezistenţă. Trecu o secundă întreagă înainte ca ea să realizeze că nu mai era ţinută. Fata îl depăşi şi era deja cu un pas înainte când mâna lui se strecură să-i prindă braţul.

— Nu fug: in întuneric, şoricelule maro, o, mustră vocea lui. Mai rămâi un minut.

— Nu !

Mâna Iui o forţă să se oprească, dar ea îşi smuci braţul, drept protest împotriva degetelor lui de oţel.

— De ce te grăbeşti ? Te întâlneşti cu cineva ? întrebă el curios. interesat.

— Nu !

Eve era confuză şi prudentă. El nu-i dădea drumul şi nu făcea nici o mişcare care să dea semne c-ar vrea s-o elibereze.

— Unde mergi aşa grăbită ?

Umbrele cădeau pe faţa lui, accentuându-i unghiurile trăsăturilor. Asta-i scotea în evidenţă viri-

litatea aspră, care se adăuga Ia aura de atracţie periculoasă.

— Mă duc acasă ! îl informă ea.

— Nici eu n-am unde să mă duc decât acasă ! spuse el. De ce n-am merge amândoi într-un Ioc ?, După aceea n-ar mai trebui să mergem acasă.

— Eu vreau să merg acasă, insistă Eve ferm, în ciuda uşorului fior care i se împrăştia în braţ de la strânsoarea mâinii lui.

— De ce ? Este singuratic acolo.

Îi era greu să-şi imagineze un bărbat ca el vreodată singur. Era evident o cursă. N-avea de gând să se lase prinsă.

— Să-ţi spun în alt fel : nu vreau să merg cu dumneata.

— Cred că ţi-ai făcut o impresie greşită. Gura, lui se arcui într-o jumătate de zâmbet dezarmant., Vreau să merg undeva unde să putem vorbi.

Altă cursă, bănui Eve.

— Mă îndoiesc că te interesează să vorbeşti,! ripostă ea cu o urmă de sarcasm.

— E-adevărat, insistă el şi se aşează în faţa ei, fără a-i da drumul la braţ.

Eve se uita drept în faţa ei, într-un efort de a nu-i da nici o importanţă, cu toate că pulsul i se accelerase. Cealaltă mână a lui se ridică să-i mângâia părul şaten şi mătăsos. Instinctiv, ea se smuci, preferând forţa care avea scopul de a o intimida, îşi întoarse capul să se uite la el.

Când îi întâlni privirea, realiză că omul comunica prin atingere — cu mâinile sau privirea —, ori gura şi trupul, indirect, adăugă mintea ei în cele din urmă. Nu se îndoia de măiestria lui în orice domeniu. Calmul ei începu să se destrame puţin, din cauza imaginaţiei sale perverse.

— Este adevărat, repetă el. Nu ştii că un bărbat poate vorbi cu un şoricel maro ?

— Ai vrea, te rog, să nu-mi mai spui aşa ? izbucni ea iritată în timp ce refuza să comenteze observaţia lui de mai devreme.

— Întotdeauna m-am întrebat dacă un şoricel maro ar riposta dacă ar fi înghesuit într-un colţ. Este ceva spirit acolo, în spatele aparentei timidităţi. Era evident după expresia de satisfacţie de pe faţa lui că ea-i trezise interesul. Eve îşi dori să-si fi ţinut gura... Un şoricel maro — asta eşti, să ştii. Cu părul tău maro, ochii maro şi mantoul maro. El o hărţuia, dar de data aceasta îl ignoră.

— Sunt un şoricel maro, nerăbdător să meargă acasă, aşa că îmi vei da drumul ? întrebă ea cu o voce în care băgase o notă intenţionată de plictiseală.

Prin minte îi trecu că n-ar fi ajuns în situaţia asta dacă ar fi acceptat oferta reverendului Johnson de a o duce acasă.

— Dacă insişti că asta este ceea ce vrei să faci, voi merge cu tine ca să ajungi în siguranţă şi ca nici o pisică să nu se repeadă la tine în drum spre casă.

— Nu mă pot gândi decât Ia o singură - pisică şi aceea eşti dumneata, replică Eve.

— Touche râse el. Ea-1 privi direct în faţă.

— Dacă nu mă laşi în pace, o să ţip.

— Şoarecii chiţăie, o corectă el, îngustându-şi privirea ca să judece cât de serioasă îi era amenin-ţarea.

— Acest sericei maro ţipă, insistă ea.

Putea, şi dacă se simţea suficient de ameninţată, o va face. Nu ajunsese încă la acest punct, dar conversaţia durase destul.

— Cred că ţipă, încuviinţă el după ce trecuse o secundă.

Îi lăsă braţul şi-şi ridică mâinile în semn de indicaţie ironică a faptului că n-o va mai atinge.

— Mulţumesc. Eve nu era sigură de ce spusese asta.

Imediat începu să se îndepărteze, încercând să nu meargă prea repede. fi simţea cum a observă cu acei ochi albaştri magnetici ai lui. Era o senzaţie enervantă.

— Noapte bună, şoricelule maro, se auzi vocea joasă, cu o urmă de regret în ea.

Ea nu răspunse. Pe o distanţă de încă zece metri„ se întrebă dacă el începuse s-o urmărească. Se, stăpâni să nu se uite înapoi. Câteva secunde mai, târziu auzi uşa de la cârciumă cum se deschide şi se închide. Se uită peste umăr, dar el nu se vedea.; Deoarece nici un client nu ieşise, era limpede că el intrase. începu să se întrebe cine era.

Ajunse acasă după ora zece. Amândoi părinţii ei erau în camera de zi. Nici unul nu părea surprins.! Tatăl ei era un bărbat înalt cu ochi căprui şi păr rar, în timp ce mama ei era mititică, şatenă, puţin încărunţită şi ochii maronii. De la ea moştenise Eve înfăţişarea comună.

— Repetiţia cu corul bisericii trebuie să fi durat mult, observă mama ei.

Era o constatare, nu o remarcă referitoare la întârzierea Evei.

— Puţin. îşi dădu haina jos de pe umeri şi se întrebă dacă o va mai îmbrăca vreodată fără să se, gândească la sine ca la un şoricel maro. Reverendul Johnson s-a oferit să mă conducă cu maşina, dar era o seară aşa de plăcută încât am hotărât să mă plimb. A durat puţin mai mult.

Nu-l menţiona pe străinul din faţa cârciumii. Nu voia să-i îngrijoreze fără motiv. Oricum nu, fusese un incident periculos, nu merita să-i pomenească.

În mijlocul nopţii, Toby McClure se rostogoli pe o parte. Genele lui lungi de băieţel fluturară, somnul fiindu-i tulburat de un sunet uşor. încet, deschise ochii albaştri şi somnoroşi aţintindu-i către uşa de la dormitorul iui care stătea deschisă. Ascultând, auzi mişcări înăbuşite în cealaltă parte a casei. La coltul

gurii îi apăru un zâmbet, care se adânci când auzi un scaun răsturnându-se şi o înjurătură în surdină.

Azvârlind cuvertura, Toby se strecură din pat şi se duse spre uşa din hol. Picioarele lui goale nu făceau nici un zgomot pe mochetă. Deschise larg uşa şi aşteptă până văzu silueta înaltă a tatălui său care se detaşa din întuneric. Avea un mers nesigur, încercând din greu să nu facă zgomot.

Lumina lunii pline pătrundea prin fereastră la capătul coridorului unde Toby stătea, Iuminându-1 şi pe tatăl lui. în clipa în care-1 văzu pe băiat, tatăl lui, Luck McClure, se opri brusc şi se clătină, proptindu-se de perete cu o mână. O cută de încruntare îi apăru pe frunte în timp ce-1 privea pe băiat.

— Ce faci afară din pat ? Trebuia să dormi. Îl acuză el cu o vece ameninţătoare.

— M-ai trezit, replică Toby. întotdeauna mă trezeşti când încerci să te strecori.

— Nu mă strecuram. Unde este doamna Jack, son, doamna care trebuia să stea cu tine ?

— Avea de gând să ceară dublu după miezul nopţii, aşa că am plătit-o şi am trimis-o acasă. îmi datorezi doisprezece dolari.

— Tu... Luck McClure îşi închise gura într-o, explozie de furie şi-şi duse cu grijă o mână la frunte. Vom vorbi despre asta mâine dimineaţă, Toby, declară el, avertizându-1.

— Da, domnule. îţi voi aminti dacă uiţi, promise băiatul cu o luminiţă şmecherească în ochi., îmi datorezi doisprezece dolari.

— Acesta este un alt lucru pe care-1 vom discuta dimineaţă. Dar era o repetare slabă a avertismentului precedent, în timp ce un val de oboseală îl copleşea. Acum, mă duc direct în pat.

Luck se împinse de perete şi folosi acest elan pentru a ajunge la uşa dormitorului său, vizavi de cel al fiului său. Toby îl observă cum deschide uşa de la camera

întunecată şi-1 auzi cum se îndreaptă spre pat. Fără o lumină care să-i localizeze exact destinaţia, Luck se împiedică de tăblia patului, începu să înjure şi se opri scurt când Toby traversă holul ca să apese pe întrerupător, aprinzând plafoniera.

— De ce nu eşti înapoi în pat, acolo unde trebuia să fii ?

Luck înconjură şchiopătând patul şi se aşează pe acesta, într-o rână.

— Mi-am închipuit că ai nevoie de ajutor ca să te pregăteşti de culcare.

Toby se apropie de pat cu răbdarea unui adult şi-1 ajută să-şi tragă pulovărul peste cap.

— Pentru un puşti de opt ani, îţi închipui cam multe, observă Luck cu o ironie afectuoasă.

În timp ce el îşi desfăcea butonii de la mâneci, Toby îi descheia nasturii de la cămaşă.

— Trebuie să recunoşti, tăticule, că ţi-am făcut o favoare în noaptea asta, spuse Toby, ajutându-1 pe tatăl său să-şi scoată braţele din mâneci. Cum ar, fi fost dacă doamna Jackson te-ar fi văzut venind beat acasă ?

— Nu sunt beat, protestă Luck, desfăcându-şi, pantalonii şi stând suficient în picioare ca să-i tragă în jos pe şolduri. Toby îi trase în continuare până îi scoase. Am băut câteva pahare, asta-i tot.

— Sigur, tăticule.

Toby trase cuvertura. Nu-i trebui multă insistenţă ca să-i bage pe taică-său sub ea.

— Este aşa de bine să stai întins, bombăni, Luck şi începu să închidă ochii când Toby îl înfăşură în cuvertură. Apoi îi deschise şi îşi privi fiul cu o privire înceţoşată. Ţi-am spus că am vorbit cu un şoricel maro ? Abia rostise întrebarea şi se şi rostogoli pe o parte, înfundându-se în perne. Du-te la culcare, fiule, murmură el.

Clătinând din cap, Toby se duse la uşă şi se opri să se uite Ia tatăl său care deja sforăia. Se întinse şi stinse lumina

— Un şoricel maro, repetă el. Alt lucru pe care-1 vom discuta dimineaţă.

Întors în camera lui luminată de lună, Toby, se trânti în pat. Se uită la fotografia înrămată de pe măsuţa de lângă patul lui. Tabloul era identic cu cel de pe biroul tatălui său. Din tablou, o femeie, blondă cu ochi verzi îi zâmbea. Mama lui şi de departe cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse Toby vreodată. Era un bebeluş când ea murise, cu şase ani în urmă. Privirea lui se îndreptă în direcţia, dormitorului tatălui său. Oftând, închise ochii.

Puţin după ora opt în dimineaţa următoare, Toby se trezi. Stătu întins câteva minute înainte de, a căsca si a se da jos din pat, întinzându-se. Douăzeci de minute mai târziu, se spălase pe dinţi şi pa fata. se pieptănase si se îmbrăcă cu o pereche de jeanşi si un tricou galben.

Părăsind dormitorul, se opri în coridor ca să sa uite la laică-său. Luck McClure era întins de-a, curmezişul patului, cu o pernă în braţe. Toby închise uşa cu grijă, deşi se îndoia că tatăl său ar fi putut fi deranjai de vreun zgomot.

În bucătărie, puse cafea proaspătă la fiert, apoi se caţără pe un scaun şi luă paharele de suc şi un boi pentru cereale din dulap. Mutând scaunul în dreptul altui dulăpior suspendat, urcă si luă o cutie cu cereale. Cu suc de portocale şi lapte din frigider, Toby se aşează la masa din bucătărie să-şi mănânce micul dejun.

Când termină de mâncat, cafeaua era gata. Se uită la cutia cu suc de portocale, apoi se răzgândi şi se duse la frigider să ia o cutie cu suc de roşii, cățărându-se din nou pe scaun, luă un pahar înalt şi-1 umplu Pe trei sferturi cu suc de roşii. După aceea luă un ou şi-1

sparse peste suc. Amestecă, adăugă usturoi si sos iute. Mirosind rezultatul, îşi încreţi nasul cu dezgust.

Luă paharul, ieşi din bucătărie şi merse pe coridorul, dinspre dormitorul tatălui său. Acesta nu-şi schimbase poziţia în pat. Toby se aplecă, având grijă să nu verse conţinutul paharului, şi-1 scutură de umăr, cu mâna liberă.

— Este ora nouă, tăticule. E timpul să te scoli., Vorbele lui provocară un geamăt de protest. Hai, tăticule !

Cu şovăială,. Luck se rostogoli pe spate, acoperindu-şi ochii cu braţul, împotriva luminii strălucitoare ce intra prin fereastră. Toby aşteptă într-o tăcere răbdătoare până când el se ridică în şezut. ,

— Ah, capul meu ! mormăi Luck. şi şi-l cuprinse în ambele mâini.

Toby se cocoţă în pat, şi-i oferi tatălui său amestecul pe care-1 făcuse.

— Bea asta. Te vei simţi mai bine.

Dându-şi mâinile la o parte, Luck se uită sceptic.

— Ce este asta ?

— Nu întreba, îl sfătui Toby şi apuca ndu-1 pe taică-său de nas, îi duse paharul la buze.

Reuşi să-i toarne în gură o cantitate de lichid înainte ca el să tuşească şi să-i ia paharul din mână.

— Ce este asta ? tuşi din nou şi se încruntă când studie paharul.

— Un remediu pentru mahmureală, răspunse Toby privind încruntat paharul.

— Şi de când ai devenit expert în mahmureală ? Întrebă Luck.

— Am văzut o dată la televizor, dădu Toby din umeri.

Luck scutură din cap exasperat.

— Te-aş putea face să bei porcăria asta. ştii ? oftă el.

— Este cafea proaspătă în bucătărie.

Toby sări din pat, ca tatăl lui să nu-şi pună în practică ameninţarea.

— Du-te şi toarnă-mi o ceaşcă şi ia asta cu tine. Pe buzele lui apăru un zâmbet care făcu să-i apară gropiţe în obraji când îi întinse paharul lui Toby.

— Vin acolo imediat ce pun ceva pe mine.

— Îţi pun şi suc de portocale, se oferi Toby.

— Doar suc de portocale. Nu mai pune altceva în el.

— Nu voi pune, promise băiatul în timp ce pe faţa lui apăru un zâmbet larg când ieşi din cameră.

Cu o clătinare uşoară a capului, Luck aruncă cuvertura şi se dădu încet jos din pat. Făcu o pauză în dreptul biroului ca să se uite la fotografie.

— Ei bine, drăguţă doamnă, vezi în ce fel de băiat s-a transformat fiul tău ?

Ochii albaştri aveau o privire gânditoare când intră în baie.

CAPITOLUL II

— Cafeaua s-a răcit, îi-acuză Toby când tatăl lui apăru în cele din urmă în bucătărie.

Îmbrăcat în jeanşi albaştri, uzaţi, şi un maiou gri, Luck întârziase să facă un duş şi să se radă. Părul îi strălucea de umezeală. El zâmbi la reproşul fiului său.

— A trebuit să mă spăl, se apără el şi sorbi din cafeaua călduţă, după care îşi mai turnă lichid fierbinte din cafetieră. Se aşeză pe un scaun în fata lui Toby şi se sprijini cu braţele pe masă... Vrei să-mi explici ce s-a întâmplat cu doamna Jackson noaptea trecută ?

— Avea de gând să-ţi ceară dublu fiindcă stătea după miezul nopţii, aşa că am plătit-o şi am trimis-o acasă, repetă băiatul explicaţia din noaptea precedentă.

— Şi a plecat — chiar aşa, spuse Luck cu o fluturare a mâinii care să indice cât fusese de uşor. A plecat şi te-a lăsat singur.

— Ei bine... Toby se foi în scaun.

— De ce a plecat ?

— Cred că avea impresia că nu am bani.

— De ce ai făcut asta ?

— Sunt prea mare ca să stea cineva cu mine, tăticule, protestă Toby. Pot să am singur grijă de mine,

— Poate că poţi, dar liniştea mea ? Eu sunt adult, iar tu eşti un copil. Când plec, vreau să ştiu că este un adult cu tine — care are grijă de tine, da. Dar mai ales pentru caz de urgenţă — dacă te îmbolnăveşti sau te loveşti. Aş vrea să ştiu că este cineva cu tine să te ajute, explică Luck ferm. Înţelegi ?

— Da, răspunse Toby cu jumătate de voce.

— De acum încolo, când ies seara, vei avea o persoană care va sta cu tine până mă întorc. S-a înţeles ?

— Da.

— Bun.

Discuţia fiind încheiată, Luck duse ceaşca de cafea la gură.

— Dar cei doisprezece dolari ? în privinţa lui Toby, discuţia nu era terminată. Sunt din banii pe care-i economiseam să-mi cumpăr o bicicletă.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte de a-i cheltui.

— Dar ar fi trebuit s-o plăteşti tu, dacă cu nu puteam, raţiona Toby cu o logică perfectă. Ar fi trebuit s-o plăteşti, ba încă si în plus.,

— Îţi voi da doisprezece dolari cu o condiţie, replică Luck. îi dai telefon doamnei Jackson, îi spui ce-ai făcut şi-i ceri scuze.

Se auzi un lung oftat înainte ca Toby să încuviinţeze din cap.

— OK.

— Ai mâncat ? schimbă Luck subiectul.

— Cereale.

— Ai vrea şuncă şi ouă ?

— Sigur, aprobă Toby. Te ajut eu.

În timp ce băiatul aşeza masa, Luck puse şunca în tigaie şi sparse ouăle să le bată. Terminându-şi treaba înaintea tatălui său. Toby se duse Ia plită ca să se uite.

— Tăticule ? îşi dădu capul pe spate să-i privească pe tatăl lui cel înalt. Vrei să-mi povesteşti despre şoricelul maro ?

— Şoricelul maro ? se încruntă Luck la el, cu o expresie nedumerită.

— Îhî. Noaptea trecută când ai venit acasă mi-ai spus că ai vorbit cu un şoricel maro, îi explică Toby. Credeam că oamenii văd doar elefanţi roz când beau.

— Oamenii pot avea orice fel de iluzii când beau. Evident că a mea a fost un şoricel maro, murmură Luck. Trebuie să fi băut mai multe pahare decât mi-am dat seama.

— Din cauza mamei, aşa-i ? spuse Toby încet. Se lăsă un moment de tăcere, după care Luck

Îi aruncă o privire zâmbitoare.

— Ce vrei să facem astăzi ? Vrei să mergem la pescuit ? Să ne plimbăm cu barca ? Spune doar.

El evitase intenţionat întrebarea fiului său şi Toby ştia că nu era nevoie s-o repete.

— Să mergem la pescuit, hotărî Toby.

— Pescuit să fie, încuviinţă Luck şi zâmbi ciufulind părul şaten al fiului său.

Două ore mai târziu, vasele erau spălate, Daturile făcute şi ei stăteau în barca ancorată într-un golfuleţ al lacului Namakagon. O pădure deasă se întindea pe ţărmul sinuos al lacului, ocazional făcând loc câte unei fâşii de nisip. Un amestec de foioase şi conifere forma o combinaţie de nuanţe de' verde. Suprafaţa netedă a lacului reflecta pădurea, cămin pentru ursul negru, cerb şi alte vieţuitoare sălbatice.

Sprijiniseră undiţele de marginile bărcii. Toby stătea rezemat pe spate la locul lui, cu picioarele întinse în faţă şi cu mâinile la ceafă drept pernă. Se uita la norii pufoşi de pe cerul albastru cu o încruntare concentrată.

Luck era la fel de relaxat, totuşi suspicios din cauza tăcerii lungi, întreruptă doar de clipocitul valurilor pe lemnul bărcii sau de strigătul vreunei păsări. Cu coada ochiului studia expresia preocupată a fiului său.

— Se pare că te gândeşti profund, Toby, observă el şi-şi mută privirea când fiul său se uită la el. Ce-i în capul tău ?

— Încercam să-mi imaginez ceva. Toby îşi întoarse capul, cu expresia de concentrare rămasă pe faţă. Ce face cu exactitate o mamă ?

Întrebarea făcu ca ochii lui Luck să se mărească uşor. Asta îl făcu să recunoască faptul că fiul lui nu avusese niciodată parte de o adevărată viată de familie — tată, mamă, copii. Avea doar un bunic care trăia, şi nici un unchi sau vreo mătuşă, în timpul anului şcolar, weekendurile le petreceau uneori împreună. Luck îi permitea adesea fiului său să-şi invite un prieten, cu care îşi petrecea după-amiaza şi rămânea uneori peste noapte. Toby însă nu rămăsese niciodată peste noapte la nici unul din prietenii lui.

Întrebarea era una generală - şi una foarte serioasă. Nu-putea evita să răspundă.

— Mamele fac tot felul de lucruri. Gătesc, spală vasele, fac curat în casă, au grijă de tine când eşti bolnav, spală şi calcă rufele, tot felul de lucruri ca acestea. Uneori au şi serviciu în timpul zilei. Mamele îşi amintesc zilele de naştere fără a li se atrage atenţia, fac fel de fel de bunătăţi şi inventează jocuri atunci când eşti plictisit.

Ştia că era un răspuns incomplet, deoarece lăsase la o parte dragostea si afecţiunea, pe care nu ştia cum să le descrie.

Când Luck termină, îşi privi fiul. Acesta se uita la cer, încruntarea datorată concentrării fiind înlocuită de o privire gânditoare.

— Cred că avem nevoie de o mamă, anunţă el după câteva secunde.

— De ce ? Constatarea atinsese mecanismul de apărare al lui Luck şi-1 făcu să riposteze. De când tu şi cu mine n-am fost în stare să ne descurcăm singuri ? Credeam că avem un sistem care funcţionează bine.

— Ne descurcăm, tăticule, îl asigură Toby, apoi oftă. Doar că am obosit să spăl vasele şi să-mi fac patul.

Colturile gurii lui Luck se ridicară într-un zâmbet.

— Având o mamă nu înseamnă că ai fi scutit de partea ta din treburile gospodăreşti.

Desfăcându-si mâinile de sub cap, Toby se ridică în şezut.

— Cum faci să găseşti o mamă ?

— Asta-i problema mea, clarifică Luck. Ca tu să ai o mamă, ar trebui să mă căsătoresc din nou.

— Crezi că ţi-ar plăcea să te însori din nou ?

— Nu crezi că întrebarea ta devine un pic cam personală ?

Şi puţin cam jenantă, gândi Luck când se ridică în şezut, încruntat.

— Eu sunt fiul tău. Dacă nu poţi vorbi cu mine despre asta. cu cine poţi s-o faci ? raţiona Toby.

— Eşti mult prea matur pentru vârsta ta. Ochii albaştri ai lui Luck străluciră de umor sec când întâlni privirea sinceră a fiului său.

— Dacă te însori din nou, ai putea avea mai mulţi copii, accentua Toby. Te-ai gândit la asta?

— Da, şi nu ştiu dacă as putea stăpâni încă unul ca tine, glumi Luck.

Cu un oftat exasperat, Toby protestă :

— Tăticule, vrei, te rog. să fii serios ? încerc să discut inteligent cu tine. Nu-i necesar să ai un al! băiat. Ai putea avea o fetiţă.

— Despre asta este vorba ? Vrei fraţi şi surori ?

În spatele tuturor acestor întrebări ale copilului se afla interesul pentru o mamă. Mai devreme sau mai târziu, Luck simţea că va trebui să dezvăluie motivul.

— Ştii că este chiar imposibil să am o conversaţie ca de la fiu la tată cu tine ? declară Toby cu o iritare de adult. Niciodată nu îmi răspunzi la întrebări — doar îmi pui tu altele. Cum o să învăţ vreodată ceva ?

— Bine. Luck îşi încrucişa braţele şi adoptă o înfăţişare serioasă. Ce vrei să ştii ?

— Dacă întâlneşti fata care trebuie, te vei însura din nou ?

— Da, dată întâlnesc fata potrivită, cedă Luck dând încet din cap.

Cu un zâmbet satisfăcut, Toby se întoarse la locul lui, în poziţia iniţială, cu ceafa pe braţe si se uită la cer.

— Te voi ajuta s-o cauţi.

Luck răsuflă adânc, deschise gura să spună ceva, după care se hotărî că era mai înţelept bă lase subiectul baltă.

Căsuţa de la lac era construită din bârne, completată cu o verandă cu vedere la lacul de peste drum. Structura rustică dar modernă era aşezată într-un luminiş de pădure pinii deşi formau un semicerc în jurul ei.

În weekend. Eve Rowland şi părinţii ei veniseră să facă pregătiri pentru vară. Fusese o treabă veselă să-si deschidă din nou casa de vacanţă şi să evoce amintiri fericite din vara precedentă.

Stând pe verandă, Eve se uita la azurul apelor lacului Namakason. Aici, în pădurile de nord din Wisconsin si Minnesota, era locul unde se născuse legenda despre Paul Bunyan si boul lui albastru, Babe. Conform legendei, Paul şi Babe tropăiseră prin Namakagon, care fusese de zece cri mai mare. Drept rezultat s-au format lacurile mai mici din jur — Crystal,

Trapper, Little Bass şi altele. Eve îşi amintea cum se uita la harta zonei când era copil şi credea în poveşti. Figura mititică a lui Paul Bunyan fusese tot atât de reală pentru ea ca iepuraşul de Paşti, sau moş Crăciun, chiar dacă el nu lăsa daruri.

Ea-şi ridică fata spre cerul albastru şi inspiră aerul curat, mirosind a brad. Spre nord, aproape de Grand View, se afla cumpăna apelor. De-a lungul acestei linii invizibile, toate râurile de la nord se vărsau în marile lacuri. Mai la sud era cumpăna apelor care în final se vărsau în golful Mexic.

Cu un oftat de mulţumire, Eve se întoarse si intră în căsuţă. Aceasta era mică, avea doar două dormitoare, iar camera de zi era separată de bucătărie printr-o masă. Lăsă uşa batantă să se închidă. Tatăl ei avea împrăştiate pe masă uneltele de pescuit şi le aranja. Mama ei era în bucătărie, pregătind o salată de cartofi pentru masa de seară.

— Nu te superi dacă iau maşina ? întrebă Eve. Vreau să merg la băcănie. Nu mai am şampon şi o să am nevoie de loţiune pentru soare

— Sigur. Tatăl său lăsă mâinile în buzunarul de la pantaloni şi aruncă cheile de la maşină.

— Ai nevoie de ceva ? Eve se aplecă să-si ia portofelul de pânză pe care-l lăsase pe sofa.

— Poate nişte lapte. răspunse mama ei, dar în afară de asta, nu-mi vine altceva în minte.

— Bine. Mă întorc mai târziu ! strigă Eve peste umăr când împinse uşa de la verandă.

Strecurându-se în scaunul din spatele volanului, Eve se simţea la fel de veselă si însorită ca după-amiaza de vară. Materialul din care erau făcuţi pantalonii şi bluza era de un galben vesel, brodat cu alb. Părul ii era strâns cu o bandă elastică albă, scoţându-i în evidenţă ovalul feţei

Era un drum scurt până la combinaţia de băcănie şi magazin general care-i servea pe toţi cei din jur.

Familia Rowland tăcuse cumpărături acolo de multe ori, în vara trecută, aşa că Eve era o faţă familiară proprietarilor. Trăncăni cu el câteva minute când îşi plăti cumpărăturile.

Când se porni să plece, auzi vocea unui bărbat care cerea să vorbească cu proprietarul. Suna vag familiară, dar când se întoarse să vadă dacă era cineva cunoscut, bărbatul era ascuns vederii ei de un panou despărţitor. Omul având afaceri cu proprietarul şi fiind posibil să nu-l cunoască, Eve ieşi din prăvălie ştergându-şi incidentul din minte.

Îşi lăsase maşina în locul de parcare al băcăniei. Se îndreptă spre ea, dar doar când ajunge mai aproape începu să-şi dea seama că ceva nu era în regulă. Îşi încetini paşii si ochii i se măriră a neîncredere Ia vederea ştergătorului rupt şi a găurii din parbriz.

Împietrită, Eve se uită absentă pe geamul lateral şi văzu o minge de base-ball zăcând pe locul din fată. Reacţionând mecanic, deschise portiera ş: apucă mingea din mijlocul cioburilor.

— Asta-i mingea mea ! se auzi vocea unui băietei.

Prea înlemnită pentru a fi supărată sau necăjită, Eve se întoarse să se uite la el. O şapcă de base-ball era cocoţată peste o claie de păr şaten-închis, iar o pereche de ochi albaştri nevinovaţi, care nu clipeau, se uitau la ea. Eve îl judecă pe copil ca fiind între opt şi nouă ani. Avea senzaţia că-1 mai văzuse undeva, posibil la şcoală.

— Tu ai făcut asta ? gesticula fata spre parbrizul spart, folosind aceeaşi mână care ţinea mingea.

— Nu chiar. Vedeţi, tatăl meu mi-a cumpărat această mănuşă nouă de base-ball. îşi privi mănuşa prea mare de pe mâna stângă. Noi încercam să vedem cum merge. I-am cerut tatălui meu să-mi arunce o minge cu putere ca să-mi dau seama dacă mănuşa este bună, ca să nu mă doară mâna. Numai că atunci când a aruncat-o, era prea sus şi mingea a lovit vârful mănuşii mele,

apoi £ sărit şi a intrat în maşina ta. Trebuie că am atins-o, declară el cu un zâmbet gânditor. Dar tăticu a fost cel care a aruncat-o, eu doar n-am prins-o.

— Un loc de parcare nu este un loc de joacă.

În acel moment era singurul lucru care-i trecuse prin cap Evei să-i spună. Era un fel de protest neputincios, lipsindu-i puterea de a mai schimba ceva.

— Ştim asta acum, încuviinţă băiatul.

— Unde-i tatăl tău ? întrebă Eve.

— S-a dus la prăvălie să vadă dacă ei ştiu cui îi aparţine maşina, explică Toby. Mi-a spus să stau aici pentru cazul în care te-ai întoarce în timp ce el este plecat.

Comentariul îi trezi amintirea bărbatului care fusese în prăvălie, cerând să vorbească cu proprietarul. Se întoarse atunci când auzi aceeaşi voce întrebând :

— Este maşina dumitale ?

— Este a tatălui meu. Eve îşi termină cuvintele în timp ce se întorcea cu faţa la tatăl băiatului.

Răceala şocului o făcu să-i înţepenească picioarele. Era străinul pe care-1 întâlnise săptămâna trecută. Părul lui ciufulit, ondulat, îi cădea pe frunte. Lumina soarelui adăuga o vitalitate aspră acestor trăsături masculine frumoase.

Eve aştepta, ţinându-şi inconştient respiraţia, ca el s-o recunoască, în timp ce se pregătea să' observe acea gură, cu zâmbetul pregătit, formând cuvintele „şoricel maro". Dar asta nu se întâmplă. El n-o recunoştea. Evident, combinaţia dintre băutură şi umbrele nopţii înceţoşaseră imaginea ei în mintea lui.

El se uită la mingea de base-ball din mâna ei.

— Sper că Toby v-a explicat ce s-a întâmplat. Expresia lui era plăcută, dar serioasă.

— Da, mi-a explicat. Era conştientă de cât de tare îi bătea inima. Cel puţin a spus că dumneata ai aruncat mingea şi el a ratat-o.

— Mi-e teamă că aşa s-a întâmplat, recunoscu el. Fireşte, voi plăti costul reparaţiei maşinii tatălui dumitale, domnişoară...

— Rowland, Eve Rowland, se prezentă ea, fiind bucuroasă că sacul de cumpărături dintr-o mână şi minţea din cealaltă o împiedicau să dea mâna cu el.

— Numele meu este Luck McClure şi acesta este fiul meu, Toby. El îşi lăsă mâna pe umărul băiatului cu mândrie paternă. Ne petrecem vara la o casă de pe lac, la câteva mile de aici.

Eve era sigură că înţelesese greşit numele.

— Ai spus Luke McClure ?

Nu, zâmbi el. Este Luck — de la noroc. Deşi în realitate numele de Luck derivă de la Luke sau Lucius. Este unul dintre acele nume de familie care se transmit din generaţie în generaţie

— Înţeleg, murmură ea şi se uită la Toby. în cele din urmă înţelegea de ce băiatul i se păruse cunoscut la început. între el si tată exista o asemănare izbitoare.

— Cu parbrizul spart, n-o să fii în stare să conduci până acasă, observă Luck. Aş aprecia dacă ne-ai lăsa să te ducem noi cu maşina.

Date fiind împrejurările, Eve îi acceptă oferta

— Da, mulţumesc, dădu ea din cap.

— Poţi să-mi dai mingea de base-ball înapoi? interveni băiatul.

— Bineînţeles, i-o întinse ea.

— Maşina noastră este parcată acolo, îi atrase atenţia Luck McClure, îndrumând-o spre un Jaguar, ultimul model. Spuneai că maşina este a tatălui dumitale ?

— Da, el este la căsuţă.

— Acolo vrei să te duc ?

Deschise uşa pasagerului pentru ea, în timp ce Toby se urcă pe bancheta din, spate.

— Da. Părinţii mei si cu mine petrecem vara acolo.

Eve aşteptă ca el să se instaleze la volan, pentru a-i indica direcţia.

— Nu-i departe de casa noastră, comentă el şi Eve îşi dori ca aceasta să fi fost în direcţie opusă Ştia că el o putea recunoaşte în orice minut, ceea ce ar face lucrurile jenante. Voi aranja cu tatăl dumitale să-i plătesc parbrizul.

Eve se întrebă dacă nu cumva era un apropo la sexul ei, insinuând că ea nu era capabilă să facă aranjamente adecvate fiindcă era femeie. Se îndoia, totuşi. Luck McClure avea toate calităţile unui bărbat, dar n-o frapase ca un tip misogin. Mai probabil, el voia să se înţeleagă direct cu proprietarul maşinii. Ceea ce ei îi convenea de minune. Cu cât îl vedea mai puţin, cu atât mai mici erau şansele ca el s-o recunoască.

Un cap cu o şapcă de base-ball intră în câmpul ei vizual când băiatul se aplecă spre ea.

— Credeam chiar că ai să înnebuneşti când o să vezi ce ţi-am făcut la maşină. Cum de n-ai înnebunit ?

— Eram prea înmărmurită. Nu-mi venea să cred.

— Nici eu n-am crezut când s-a întâmplat, admise Luck cu un chicotit.

Părinţii ei îşi reveniră repede din surprinderea iniţială văzând un bărbat străin si un băietei însoţind-o pe Eve în casă. Ea îi prezentă, după care Luck se apucă să Ie explice cum s-a spart parbrizul. Arătându-si înţelegerea lui tipică, tatăl ei nu se supără, mai mult se amuză.

În timp ce ei discutau. Eve se duse în bucătărie cu laptele pe care-1 cumpărase. Rămase la despărţitura ce unea cele două încăperi, satisfăcută să observe felul lipsit de complicaţii în care Luck McClure le relata întâmplarea părinţilor ei. Era un dar pe care puţini oameni îl aveau.

Cu toată aparenta lui prietenie, Eve nu se îndoia că el era o fire autoritară. Exista ceva în felul lui de a fi care impunea respect.

Privirea ei trecu la băiatul care stătea lângă Luck. Asculta atent la tot ce spunea tatăl său, posedând un spirit de responsabilitate ciudat de matur pentru un băiat de vârsta lui.

Eve nu mai avea nici un motiv să rămână în bucătărie. Cum nu voia să ia parte la conversaţia dintre părinţii ei si Luck McClure. Îşi luă loţiunea pentru soare şi şamponul şi se îndreptă către dormitorul ei. Făcu pauză în faţa oglinzii de deasupra măsuţei de toaletă şi-şi studie imaginea.

Trăsăturile nu-i erau aşa de senine ca de obicei. Eve îşi pipăi gura gingaşă şi plină, urmărindu-i curba cu degetele. în ochii căprui se adăugase o sclipire de entuziasm. Cauza erau Luck McClure şi întrebarea : oare când o va recunoaşte el ?

Cu veselul galben al pantalonilor şi bluzei, Eve admise în sine că nu arăta a şoricel maro. Dacă nu altceva, o floare a soarelui era mai potrivită — cu petalele ei galbene şi mijlocul maro.

— Chiar că eşti o oglindă a vanităţii, murmură Eve si se îndepărtă de imaginea reflectată înainte de a fi prea preocupată de înfăţişarea ei.

Dar în subconştient luă hotărârea să nu se mai îmbrace în maro. De acum încolo, doar culori strălucitoare se vor adăuga la garderoba ei. Hainele terne nu-i ameliorau înfăţişarea. Şoricel maro — cuvintele lui o urmăreau, cu amintirile acelei nopţi.

Eve se temea de vremea când o va întâlni pe soţia lui Luck, pentru că în această comunitate mică era imposibil ca drumurile să nu li se întâlnească în cursul verii. Ar fi o nebunie să încerce s-o evite. Ce să-i spui unei femei al cărei soţ încercase să te agate ?

Oare ce fel de căsătorie avea el ? Spusese că era singur acasă şi voia să vorbească cu cineva. Era clar că el şi nevastă-sa aveau necazuri, conchise Eve. Sau poate că el era tipul care oricum călca pe de lături. Nu — îndepărtă ea gândul. Să flirteze putea fi ceva firesc

la el, dar Luck McClure nu era genul care să depăşească limitele cuvintelor. Exista prea multă profunzime la el ca să fie superficial.

Dar ce importanţă avea ? Era caraghios să-si piardă timpul gândindu-se la un bărbat însurat, indiferent cât de interesant şi atrăgător era.

Sunetul uşii batante şi încetarea vocilor din camera din faţă o făcură pe Eve să se întoarcă spre uşa dormitorului ei. Ascultă şi auzi cum se deschide portiera maşinii de afară. Bărbatul înalt, remarcabil, şi fiul lui plecau.

Era chiar bine. Acum putea să iasă din ascunzătoare — dându-şi seama, se opri în fata uşii. Se ascunsese. Se ascunsese fiindcă nu voia ca el să-şi aducă aminte că ea era un şoricel maro, urât. Deci asta făcuse ? Se băgase într-o gaură, exact ca un şoricel.

Nu se va mai întâmpla niciodată, hotărî Eve, şi-şi părăsi „gaura" pentru a se întoarce în camera din fată. Singurul ocupant al acesteia era maică-sa. Eve se uită în jur, remarcând că Jaguarul dispăruse de pe alee.

— Unde este tata ? întrebă ea.

— Domnul McClure 1-a dus înapoi la maşină. Au telefonat la un atelier. Vine un om acolo să ia maşina noastră şi să înlocuiască parbrizul, explică maică-sa. Se va întoarce repede.

O oră mai târziu, tatăl ei se întoarse, dar mecanicul fu cel care-1 aduse înapoi, nu Luck McClure.

CAPITOLUL III

Familia Rowland rămăsese fără mijloc de transport pentru două zile. în dimineaţa celei de a treia zile, proprietarul atelierului livră maşina completată cu un parbriz nou. Ziua începuse cu un cer gri şi ameninţător. La ora la care fusese maşina returnată

începea să picure. La prânz, ploua de-a binelea, obligând-o pe Eve să stea în casă.

Părinţii ei hotărârâră să-şi împrospăteze rezervele de alimente în acea după-amiază. O invitară pe Eve să vină cu ei, dar deoarece plănuiau să-şi mai viziteze şi nişte prieteni, ea refuză.

În zilele ploioase, îi făcea plăcere să se ghemui ască în pat cu o carte, dar acum era prea agitată ca să citească. Fiindcă avea o după-amiază întreagă la dispoziţie, se hotărî să coacă ceva şi intră în bucătărie să facă o prăjitură cu ciocolată, preferata tatălui ei.

În curând, mirosul delicios al prăjiturilor care se coceau în cuptor umplu casa şi alungă tristeţea zilei cenuşii şi ploioase. Două tăvi se răceau pe masa din bucătărie. Se uită prin geamul de la cuptor pentru al treilea rând. Prăjiturelele începeau să se rumenească, şi după un minut vor fi gata.

Îi ajunse la ureche un zgomot de paşi pe veranda de lemn. făcând-o să plece din fata cuptorului. O clipă după aceea, cineva ciocăni la uşă. Eve aruncă o privire spre cuptor si se duse să deschidă uşa. Pe partea de sus a rochiei de catifea se afla o dâră de făină. Se scutură cu mâna, dar nu reuşi decât s-o întindă. încă se mai scutura când deschise uşa.

Materialul albastru al canadienei lucea de ploaie peste o pereche de umeri laţi. Eve se trezi în faţa unor ochi albaştri, frapanţi.

O traversă un fior la vederea lui Luck McClure de cealaltă parte a pragului. Umezeala dădea o tentă neagră părului lui şaten închis. Lângă el se afla Toby, cu căpşorul pierdut în gluga trasă până pe ochi si legată sub bărbie. Dincolo de acoperişul verandei, ploaia cădea deasă ca o draperie.

— Bună, domnule McClure, îşi regăsi Eve vecea pentru a-1 saluta cu calm.

Un zâmbet uşor se zărea pe gura lui, dându-i un aer fermecător.

— M-am oprit să...

Explicaţia lui fu întreruptă de ceasul de la cuptor care sună pentru a-i aminti Evei că prăjiturile erau gata.

— Scuzaţi-mă, am ceva în cuptor. Bunele maniere îi dictau să-i invite în casă şi ea deschise repede uşa. Intraţi, îi invită ea în grabă şi fugi în bucătărie să scoată prăjiturile din cuptor înainte de a se arde.

Auzi în spate deschizându-se uşa şi paşi apropiindu-se.

— Nu uita să te ştergi pe picioare, tăticule, murmură Toby.

Deschizând uşa de la cuptor, Eve luă o mănuşă ca să nu să se ardă şi scoase tava. O altă tavă cu aluat pregătit pentru copt stătea pe masă. Ea o luă şi pe aceasta, o băgă înăuntru si închise uşa de la cuptor.

Duse tava cu prăjiturile fierbinţi pe masă, unde alte prăjituri se răceau, conştientă că Luck McClure şi fiul lui o urmaseră in bucătărie.

— V-aş putea fi de folos cu ceva ? se oferi ea. începând să scoată prăjiturile din tavă cu o paietă.

— I-am spus tatălui dumitale să-mi folosească maşina dacă are drumuri de făcut în timp ce a lui este la atelier, explică Luck. M-am oprit să văd dacă are nevoie de ea.

— Ne-a fost adusă azi-dimineaţă, se întoarse Eve să-i răspundă şi simţi cum privirea lui o cercetează.

Obrajii îi erau roşii de la căldura cuptorului, dar şi din cauza privirii lui. Era o privire pe care el ar fi aruncat-o oricărei femei semi-atrăgătoare care — constatarea unui bărbat asupra felului în cere arăta ea — dar asta nu atenua efectul asupra ei.

Toby apăru lângă Eve. Se uită pe bufei să vadă ce face ea. Desfăcându-si gluga, si-o trase de pe cap, ciufulindu-şi părul.

— Ce faci ? întrebă el curios.

— Prăjituri de ciocolată.

Ea îi zâmbi în treacăt si continuă să scoală prăjiturile cu paleta.

El inspiră adânc, ochii rotindu-i-se în cap de încântare.

— Miros bine.

— Ai vrea una ? îi oferi Eve. Se uită Ia Luck, care intrase în câmpul ei vizual. Pot să-i dau o prăjitură ?

— Sigur, aprobă el cu o mişcare a capului. Toby apucă una pe care ea tocmai o pusese pe platou.

— Ai grijă. Îl avertiză ea, dar era prea târziu.

Toby îşi retrăsese deja mâna, suflând în degetele arse.

— Sunt fierbinţi, spuse el.

— Fireşte. Abia le-am scos din cuptor. Încearcă una din spate. Arătă cu paleta. Au avut timp să se răcească.

El luă una din prăjiturile indicate şi muşcă din ea. în timp ce mesteca, studie prăjitura.

— Sunt într-adevăr bune, declară el.

— S-o ajuţi pe mama ta să-ţi facă şi ţie. îi zâmbi Eve la acest compliment.

— Eu nu mai am mamă, replică Toby absent şi mai muşcă din' prăjitură.

Această declaraţie a băiatului o făcu să se simtă şocată. îndrăzni o privire jenată spre Luck. Problemele lui de acasă se terminaseră printr-un divorţ ? Cu excepţia unei oarecare inexpresivităţi resemnate, el nu părea deranjat de vorbele fiului său.

— Soţia mea a murit când Toby era mic, explică Luck şi se uită la fiul lui. Colţurile gurii i se ridicară a zâmbet. Toby şi cu mine suntem singuri de câţiva ani, dar mi-e teamă că talentele noastre gospodăreşti nu se extind până la coptul prăjiturilor.

— Înţeleg, murmură Eve. fiindcă nu ştia ce altceva să zică.

Cunoaşterea faptului că era căsătorit o făcuse sa se simtă în siguranţă faţă de evidenta :ui atracţie

masculină. Descoperirea că era văduv o prinse nepregătită, tulburând-o.

— Pot să mai iau o prăjitură ? întrebă Toby după ce-şi linse crema de ciocolată de pe degete.

— Bineînţeles.

Ea făcuse o cantitate mare, aşa că erau destule. Prăjiturile de casă erau în mod evident o delicatesă specială pentru băiat.

— De ce nu încerci una, tăticule ? Nu ştii ce pierzi.

— Serveşte-te, îl invită Eve şi se dădu într-o parte ca să scoată ultimele prăjituri.

În timp ce Luck ţinea cont de ofertă şi-şi lua o prăjitură, ea puse tava goală pe bufetul alăturat şi începu să scoată cocă cu lingura din bolul mixerului. Curiosul Toby o urmă.

— Asta ce este ?

— Este un bătător de aluat. Când pui aluatul în cuptor, se transformă în prăjituri.

Începea să fie clar pentru ea că totul era nou pentru el.

— Cum le faci ? Se uită în sus la ea, încruntat şi gânditor.

— Este o reţetă pe spatele ambalajului de ciocolată. Obişnuinţa de a-i învăţa pe alţii era prea adânc înrădăcinată în Eve ca să scape ocazia de a împărtăşi cunoştinţe acolo unde se trezea interesul. Se opri din treabă ca să ia ambalajul gol de ciocolată şi să i-1 arate.

— Este chiar aici, indică toate ingredientele şi cum să le faci.

Cu prăjitura într-o mână şi ambalajul cu reţeta pe el în cealaltă. Toby se duse în partea opusă a bucătăriei şi o studie cu mare concentrare. Când Luck se sprijini cu un şold de bufet lângă Eve. ea începu să realizeze cât de limitat era spaţiul bucătăriei.

— Este ceva foarte plăcut la o bucătărie plină cu miros de prăjituri într-o zi ploioasă. Chiar te face să te simţi ca într-un cămin, remarcă Luck.

— Da, aşa este, încuviinţă Eve şi simţi că intimitate întâmplătoare o tulbura.

Ai mâncat vreuna din prăjiturile astea ? Sunt bune. Îşi confirmă Luck opinia.

— Nu încă. recunoscu ea. şi se întoarse să-i spună că era cafea în rasul electric dacă voia o ceaşcă, dar când deschise gura el îi strecură o prăjitură caldă înăuntru.

— O bucătăreasă ar trebui să-şi guste produsele, insistă el cu o ironie inofensivă.

Fu o clipă de surpriză când ochii ei întâlniră Sclipirea de umor dintr-ai lui. Apoi dinţii ei se înfipseră instinctiv să muşte o bucăţică. Luck ţinu o prăjitură până vând ea muşcă, iar restul il dădu în mâna.

Cu gura plină, bunele maniere,îi dictau să nu vorbească până când nu mestecă şi înghite. Nu era uşor să facă acest lucru sub ochii lui care o urmăreau, mai ales când el luă notă de limba care ieşi să lingă ciocolata de pe buze. Inima ei începu să duduie ca o locomotivă care urca un deal.

— O s-o termin mai târziu eu nişte cafea, spuse Eve punând prăjitura muşcată pe bufet, nevrând să treacă prin experienţa de a fi observată din nou de Luck.

Luă lingura şi se apucă să pună in tavă aluatul de prăjituri, concentrându-se.

— Şi eu credeam că Eva l-a tentat pe Adam cu un măr, rosti Luck agale. Când ai descoperit că merge mai bine cu o prăjitură ?

Din nou privirea ei se aţinti asupra lui, surprinsă că el îşi amintea numele ei şi uluită de implicaţia, cuvintelor lui. Indiferent cât încerca, Eve nu putea rămâne indiferentă la gluma lui cu iz sexual. Era cu mult mai priceput la acest joc decât ea.

— Ce înseamnă a tenta ? interveni Toby cu curiozitate.

Luck se întoarse către fiul său, fără să fie supărat de întrebare sau de faptul că Toby auzise.

— Este. ca şi cum ai pune o râmă în cârligul undiţei. Peştele nu poate rezista să nu muşte.

— Oh ! Cu curiozitatea satisfăcută, atenţia lui Toby se îndreptă asupra altor lucruri. Puse ambalajul de ciocolată pe bufetul unde Eve îl lăsase înainte... Nu sunt greu de făcut, tăticule. Crezi că am putea face câteva prăjituri cândva ?

— În următoarea zi ploioasă vom face o încercare, promise Luck si se uită ia Eve. Dacă avem necazuri, îi putem da Evei un telefon.

— Îhî, fu de acord Toby cu un zâmbet larg. Pe neaşteptate, tocmai când Eve hotărâse că Luck urma să rămână în bucătărie pentru restul după-amiezii, el se îndepărtă de bufet.

— Toby si cu mine am profitat destul de ospitalitatea ta. Ar fi mai bine să plecăm.

Ceasul de la cuptor semnaliza că celălalt rând de prăjituri era gata. Sunetul îi permise să se întoarcă şi să-si ascundă dezamăgirea că el pleca. De asemenea, îi permise să-şi amintească motivul vizitei lui,

— Drăguţ din partea ta că te-ai oprit, replică Eve, scoţând prăjiturile din cuptor.

— A fost cel mai puţin din ce puteam face, insistă Luck şi se opri din drum. Ea fu obligată să se uite în adâncul ochilor lui albaştri. Pe buzele lui plutea un zâmbet. Sper că m-ai iertat pentru ce s-a întâmplat cealaltă dată când ne-am întâlnit.

Ea se albi din cauza şocului când îşi dădu seama.

— Deci îţi aminteşti !

Deşi zâmbetul rămânea, o cută atrăgătoare se adăugase expresiei lui.

— Vorbeam despre parbrizul spart. Mai exista si altceva de care trebuia să-mi amintesc ?

Ea simţea curiozitatea privirii lui care cerea un răspuns, unul cu care fusese cât pe ce să se dea de gol.

— Nu. bineînţeles că nu, rosti ea cu un zâmbet nervos pe fată, pulsul alergându-i cu o mie de mile pe oră.

Pentru un moment jenant, ea crezu că el o s-o mai întrebe, dar după aceea îl auzi mergând spre camera din faţă şi spre uşă.

— Salută-i pe părinţii tăi din partea mea.

— O voi face, promise ea şi se întoarse când cei doi erau la uşă.

— La revedere, Eve, îi făcu Toby cu mâna.

— La revedere, repetă şi Luck.

Căsuţa părea teribil de tăcută si pustie după plecarea lor. Ploaia de dincolo de ferestre părea s-o ţină închisă înăuntru şi din pereţi picura singurătatea. Eve îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşează la masă să termine prăjitura pe care i-o dăduse Luck. Aceasta îşi pierduse savoarea.

Săptămâna următoare, Eve se oferi să se ducă la. băcănie pentru a cumpăra pâine, lapte si alte articole importante, astfel ca părinţii ei să se poată duce cu prietenii la o plimbare cu barca. Când ajunse la băcănie, remarcă imediat Jaguarul parcat în faţa acesteia. Nu-şi dădea seama de strălucirea de bucurie din ochii ei.

Luck şi Toby tocmai ieşeau din magazin cu braţele pline de cumpărături, când intră.

— Bună.

Salutul ei vesel era un pic emoţionat. Zâmbetul pe care i-1 acordă Luck, făcu să-i crească pulsul.

— Astăzi eşti în siguranţă. Toby si-a lăsat acasă mingea şi mănuşa de base-ball, spuse el.

— Bine. Tocmai mă întrebam dacă să mă opresc aici sau nu, râse Eve, minţind, fiindcă au acordase nici un gând parbrizului spart.

— Uite ce am cumpărat ! Toby căută în sacul mai mic pe care-1 căra şi scoase un pachet cu bucăţele de

ciocolată. O să facem prăjiturele data viitoare când plouă.

— Sper să-ţi reuşească, zâmbi ea.

— Şi eu, murmură Luck sec şi-1 apucă pe băiat de umăr. Hai să mergem, Toby. Ne mai vedem. Eve. dădu el din cap folosind aceste cuvinte vagi care nu-1 angajau cu nimic.

— Pa, Eve.

Zâmbetul de pe faţa ei se duse când îi observă plecând. Intră să-şi facă cumpărăturile.

— Când presupui că o să plouă din nou? Toby cerceta cerul albastra pentru a zări nori negri, dar nu era nici un semn, nici măcar un norişor alb. Se trânti în genunchi pe prosopul de baie întins de Luck. Firicele de nisip erau lipite de tălpile lui ude ca şi restul trapului, de la înotul în lac... A trecut aproape o săptămână.

— Poate că este secetă, sugeră Luck cu umor sec.

— Foarte nostim ! Toby se încruntă şi se întoarse să se uite printre gene la lumina soarelui reflectată de suprafaţa lacului.. Apa este foarte caldă. Mergi să înoţi ?

— Puţin mai târziu, răspunse Luck. pe care căldura soarelui îl moleşea.

O minge roşie de plajă sări în nisip lângă el şi se rostogoli pe prosopul lui. Luck începu să se ridice în şezut când sosi proprietarul mingii.

— Iertaţi-mă, se scuză o voce feminină.

— Întorcându-se, el se sprijini într-un cot, în timp ce o blondă cu un trup frumos, într-un bikini foarte sumar, îngenunche în nisip si aruncă mingea. Zâmbetul ei era larg dar fals.

— Nu s-a întâmplat nimic, o asigură el şi-i remarcă şanţul dintre sâni când aceasta se aplecă să ia mingea.

Privirea lui se ridică spre fata ei si-i observă luminiţa din ochi. Cu isteţime, el ghici că totul fusese un truc pentru a-i atrage atenţia. Era un joc vechi. Dar în ciuda

ambalajului frumos el descoperi că nu era interesat să-i joace.

Blonda aşteptă câteva minute, dar el nu se preta la jocul aşteptat. Pe fata ei trecu o umbră de dezamăgire, înlocuită repede de un zâmbet rutinat. Sculându-se cu o mişcare plină de gratie, alergă înapoi la prietenele ei.

— Blonda aceea era mortală, nu, tăticule ? Amuzat. Luck privi peste umăr la fiul său care continua să se uite după fata cu corp frumos.

— Da, bănuiesc că era, încuviinţă el inexpresiv şi se uită la trio-ul care se juca cu mingea, după care se ridică în şezut, nemaiţinând atenţie blondei.

— Şi ea gândea despre tine că eşti dragul, observă Toby cu un zâmbet şmecheresc. Am văzut ce privire sexy ţi-a aruncat.

— Vezi prea multe. Luck îl împinse în joacă în nisip şi-1 ţintui acolo.

— De ce nu te însori cu o fată ca ea ?

Luck oftă. Crezuse că subiectul fusese uitat. Îşi scutură capul cu exasperare.

— Aparentele nu înseamnă totul, fiule. Sărind în picioare se aplecă să-i tragă pe Toby în s-s. Hai să mergem să înotăm.

— Să vedem cine ajunge mai repede ! îl provocă Toby si o rupse la fugă.

Luck se luă după el, paşii lui mari acoperind repede distanţa dintre ei. Intră în apă până la genunchi, apoi se avântă înainte. Loviturile puternice de braţe îl purtară în curând în apa adâncă, unde aşteptă ca Toby să-i ajungă.

— La ce te gândeşti, drăguţă doamnă ? murmură Luck cu o voce pe care o auzea doar el singur. M-ai părăsit pentru altcineva ?

Imaginea şotiei sale îi apăru din ceaţa gândurilor, cu fata râzând spre el în timp ce-1 trăgea în patul lor. Trăsăturile ei erau şterse ca într-un vis, dar nu-i mai

provocau acea durere ascuţită. Timpul o redusese la o amintire frumoasă care venea să-i bântuie din când în când.

Deşi încă poseda apetitul sexual al unui bărbat normal, dorinţa emoţională părea să-i fi părăsit. Cu excepţia lui Toby, toate lucrurile bune din viaţă erau în trecut. Ziua de mâine părea goală, fără nici o promisiune.

Un hohot de râs feminin de pe ţărmul lacului îi atrase privirea spre plajă şi blonda seducătoare, îndrăzneala ei de a-i atrage atenţia îl lăsase rece, cu toate că-i plăcuse ce văzuse. El găsea că o abordare subtilă era mai sexy — ca de exemplu când Eve îşi linsese ciocolata de pe buze. Ciudat că se gândise la ea în loc de soţia lui, Lisa, care obişnuia să-şi plimbe degetul in jurul marginii paharului.

O mână îl stropi cu apă în fată. Luck clipi şi-si şterse picăturile din ochi în timp ce Toby râse şi se îndepărtă înotând. Momentul de reflecţie duse când el primi provocarea fiului său.

Tunetul bubui din cer. dezlănţuind un torent de ploaie care lovea ca un ciocan în acoperişul căsuţei. O pala de vânt intră pe geamul de deasupra chiuvetei, ciufulind mătasea maronie a părului Evei, care spăla vasele de la masa de prânz.

Fulgerele brăzdau cerul.

— Dumnezeule, ce aproape este ! comentă maică-sa, întotdeauna puţin neliniştită în privinţa furtunilor violente.

— Partida de base-ball din Milwaukee a fost amânată din cauza ploii, oftă tatăl ei dezamăgit şi închise radioul de deasupra frigiderului. Şi aveau meci şi duminică... Dacă tatăl ei avea o pasiune în afara pescuitului, acesta era base-ball-ul... Poate că se va însenina mai târziu în această după-amiază şi... Fu întrerupt de târâitul telefonului din camera cealaltă... Răspund eu.

— Dacă sunt Mabel şi Frank. spune-le să vină încoace. Este o zi bună pentru jucat cărţi, strigă soţia lui după el.

La al treilea apel, el răspunse.

— Este pentru tine, Eve. Trebui să ridice vocea ea să fie auzit, din cauza furtunii.

Ştergându-si mâinile cu prosopul, ea se duse la telefon.

— Alo ?

— Bună, Eve. Sunt Toby. Toby McClure. Ochii ei se măriră de surprindere.

— Bună, Toby. Un val de plăcere cuprinse vocea şi expresia fetei.

— Încerc să fac prăjiturele de ciocolată, zise el si ea zâmbi amintindu-şi că aceasta era prima zi ploioasă de când Luck şi el trecuse pe acolo. Dar nu pot să-mi închipui cum se obţine crema din bucăţelele de ciocolată şi zahăr.

— Ce ? întrebă ea uimită în timp ce încerca să înţeleagă problema lui.

— Pe cutie scrie să faci cremă din bucăţele de ciocolată şi zahăr, explică Toby răbdător.

Eve îşi înăbuşi râsul care amenința să-i explodeze în piept. Indicaţiile probabil nu aveau nici un sens pentru el.

— Înseamnă c-ar trebui să le amesteci până se obţine o compoziţie cremoasă.

În telefon se auzi un oftat greu.

— Credeam c-o să meargă uşor, dar nu este aşa. Se lăsă o pauză urmată de o cerere şovăitoare. Eve, presupun că n-ai putea să vii să-mi arăţi cum se face ?

În vocea lui exista multă mândrie şi o recunoaştere stingherită a înfrângerii.

— Unde-i tatăl tău ? El ar fi în stare să te ajute, îi sugeră ea.

— A venit foarte târziu astă-noapte şi acum trage un pui de somn, explică Toby. Poţi veni ?

Îi era imposibil să-i lase baltă, mai ales că ea nu voia.

— Da, voi veni. Unde staţi exact ? Eve ştia că era undeva pe aproape, din alte discuţii pe care Ie avuseseră. Toby îi indică locul exact. Dună ce-i promise că va fi acolo în câteva minute, Eve închise telefonul... Tată, tu sau mania aveţi nevoie de maşină în această după-amiază ?

— Nu. Vrei s-o iei tu ? Deja se căuta în buzunar după chei.

— Mă duc până la McClure, să-i dau lui Toby prima lecţie de făcut prăjituri, explică Eve cu un râs uşor şi le povesti problemele băiatului cu reţeta de prăjituri.

Amuzamentul lor îl însoţi cu al ei.

— Lasă spălatul vaselor, le voi termina eu, se oferi mama ei. Ar fi bine să-ţi iei o umbrelă şi să pui o haină pe tine.

În dormitorul ei, Eve se pieptănă şi-şi împrospăta rujul de buze. Nu se întrebă de ce dădea atâta importantă înfăţişării când mergea să vadă un băiat de opt ani. Ezită înainte de a-şi lua jacheta maro, dar era singura pe care o avea de ploaie.

Ploaia cădea mai repede decât puteau să se mişte ştergătoarele de parbriz. Asta-i îngreuna vederea aşa că, în ciuda indicaţiilor excelente ale lui Toby, fu cât pe ce să nu cetească în alee. Casa era ascunsă între copaci şi nu se vedea din şosea. Eve parcă maşina în spatele Jaguarului.

Umbrela îi oferea puţină protecţie împotriva ploii şi jacheta ei era udă după ce parcurse distanţa scurtă dintre maşină şi uşa casei. Toby trebuie s-o fi aşteptat, pentru că deschise uşa cu o secundă înainte ca ea să ajungă. Băiatul îşi duse un deget la buze şi-i făcu semn să intre. Ea se grăbi, fără a apuca să facă ceva cu apa care picura de pe ea şi de pe umbrelă.

— Tata încă doarme, şopti Toby şi explică : are nevoie de odihnă.

Holul de la intrare era urmat de camera de zi cu lambriuri şi un şemineu de piatră. Privirea lui Toby în acea direcţie arăta că acolo dormea Luck. Eve se uită înăuntru când Toby o conduse. Acolo, pe o pătură cu desen geometric, era Luck, gol de la brâu în sus, cu un braţ aruncat peste cap, în somn. Era pentru prima dată când Eve vedea pe cineva încruntându-se în somn.

În bucătărie, Toby o conduse la masa unde avea toate ingredientele.

— Îmi arăţi şi mie cum se fac prăjiturele ? repetă Toby cererea pe r-are o făcuse la telefon.

— Nu, nu-ţi voi arăta, spuse Eve, scoţându-şi jacheta udă şi atârnând-o pe spătarul unui scaun, îţi voi spune cum să faci. Cea mai bună cale ie a învăţa este s-o faci singur.

Pas cu pas, ea-1 îndrumă să prepare aluatul. Când primul rând de prăjituri ieşi din cuptor, Toby era numai ochi. Abia putea aştepta să se răcească puţin, ca să se asigure că erau la fel de bune precum arătau.

— Sunt la gust la fel cu ale tale, declară el triumfător după ce luă prima înghiţitură.

— Bineînţeles, râse Eve încet ca să nu-1 trezească pe Luck din camera alăturată.

— Nu le-aş fi putut face dacă nu m-ai fi ajutat, adăugă Toby cu sinceritate. Eşti o bună profesoară.

— Chiar asta şi sunt. Cu adevărat, accentua ea pentru că el nu înţelegea. Sunt profesoară.

— Ce materie ?

— Muzica.

— Păcat că nu-i engleza. Este materia la care sunt cel mai slab. se strâmbă Toby. Nici tata nu este foarte bun.

— Noi toţi avem materii la care nu suntem aşa de buni ca la altele, ridică din umeri Eve. Eu sunt slabă la matematică.

— Tăticul este chiar bun la asta. Trebuie s-o folosească tot timpul în munca lui.

— Ce face ?

— Lucrează pentru bunicul meu. Apoi, dându-şi seama că nu răspunsese la întrebarea ei, Toby detalie. Bunicul meu deţine pădurea din partea de nord a lacului. Tatăl meu se ocupă in special de buşteni. în acest fel putem petrece mai mult timp împreună vara, când am vacantă. A avut o întâlnire cu bunicul azi-noapte. De aceea a venit aşa târziu acasă.

— Credeam că a avut o altfel de întâlnire. Cuvintele îi ţâşniră Evei înainte de a-şi da seama.

— Uneori merge şi la astfel de întâlniri, admise Toby. Nouă ne place să mergem în diferite locuri şi să facem lucruri împreună, dar uneori tăticul este ca mine. îmi place să mă joc cu copii de vârsta mea uneori aşa face şi el. Îmi imaginez că şi ţie.

— Da, este adevărat.

Eve se minună în tăcere de raţionamentul lui logic. Era un băieţel remarcabil.

Fără a i se aminti, el controla prăjiturile din cuptor şi trase concluzia că erau gata. Luă cu paleta una şi o puse pe masă, iar restul le puse deoparte.

— Am vorbit cu tata să se recăsătorească, anunţă el şi nu văzu arcul de surprindere al sprâncenelor ei. Tăticu se simte uneori foarte singur. A fost o perioadă grea pentru el de când a murit mama mea, acum şase ani Cu trei săptămâni în urină s-au împlinit exact sase ani, accentua el si scutură din cap a regret când se uită la ea... Ce s-a mai îmbătat în noaptea aceea ! îşi roti el ochii în cap pentru a întări cele spuse.

Cu trei săptămâni în urmă. Eve tăcu rapid an calcul în gând.

— Era... era într-o vineri ?

— Aşa cred. De ce ? o privi Toby fără -?ă clipească.

Noaptea în care se ciocnise cu el, lângă cârciumă. El voia pe cineva cu care să vorbească, işi aminti Eve. Un bărbat poate vorbi unui şoricel maro, spusese Luck. Dar ea refuzase şi el intra-st înapoi în cârciumă.

- Aşa. Scutură absentă din cap... Nu era nimic important... Dar nu putea rezista să revină la subiect. Ai spus că a venit beat în acea noapte ? încercă să pară ea doar puţin interesată.

— Bănuiesc, încuviinţă Toby cu importanţă. A avut chiar şi halucinaţii.

— A avut ?

— Dună ce l-am ajutat să se uree în pat a pretins că a vorbit eu un şoricel maro. Se uită la ea cu ochii plini de veselie. Poţi să-ţi imaginezi asta ?

— Da. Eve înghiţi în sec si încercă să zâmbească... Da, pot. Suspiciunile ei se confirmaseră. Acum voia să renunţe la subiect. Te voi ajuta să pui cu lingura aluatul în tavă, se oferi ea, trecând la acţiune.

Când ultima tavă de prăjituri ieşi din cuptor, ea spălă vasele murdare de aluat în timp ce Toby le şterse şi le puse în bufet. El stătea sprijinit cu cotul de bufet şi o urmărea cum curăţa tava de resturi.

— Nu mă deranjează să spăl vase sau să-mi fac patul, spuse Toby şi-şi propti capul într-o mână. Dar mi-ar plăcea să am o mamă.

Ea nu vedea legătura între cele două constatări.

— De ce ?

— Pentru că prietenii mei glumesc când trebuie să şterg praful sau să-mi împăturesc hainele, îi explică el. Tăticu mi-a spus că mamele fac curat şi gătesc şi fac multe astfel de lucruri.

— Este adevărat.

Eve se abţinea să nu zâmbească. Era greu să ţi se pună la îndoială bărbăţia de către egalii tăi. când ai numai opt ani. Citind printre rânduri, putea înţelege de unde-şi căpătase Toby aerul de maturitate. Responsabilitatea îi fusese dată la o vârstă fragedă, aşa că nu poseda atitudinea lipsită de griji, tipică majorităţii copiilor de vârsta lui.

Curăţă ultima tavă şi i-o dădu lui Toby s-o şteargă. Golind apa din chiuvetă, şterse bufetul, apoi se şterse

şi ea pe mâini. Se uită la ceasul din perete şi se minună cât de repede trecuse după-amiaza.

— Acum când totul este curat, este timpul să plec, declară ea.

— Nu mai poţi sta puţin ?

— Nu, este târziu.

Îşi luă jacheta de pe spătarul scaunului si şi-o puse pe ea. Toby îi aduse umbrela.

— Mulţumesc c-ai venit, Eve. Se opri o clipă când îi trecu ceva prin minte. Poate că ar trebui să-ţi spun domnişoara Rowland, fiindcă eşti profesoară.

— Aş prefera să-mi spui Eve, replică ea şi porni spre holul de la intrare.

— OK, Eve, zâmbi el şi merse cu ea.

Când trecură pe lângă camera de zi, privirea ei fu atrasă automat înăuntru. Luck stătea în şezut, frecându-se la ochi cu mâinile de parcă tocmai se trezise. Mişcarea din faţa lui îi atrase atenţia. Ridică ochii şi rămase nemişcat o clipă când o văzu pe Eve.

Din cauza norilor de afară, era putină lumină in antreu. Eve nu se gândi la întuneric când se porni să vorbească, zâmbind de năuceala evidentă de ne fata lui.

Dar Luci vorbi înaintea ei.

— Nu dispărea în întuneric... şoricelule maro, rosti el ca într-un fel de transă.

Paşii ei se răriră Scăpase atâta timp să nu fie recunoscută, încetase să se mai teamă. Acum când ei si-o amintea, simţea că-i vine rău. Smulgându-si privirea de la el, se grăbi spre uşa din faţă. Când o smuci deschizând-o, îl auzi strigând-o : Eve !

Ea nu se opri. Nu-si aminti nici măcar să-şi deschidă umbrela până când ploaia nu-i udă fata Pământul era plin de apă care plescăia sub picioarele ei când alergă către maşină.

CAPITOLUL IV

Din pieptul ei se smulse un strigăt de surpriză când o mână îi apucă braţul şi o întoarse. Eve nu se gândise că Luck va veni după ea — nu în ploaie — dar iată-1 stând în faţa ei cu pieptul gol lucind bronzat în ploaie, şi cu părul încreţit de umezeală. Ploaia puternică lovea în părul lui negru, aducându-l pe frunte. Şovăind, Eve îşi ridică privirea spre albastrul ochilor lui, cufundându-se în privirea care o recunoştea.

— Tu eşti fata de care m-am lovit lângă cârciumă în acea noapte, constată Luck într-o acceptare finală a faptului.

— Da.

Mâna care ţinea umbrela se clătină şi Luck trebui să-şi ferească fata pentru a nu-i intra spiţele în ochi.

Privirea lui alunecă peste fata, părul şi ochii ei.

— Credeam că mi te-am imaginat din cauza unei sticle de whisky. Nu ştiu de ce nu s-a declanşat nimic când te-am întâlnit. O cută îi apăru între sprâncene, apoi dispăru când ochii îi căzură pe jacheta ei... Trebuie să fi fost combinaţia de umbre şi jachete maro... şi ceaţa somnului. De ce nu mi-ai spus nimic înainte ?

— Şi să-mi reaminteşti că sunt un şoricel maro ? râse ea cu amărăciune.

— Ce este rău în a fi un şoricel maro ? Colţurile gurii lui se ridicară într-un zâmbet atrăgător, îmi amintesc că mi-a plăcut şoricelul maro pe care l-am întâlnit.

— Un şoricel maro este doar un şobolan mic: Nu prea este un nume cu care cineva ar dori să fie numit. De această dată Eve reuşi să-şi ascundă amărăciunea din voce şi prefăcu comentariul într-o glumă. Reuşi într-o mare măsură.

— Depinde de cel care priveşte, Eve, o corectă Luck strângându-şi gânditor buzele. Tu vezi un şobolan, eu

văd o creatură gingaşă cu blăniţă. Tu eşti o femeie puternică, dar nu eşti foarte sigură pe tine. îmi doresc să fi rămas în acea noapte. Totul ar fi fost diferit.

Cum putea oare spune că şi ea ar fi dorit; ştiind ce ştia acum ? înţelegerea ulterioară a unui eveniment modifică întotdeauna perspectiva unei persoane.

— Tată ! strigă Toby din uşa deschisă. Ar fi mai bine să vii înăuntru ! Te-ai udat leoarcă acolo !

— Toby are dreptate. Privirea ei căzu pe şiroaiele de ploaie de pe pieptul gol al lui Luck. Virilitatea lui îndrăzneaţă îi stârni senzaţii ciudate... Eşti ud tot. Ar trebui să te duci în casă.

— Vino cu mine. Luck nu-i dădu drumul la braţ cât îi făcu invitaţia.

— Nu. Trebuie să merg acasă.

Rezistă tentaţiei de a accepta, ascultând sunetul ploii pe umbrela ei, căderea acesteia în acelaşi ritm cu pulsul ei.

El zâmbi.

— Tot asta ai spus şi atunci.

— Este târziu. Eu...

Nu putu continua propoziţia fiindcă palma lui umedă îi cuprinse obrazul. Eve uită complet ce urma să spună gândurile împrăştiindu-i-se sub mângâierea tulburătoare a atingerii lui.

— Tată ! Toby striga nerăbdător şi iritat. O să mori de pneumonie !

Era diversiunea de care avea nevoie Eve pentru a-şi reveni în fire, înainte de a comite ceva nebunesc.

— Ai face mai bine să pleci.

Ea se întoarse, întrerupând contactul cu mâna lui şi ridicându-şi suficient de sus umbrela ca să-i vadă faţa. Nu întâmpină nici o rezistenţă când îşi eliberă braţul ca să facă ultimii paşi către maşină.

— Ne vom vedea din nou, Eve. Era o afirmaţie categorică.

Dar ea nu era sigură că era o promisiune.

— Da.

Deschise portiera şi se strecură înăuntru, chinuindu-se să-şi închidă umbrela udă. Luck continua să stea în ploaie, observând-o.

— Crezi că va fi soare mâine ? întrebă el pe neaşteptate.

— N-am fost atentă la timpul probabil, replică Eve.

— Nici eu, recunoscu Luck.

Era indiferent la ploaia care cădea asupra lui în timp ce văzu maşina Evei întorcându-se în unghi drept pe alee. Incidentul nu fusese produs de imaginaţia unui alcoolic. Femeia pe care crezuse c-o visase doar, fusese în tot acest timp sub nasul său.

Singurul lucru bun care i se întâmplase în sase ani fusese când o ţinuse în braţe, dar nu crezuse că este reală. Chiar şi acum, Luck nu era sigur că acea parte nu şi-o imaginase. Plăcut nu era cuvântul potrivit pentru ceea ce simţise el. Era ceva mai profund decât atât. Fusese firesc şi natural să aibă braţele în jurul ei, simţind gingăşia trupului ei lângă al lui.

Femeia fusese Eve. Era ciudat că nu-şi dăduse seama înainte. Era liniştită şi caldă, cu un optimism interior şi un umor blând care-i plăcea. Gura lui Luck se întinse într-un zâmbet când îşi aminti că ea avea şi o voinţă proprie. Nu era uşor de intimidat.

— Tată !

El. se întoarse, privirea părăsindu-i luminile din spate ale maşinii care pleca şi merse spre casă, cu picioarele ude plescăind în pantofii uzi. Zâmbi văzând expresia dezaprobatoare a fiului! său când ajunse la uşă.

— Eşti ud fleaşcă, îl acuză Toby. Tu nu m-ai lăsa să ies în ploaie aşa, cu nici o haină pe mine, şi mi-ai spune că răcesc. Tu cum poţi face asta ?

— Pentru că sunt un prost, replică Luck, ne-având cum să-i argumenteze lui Toby altfel.

— Ar trebui să scoţi de pe tine hainele ude; îl sfătui băiatul.

— Aşa intenţionez. Luck lăsă, o dâră udă în urma lui când se duse la baia de lângă dormitorul lui, unde se dezbrăcă şi-şi puse un halat. De ce a fost Eve aici ? întrebă el, frecându-şi viguros părul umed cu un prosop de baie.

— A venit să mă ajute să fac prăjiturele. Sunt bune, să ştii. O privire întrebătoare din partea lui Luck îl îndemnă pe Toby să-i explice. I-am dat telefon şi am rugat-o să vină pentru că aveam probleme cu indicaţiile şi tu dormeai... Apoi fu rândul lui să-şi lase capul pe o parte şi să-i întrebe pe tatăl lui : Cum ai ajuns să-i spui şoricel maro ?

— Se întâmplă că Eve a fost cea cu care am vorbit în acea noapte şi m-am referit la ea ca la un şoricel maro, dădu Luck din umeri şi puse prosopul pe un stativ.

— Credeam că ai fost beat în acea noapte.

— Am băut câteva pahare, mai multe după ce am întâlnit-o, decât înainte.

— Dar de ce ai numit-o şoricel maro ? Toby încă nu înţelegea.

— Este o poveste lungă, începu Luck.

— Ştiu, interveni Toby cu un oftat resemnat, îmi vei vorbi despre asta altă dată.

— Ai dreptate, zâmbi Luck şi-1 întoarse pe fiul său împingându-1 să iasă din baie. Este cafea făcută ?

— Îhî. Toby îşi dădu capul pe spate să se încrunte la el. Sper că-ţi vei reaminti de toate lucrurile pe care urmează să mi le spui „altă dată".

În bucătărie, Luck îşi umplu o ceaşcă cu cafea şi luă o mână de prăjiturele de pe masă.

— Despre ce aţi vorbit tu şi cu Eve ? Aşezându-se pe un scaun, muşcă dintr-o prăjitură şi-1 privi pe Toby cu scepticism. Chiar tu le-ai făcut ?

— Da, fu replica lui defensivă. Eve mi-a spus numai cum. A spus că învăţ mai bine când fac cu mâna mea.

Ea este profesoară. Ştii asta ? Vreau să spun că este o profesoară adevărată. Predă muzica.

— Nu, n-am ştiut, recunoscu Luck.

— Am mai vorbit şi despre alte lucruri. Toby se încruntă într-o încercare de a-şi aminti subiectele pa care le discutase cu Eve. I-am spus că ne gândim să te recăsătoreşti.

Luck se înecă cu cafeaua şi tuşi.

— Ce-ai făcut ?

El puse ceaşca jos ca să se uite la fiul lui, controlându-şi furia care-l cuprinsese.

— Am menţionat că ai vorbit despre o nouă căsătorie, repetă el cu Inocenţa celor opt ani ai lui. Este adevărat.

— Nu, n-am vorbit despre asta. Luck ridică un deget către fiul lui, mişcându-l uşor. De ce naiba i-ai spus asta lui Eve ? Credeam că a fost o discuţie intimă între mine şi tine.

— Doamne, tată. n-am ştiut că voiai s-o ţii secretă, clipi Toby.

— Toby, dar n-o să te apuci să discuţi probleme personale cu străinii. Luck îşi trecu degetele prin părul umed cu un gest de exasperare. Dumnezeule, urmează să trăncăneşti cu toţi vecinii. De ce nu dai un anunţ la ziar ? „Se caută o soţie pentru un văduv cu un băiat trăncănitor, de opt ani."

— Crezi că cineva va răspunde la cerere ? In spatele frunţii încruntate a iui Toby începea să se coacă un plan.

— Nu ! trânti Luck cu palma în masă. Dacă descopăr că ai dat vreun anunţ la ziar, jur că nu vei mai fi în stare să te aşezi pentru cel puţin o săptămână ! Această treabă cu căsătoria a ajuns prea departe.

— Dar spuneai... începu Toby să protesteze.

— Nu-mi pasă ce am spus, îl întrerupse Luck cu o mişcare a mâinii care-i înlătura argumentul. M-am jucat cu această idee a ta, dar este timpul să încetezi.

Eu voi hotărî când şi dacă mă recăsătoresc, fără să fiu împins de tine.

— Dar priveşte lucrurile în faţă, tată, ar trebui să te însori, insistă Toby răbdător. Ai nevoie de cineva care să-ţi ţină companie şi să aibă grijă de tine. Am devenit prea mare ca să fac treburile de femeie în casă.

— Nu te însori doar pentru companie şi ca să ai pe cineva care să-ţi ţină casa. Luck regreta explicaţia pe care i-o dăduse lui Toby despre rolul unei mame. Asta provocase toată încurcătura... Există mai multe lucruri implicate în asta. Un bărbat se presupune s-o iubească pe femeia cu care se căsătoreşte.

— Vorbeşti despre îmbrăţişat şi sărutat si chestii din acestea, dădu înţelegător Toby din cap.

— Asta şi... alte lucruri, admise Luck.

— Vrei să spui sex, ca în cartea pe care am citit-o noi doi împreună când mi-ai explicat cum se fac bebeluşii, replică fiul lui foarte calm.

Luck scutură din cap şi se scarpină pe frunte.

— Da. vreau să spun sex şi toate sentimentele faţă de femeia cu care te căsătoreşti.

— Te-ai gândi să te însori cu cineva ca Eve ? Toby îl privi întrebător. Ai spus că înfăţişarea na este totul.

— De ce spui un astfel de lucru ? izbucni Luck iritat. Nu crezi că Eve este o femeie atrăgătoare ?

— Eve este cum trebuie, eu o plac, dar...

— Fără dar ! ripostă Luck. Eve este o tânără drăguţă şi nu vreau să te mai aud făcând comentarii de genul „înfăţişarea nu este totul". Remarci de genul acesta jignesc sentimentele oamenilor... Ei ar fi trebuit să ştie. Deja o rănise pe Eve când o numise şoricel maro, chiar dacă nu voise să fie grosolan. Să nu-i spui niciodată ceva care s-o înjosească !

— Hai, tată, nu trebuie să fii aşa pornit. Eve nu arată deloc ca blonda pe care am văzut-o la plajă. Acea blondă ar putea uşor să apară pe coperta unei reviste Playboy.

Luck începu să se întrebe cum putuse pune mâna Toby pe o astfel de revistă, dar îşi aminti propria lui curiozitate la această vârstă şi hotărî să nu insiste. Oftă. Nu sunt interesat să mă însor cu o femeie a cărei atracţie principală este pântecul.

Toby se încruntă.

— Adică cum ?

— N-are importantă, spuse Luck. întregul subiect despre femei si căsătorie este închis. Dar aminteşte-ti ce ti-am spus despre Eve, îl avertiză el Nu mai vreau să aud că faci vreo remarcă supărătoare despre ea.

— Nu voi face, tată, spuse Toby ofensat. Ea este drăguţă.

— Nu uita asta, atunci, replică tatăl lui mai blând şi se ridică în picioare. Mă duc să dau jos halatul şi să-mi pun nişte haine pe mine. Ai face bine să găseşti ceva în care să pui aceste prăjiturele.

— Da. domnule, încuviinţă Toby pe un ton dezolat.

Luck. ezita.

— N-am vrut să fiu aspru cu tine, Toby. Ştiu ce spun. Doar că uneori tu faci ca situaţiile să fie jenante fără să-ţi dai seama.

— Cum ?

— Nu-ţi pot explica. Scutură din cap, apoi îl ciufuli pe fiul său cu un gest de afecţiune. Nu fi necăjit.

Ploaia lăsase pământul, curat. Cerul era de un albastru proaspăt, iar brazii îşi pierduseră stratul de praf de pe ei, făcând un contrast verde frapant cu albastrul orizontului. După o zi de soare de vară, pământul era uscat şi doar câteva bălţoace aminteau că plouase.

Stând pe scaunul pianului. în faţa acestuia, Eve îşi lăsa degetele să alunece peste clape, cântând o melodie de Mozart fără note. Cânta din memorie, cu ochii închişi, ascultând notele care picurau una după alta. Frumuseţea muzicii era un balsam pentru

tristeţea care o bântuia de când Luck o recunoscuse ca pe şoricelul lui maro, cu câteva zile în urmă.

Când ultima notă se pierdu în pustietatea căsuţei, Eve îşi lăsă degetele să-i alunece în poală. Aplauze de la o singură persoană răsunară în spatele ei. Surprinsă, se răsuci de la pian să descopere imediat identitatea celui care o ascultase.

Geamul de la uşa batantă dezvăluia forma unui bărbat care stătea pe verandă, iar Eve îl recunoscu instantaneu. O cuprinse plăcerea şi nesiguranţa, încordându-i nervii Ia maximum şi accelerându-i pulsul.

— Nu te-am auzit venind. Se ridică repede să traverseze camera şi să descuie uşa. Mama şi tata au plecat la pescuit azi-dimineaţă. Când trase uşa s-o deschidă observă, că unica maşină de pe alee era a părinţilor ei. Unde-i maşina ta ?

— Am venit cu barca cu motor. El intră, atât de înalt, atât de viguros şi viril. Eve păstră o distantă respectabilă între ei, ca să elimine forţa lui de atracţie care devenea mai puternică cu fiecare întâlnire. Am legat-o la ţărm. Toby o supraveghează.

— Oh !

Cuvintele o părăsiră. Era o prostie să lase acel episod cu „şoricelul maro" s-o facă să amuţească, dar asta se întâmplă. N-ar fi trebuit să se lase impresionată de acest lucra. Ar fi trebuit să accepte explicaţia lui Luck în cealaltă zi, şi s-o lase baltă.

— Toby şi cu mine ne-am hotărât să facem o plimbare pe lac în această dimineaţă şi ne-am gândit că poate ai merge cu noi.

Invitaţia lui era însoţită de acel zâmbet leneş pe care Eve îl găsea atât de tulburător.

Încântarea ei avu viaţă scurtă când citi printre rânduri.

— Drăguţ din partea ta să mă inviţi, dar nu vreau să te simţi obligat să faci asta fiindcă crezi c-ar trebui să dregi ce s-a întâmplat lângă cârciumă în acea noapte.

În felul în care-şi ţinea capul, mai sus decât în mod normal, exista o urmă de mândrie.

Zâmbetul lui deveni mai pronunţat, îmblânzindu-i trăsăturile.

— N-am de gând să mă scuz pentru tot ce am spus şi am făcut atunci, o informă Luck. Regret că te-ai simţit întristată de expresia „şoricel maro", dar am spus-o în cel mai amabil fel.

Îţi cer să vii cu noi fiindcă ne place compania ta. Dacă crezi că eu am nevoie de un motiv să te invit, să spunem că este felul meu de a-ţi mulţumi pentru că i-ai arătat lui Toby cum să facă prăjituri. Ochii albaştri strălucitori o ironizară blând: Vii cu noi ?

Eve zâmbi într-un fel care-i sublinia gropitele atrăgătoare din obraji.

— Mi-ar face plăcere, acceptă ea. Lasă-mi două minute să mă schimb.

Ar fi fost greu să se urce şi să coboare din barcă, cu fusta strâmtă pe care o purta.

— Sigur. El întinse mâna să deschidă uşa. Ne vom opri pentru prânz, probabil, la unul din complexurile de pe lac.

Eve ezita, întrebându-se dacă nu era prea îndrăzneaţă, apoi lăsă la o parte orice precauţie ca să propună :

— Dacă mă mai laşi cincisprezece minute, pot face sandvişuri pentru un picnic. Lui Toby i-ar plăcea.

— Lui Toby i-ar plăcea, încuviinţă Luck. Ne întâlnim la barcă peste un sfert de oră.

— Voi fi acolo, promise ea când el împinse uşa şi plecă.

Întârziind lângă uşă, Eve îl urmări cum coboară treptele şi traversează drumul spre malul lacului, cu o senzaţie caldă de plăcere. Înainte ca el să dispară din

vedere, ea se repezi în bucătărie să ia coşul de picnic din cămară şi să inspecteze frigiderul. Ca să meargă cu şuncă, ea adăugă în coş sandvişuri cu caşcaval şi cu brânză, plus biscuiţi săraţi şi nişte mere roşii delicioase. Umplu un termos cu limonada şi mai puse în coş o pungă cu cartofi prăjiţi.

Când intră în dormitor, se scursese majoritatea timpului acordat. Se schimbă repede de fustă şi bluză într-un şort alb şi într-un maiou roşu. In ultimul minut se încălţă cu pantofi de pânză şi talpă de cauciuc si luă o bluză cu mâneci lungi din dulap, în cazul în care ar fi dorit să se protejeze de soare.

Cu coşul de picnic în mână, traversă drumul către lac. Toby azvârlea cu pietricele pe suprafaţa netedă a lacului, foarte concentrat. De buza lui Luck atârna o ţigară, în timp ce ochii îi e-au aţintiţi asupra colăceilor de fum. Stătea într-o poziţie relaxată lângă fiul lui. La zgomotul apropierii Evei, partea superioară a trupului i se răsuci către ea. Privirea lui o măsură cu apreciere, făcând-o pe fată să strălucească de plăcere.

— Bună, Eve ! o salută Toby cu exuberanţă, pietrele din mână căzându-i când el începu să se şteargă de praf.

— Mai ai încă două minute până la plecare. Luck aruncă ţigara şi o zdrobi cu călcâiul.

— Poate c-ar trebui să mă întorc la căsuţă, râse Eve înveselindu-se dintr-o dată.

— Oh, nu, n-o face, spuse Luck, cu o luminiţă veselă în privire.

Ea-i dădu coşul de picnic. O frânghie ţinea legat de un copac vasul la ţărm. Luck trecu coşul pe punte apoi se întoarse către Eve ca s-o ajute să se îmbarce. Anterior ea-i bănuise doar forţa, după muşchii de la umeri şi braţe. Dar când mâinile lui o prinseră de talie şi o ridicară pe punte, cu uşurinţa cu care ridicase coşul, bănuielile i se confirmară.

Urma mâinilor lui rămase cu ea, încălzindu-i carnea şi, pentru a-şi alunga senzaţia, Eve se duse să depoziteze coşul la pupa, sub una din banchete. Toby fu ridicat cu aceeaşi uşurinţă şi veni în spate unde era Eve. După ce desfăcu frânghia, Luck împinse vasul la apă adâncă şi se săltă si el în barcă.

— Totul este în regulă ? Luck aruncă fiecăruia în parte câte o privire în timp ce mâna i se oprise pe cheia de contact.

La încuviinţarea lui, el întoarse cheia. Motorul puternic al ambarcaţiunii zvâcni, apoi se trezi la viată, elicele învârtindu-se în apă. întorcând volanul, Luck manevră barca spre larg, înainte de a porni cu viteză.

Viteza provoca un curent care-i ridică Evei părul de la spate, ciufulind-o. Puţin mai târziu îşi dădu seama că nu-şi luase un batic. Nu mai era nimic de făcut acum aşa că se întoarse cu faţa Ia vânt, lăsând-o s-o mângâie şi să-i încolăcească părul.

Sprijinindu-si braţele de marginea vasului, Eve avea o vedere clară a tot ce se afla în fata ei, incluzându-1 şi pe Luck. El stătea la volan, cu picioarele depărtate. Profilul lui bronzat de soare contrasta cu cerul, la fel de albastru ca ochii lui. Vântul îi răvăşea părul negru şi des şi-i lipea cămaşa de corp, scoţând la iveală muşchii. Jeanşi strânşi subliniau îngustimea soldurilor şi musculatura coapselor, accentuând aura Iui de virilitate aspră.

În clipa în care Eve realiză cât de direct îl privea. Îşi mută ochii la băieţelul de lângă ea, o replică mai tânără a tatălui său. în această zi, Toby părăsise masca de maturitate ca să adopte o atitudine lipsită de griji care de obicei era evidentă la Luck, cu ochi jucăuşi şi zâmbet uşor. Zgomotul puternic de motor făcea conversaţia imposibilă, dar Eve îl auzi pe Toby îndemnându-şi tatăl să meargă mai repede. Văzu zâmbetul pe care Luck i-1 aruncă si ştiu că el râdea,

chiar dacă vântul nu aducea sunetul spre ea. Mări viteza, lăsând în urmă dâre lungi de spumă.

Luck se uită peste umăr la ea si zâmbi ; şi Eve ii răspunse Ia zâmbet Pentru un scurt moment, ea-şi permise să considere că ei făceau un tablou intim — bărbat, femeie, şi copil. Pentru un moment şi mai scurt, ea se lăsă să-şi imagineze că aşa era, până când reveni la realitate şi alungă imaginea.

După un timp, Luck micşoră viteza şi-i dădu volanul fiului său. Toby se umflă de importantă, simţul lui exagerat de responsabilitate transformându-i expresia într-una serioasă. Luck stătu lângă el primele minute, până când Toby căpătă deprinderea de a conduce vasul. Apoi se mută în partea opusă, ca să-şi sprijine un sold de parapet şi să urmărească traficul, în caz că fiul lui n-ar vedea ceva. Poziţia îl puse aproape direct în faţa Evei.

Privind-o cu coada ochiului, o prinse uitându-se la el şi-şi ridică vocea să comenteze :

— Este o zi frumoasă.

— Minunată ! îşi strigă ea încuviinţarea. Vântul îşi schimbă direcţia pe neaşteptate şi aduse părul peste faţă fetei. întorcându-şi capul, şi-1 împinse spre spate. Când se uită la el, Luck privea înainte.

Un sfert de oră mai târziu, el veni spre ea.

— Este rândul tău să fii matelot! strigă Luck.

— Da, da,- domnule, zâmbi ea şi se duse să-i schimbe pe Toby la volan.

Ea observă imediat că băieţelul începea să obosească din cauza încordării de a conduce barca. Inteligent, Luck văzuse şi o trecuse pe Eve în locul lui, înainte ca pentru Toby să fi devenit o povară în loc de distracţie. Cu coada ochiului îl văzu pe Toby cum primeşte felicitări de la tatăl lui pentru o treabă bine făcută. Apoi atenţia ei se îndreptă numai la condusul vasului.

Luck îi spuse ceva, dar vântul şi zgomotul motorului o făcură să-i fie imposibil să audă. Scutură din cap şi se încruntă, dându-i de înţeles că nu auzea. El traversă puntea şi se opri într-un mic spaţiu din spatele ei.

— Să mergem către partea de nord a lacului, se aplecă el în faţă pentru a-i repeta propunerea.

— Nu mi-e familiară acea zonă. De obicei noi nu mergem aşa departe. Eve îşi întoarse capul pe jumătate ca să-i răspundă şi se trezi că el era atât de aproape de ea, ca s-o audă, încât feţele lor se aflau la câţiva centimetri. Privirea ei îi atinse în treacăt gura, apoi se îndreptă repede spre ochii lui care o captivară cu albastrul lor.

— Nici eu. Hai să explorăm apele străine împreună, replică Luck.

— Bine, răspunse ea cu o voce uşor gâfâită. Doar după câteva minute după ce ea îndreptă barca spre nord, îşi părăsi şi Luck postul din spatele ei. Abia după ce plecase, Eve îşi dădu seama cât de conştientă fusese de apropierea lui, cu fiecare nerv întins la maximum, deşi între ei nu existase nici un contact.

Teritoriul familiar râmase în urmă, în vreme ce se aventurau în ape necunoscute. Când apăru un mănunchi de insule, Eve reduse viteza ambarcaţiunii pentru a găsi canalul dintre ele. Ezită asupra alegerii.

— Vrei să mă laşi pe mine ? întrebă Luck.

— Da. Ea-l lăsă în locul ei, cu un zâmbet fugar. In felul acesta, dacă dai peste un buştean scufundat în apă, va fi vina ta şi nu a mea.

— Isteaţă gândire, zâmbi el vesel.

— Uitaţi-vă ! strigă Toby şi arătă în apa din fata tor. Un cerb înoată prin lac.

În apele lacului din faţa lor se vedea capul unui cerb înotând pe fâşia de apă dintre două insule. Luck micşoră viteza motorului ca ei să-i poată urmări. Când ajunse la ţărm, animalul se caţără şi dispăru în câteva secunde printre copacii deşi.

— Ceva extraordinar, nu-i aşa, tată ?! exclamă Toby.

— Sigur că da. aprobă taică-său cu indulgenţă.

Cu uşurinţa cu care schimbă copiii subiectele, Toby întrebă :

— Când mâncăm ?

— Când o să ni se facă foame, replică Luck.

— Mie mi-e foame, stabili Toby. Luck se uită la ceas.

— Bănuiesc c-ar trebui să căutăm un loc pentru a acosta. Sau vreţi să lăsăm ancora şi să mâncăm pe vas ?

El o includea şi pe Eve în întrebare.

— Pentru mine n-are importanţă, dădu ea din umeri.

— Am putea coborî pe una dintre aceste insule ? propuse Toby.

— Nu văd de ce nu, îi zâmbi Luck băiatului, apoi începu să cerceteze pâlcul de insule pentru un loc de picnic.

— Cine ştie ? Poate vom găsi mina de argint pierdută a şefului Namakagon, remarcă Eve.

Toby se întoarse spre ea.

— Ce mină de argint pierdută ?

— Cea care aparţinea şefului indian după numele căruia a fost botezat lacul. Legenda spune că este pe una din insulele acestui lac, explică ea.

— Este adevărat ? se încruntă Toby.

— Nimeni nu ştie sigur, recunoscu ea. Dar el îşi plătea toate cumpărăturile din Ashland cu argint curat. Se presupune că bătrânul şei avea de gând să arate locul minei unui prieten, dar i s-au arătat prevestiri rele şi a amânat călătoria. După aceea a murit fără să spună vreodată cuiva unde era mina.

— Ooo ! exclamă Toby cu ochii măriţi de emoţie. N-ar fi ceva dacă aş găsi-o ?

— O grămadă de oameni au căutat-o de-a lungul anilor. Îl avertiză Eve dar nimeni n-a găsit-o încă.

— Ce-ar fi să facem picnicul nostru acolo ? arătă Luck spre o insulă cu o plajă largă de nisip în faţa brazilor.

— Arată perfect, aprobă Eve alegerea şi Luck duse barca în acea direcţie.

CAPITOLUL V

Cei trei stăteau turceşte pe o pătură pe cate Luck o adusese din barcă în timp ce Eve despacheta coşul de picnic.

— Brânză, fructe, biscuiţi, observă Luck în timp ce ea scotea alimentele. Tot ce lipseşte este o sticlă cu vin. Ar fi trebuit să îmi spui.

Erau prea multe subînţelesuri romantice în această remarcă. Eve nu era sigură cum să interpreteze asta, aşa că încercă o abordare obişnuită când căută în coş după termos.

— Bănuiesc că va trebui să ne mulţumim cu limonada, dădu ea din umeri.

— Îmi place limonada, se băgă Toby în vorbă în timp ce ea puse termosul deoparte ca să aranjeze un sandviş şi o porţie de cartofi prăjiţi pe o farfurie de carton pe care i-o dădu. Arată bine, Eve.

— Sper să-ţi placă. Aranja o farfurie pentru Luck şi una pentru sine, lăsând brânza, fructele şi biscuiţii pentru desert.

— Ai căutat vreodată mina pierdută, Eve? Toby îşi mesteca gânditor sandvişul în timp ce o studia.

— Nu prea. Doar de câteva ori, când eram de vârsta ta.

Subiectul continua să-i fascineze. în timpul mesei, o hărţui cu întrebările, smulgându-i Evei tot ceea ce aceasta uitase că ştia. Toby refuză bucata de brânză pe

care i-o oferi când îşi termină sandvişul, dar luă mărul lucios.

Luck şi-l mâncă pe al lui. Apoi folosi cuţitul să-şi mai taie o felie de brânză.

— Este o brânză bună.

— Brânză de Wisconsin, bineînţeles, zâmbi ea. Orice altceva n-ar fi fost patriotic.

— Şeful Namakagon a avut chiar şapte neveste ? se întoarse Toby la subiectul lui favorit.

— Da, dar bănuiesc că a ţinut secret şi fată de ele locul minei, răspunse Eve.

— Şapte neveste, oftă Toby şi se uită la tatăl lui. Of, tată, tot ceea ce ai tu nevoie este una !

— Sau nici una, murmură Luck încet şi aruncă spre fiul lui o privire care-i impunea tăcere. Mai vrei limonada, Toby ?

— Nu, mulţumesc. Băgă cotorul de măr în punga pe care Eve o adusese pentru resturi. Ridicându-se, Toby îşi scutură firimiturile de pe picioare. Este ceva dacă mă duc să fac puţină explorare ?

La încuviinţarea din cap a lui Luck, Toby îşi luă tălpăşiţa. în câteva minute el dispăruse. Primele minute ei îl auziră foşnind prin tufişuri. Când zgomotul se termină, Eve deveni conştientă de 1 acere si de faptul că era singură cu Luck. Privirea îi fu atrasă către el într-un impuls irezistibil şi i se opri inima în loc când îl văzu observând-o.

— Mai vrei brânză ? vorbi ea repede pentru a masca tulburarea bruscă ce o cuprinsese. La distanţă se auzea o barcă traversând lacul, ceea ce-i reamintea că nu erau singuri în împrejurimi, indiferent cât de izolaţi păreau.

— Nu. Sunt sătul. Luck îşi scutură capul brunet a refuz.

Inactivitatea nu-i convenea Evei în acest moment, pentru că ştia că gândurile ei o vor lua într-o direcţie care nu era înţeleaptă.

— Ar fi mai bine să împachetez astea şi să le duc înainte ca toate insectele de pe insulă să fie atrase.

Înfăşură brânza care rămăsese şi o puse în coş împreună cu termosul cu limonada şi cei câţiva cartofi prăjiţi care rămăseseră. Adăugă punga de hârtie cu resturi şi-şi dădu seama că Luck se ridicase. Când se lăsă pe vine lângă ea, Eve se trezi că-i este greu să respire normal. Mirosul lui cald era în jurul ei, accentuat de căldura soarelui. Ea era îngenuncheată pe lătură, stând pe călcâie, foarte conştientă de prezenţa lui.

— Mâncarea a fost foarte bună. Mulţumesc pentru picnic. Eve. Mâna lui se întinse să-i prindă ceafa şi o trase spre el.

Ridicându-şi privirea, ea observă linia senzual a gurii lui care se apropia. Nu-i putea rezista chiar dacă ar fi vrut, dar nici nu voia. Ochii ei se închiseră o clipă înainte ca gura lui să-i atingă buzele. Sărutul o făcu să tremure din cap până-n picioare. Mult prea repede el îşi ridică faţa, lăsând buzele ei să tânjească după apăsarea caldă a gurii lui.

Scurtimea acestui sărut îi reaminti că era un gest de recunoştinţă din partea lui. Nu însemnase mai mult decât un sărut pe obraz, ar trebui să fie nebună să vadă mai mult decât atât. Aplecându-şi capul ea încercă să pară nepăsătoare. Degetele ei se ocupară să închidă mânerele coşului de picnic.

— Vrei să pui asta acum în barcă ? Ea îl luă şi i-1 întinse, cu privirea în altă parte.

Pentru o clipă, Eve fu supusă cercetării ochilor lui îngustaţi, apoi el zâmbi când îi luă coşul.

— Se poate, încuviinţă el agale şi se ridică. Stând în picioare, Eve rezistă impulsului de a-1 urmări cum se duce la barcă. Scuturâ firimiturile şi firicelele de nisip de pe pătură şi o împături. Simţind din nou izolarea, ea-şi mută privirea către pădurea insulei. Pătura era strânsă în faţa ei, apăsată protector peste stomacul în

care simţea un ghem. în spatele ei, Eve auzi paşii lui Luck pe nisip.

— Unde presupui că s-a dus Toby ? întrebă ea.

— Lasă pătura aici. Mergem să vedem dacă-1 putem găsi, sugeră Luck şi-i apucă mâna.

Această atingere îi trimitea un val de încântare prin piele. Evei îi plăcea senzaţia mâinii ei mici în mâna lui mare. Merseră spre poteca îngustă pe care-o apucase Toby şi unde trebuiră să meargă unul după altul.

— Voi merge eu înainte, pentru cazul în care am da de mărăcini. N-aş vrea să-ţi zgârii picioarele. Privirea lui luă notă de picioarele ei goale de sub şortul scurt.

În loc să-i dea drumul ia mână aşa cum se aşteptase Eve că va face, Luck îi cuprinse spatele cu braţul şi o trase după el. Umbrele pădurii îi înghiţiră, iar pământul era spongios sub picioarele lor. În aer plutea un miros de răşină.

Departe de locul lor de picnic, un trunchi căzut bloca poteca, mărimea acestuia denotând ce gigant falnic fusese odată copacul. Luck îi lăsă mâna pentru a trece peste trunchi şi o aşteptă pe partea cealaltă, s-o ajute.

Mâinile lui ii apucară mijlocul, ca s-o ajute să coboare. Eve se sprijini pe umerii lui în timp ce el o ridică s-o pună pe pământ.

Sub mâinile ei, ea-i simţea muşchii încordându-se, iar mâinile lui nu-i dădură drumul la mii-loc. Uitându-se în sus, Eve văzu ochii lui atenţi care o priveau. Deveni conştientă că-i lipsea rujul de pe buze şi că vântul îi ciufulise părul.

— Ar fi trebuit să aduc un pieptene. Părul meu este o catastrofă, remarcă ea încordată.

Privirea lui Luck i se plimbă încet peste păr şi înapoi către faţă, culoarea ochilor lui devenind mai intensă.

— Arată ca ciufulit de un bărbat în timp ce face dragoste cu tine.

Mâna lui îi netezi părul şi-i cuprinse ceafa. Mângâierea uşoară o făcu pe Eve să-şi desfacă buzele

într-o respiraţie tăcută atrăgând atenţia lui asupra lor. în timp ce gura lui se apropia inexorabil, cealaltă mână se mişcă pe şalele ei şi o apăsă pentru a o lipi de el.

Încordarea o părăsi, cuprinzând-o moleşeala când în cele din urmă gura lui îşi atinse destinaţi Aceasta se mişca încet peste gura ei, gustând şi cercetând fiecare buză în parte. Bătaia puternică de ciocan a inimii ei dezvăluia prăpădul pe care el provoca în simţurile ei.

Această investigaţie intimă nu se opri aici. Buzele lui tari, fierbinţi, îşi continuară raidul, trecând peste obraji spre zona sensibilă din jurul urechii. Aproape ameţită, ea-l apucă de umeri, agăţându-se de el drept sprijin şi echilibru în această îmbrăţişare năucitoare.

— Ai idee ce bine-i aşa, Eve ? murmură Luck, cu o voce chinuită.

Ea simţi respiraţia lui gâfâită şi gemu uşor. Asta-1 făcu să întoarcă fata. aducând-o într-un unghi diferit când puse stăpânire deplină pe buzele ei, teritoriu deja cunoscut lui. Acum, Luck îşi stabilea pretenţiile asupra acestuia, pătrunzând şi cercetând întunericul dulce al gurii ei.

Eve îi încolăci gâtul cu braţele. Mâinile lui începură să hoinărească peste umerii şi spatele ei, lăsat gol de maioul pe care-1 purta. Moliciunea curbelor ei era apăsată şi modelată de muşchii lui tari. Sărutul se adânci până când Eve fu răvăşită de o durere fierbinte ce ardea în interiorul ei.

Treptat, simţi cum pasiunea dispare din sărutul iui. Se termină înainte ca gura lui să termine, şovăind, contactul. Cu respiraţia întretăiată, ea-ei ridică încet bărbia. Era conştientă că Luck se străduia să respire normal. Ea încercă să-ţi ţină în frâu mâinile.

— Aşa nu-l vom găsi niciodată pe Toby, spuse el în cele din urmă.

— Nu, nu-l vom găsi, încuviinţă Eve si-şi îndepărtă mâinile de pe gâtul lui.

El îşi încetă strânsoarea, dându-se înapoi pentru a pune distanţă între ei. Ea aruncă o privire către el, încercând să obţină un indiciu cum să trateze acest sărat. Luck era aproape întors, uitându-se în jos la potecă. Ceva îi tulbura expresia, care se îmblânzi într-un zâmbet când se uită la ea. Totuşi Eve îşi dădea seama că o nedumerire îi umbrea privirea.

— Toby nu poate fi departe. Insula este prea mică, spuse el şi-i apucă mâna, începând să meargă pe potecă.

Douăzeci de metri mai încolo, ajunseră în partea opusă a insulei, şi-1 văzură stând într-o groapă cu apă de pe marginea lacului. El sări în sus când îi văzu.

— Suntem gata de plecare ? întrebă Toby cu o indiferenţă ce nu se potrivea cu curiozitatea din ochii lui.

— Dacă eşti şi tu, replică Luck.

Prezenţa lui Toby aduse înapoi atmosfera relaxată, prietenoasă care marcase începutul excursiei. Eve nu se simţea stingherită, totuşi o oarecare nesiguranţă nu-i dădea pace. Nu putea spune dacă Luck o privea ca pe o femeie sau o prietenă.

El trase barca pe ţărmul din faţa casei părinţilor fetei si-i dădu mâna să ajungă pe mal. în comportamentul lui nu exista nimic care să indice că el ar accepta o invitaţie de a veni în casă pentru un pahar, aşa că Eve nu făcu nici o încercare.

— Mi-a făcut plăcere, spuse ea în loc de a-1 invita. Mulţumesc că m-aţi invitat să vin şi eu.

— A fost plăcerea noastră. Poate că o vom face şi altă dată.

Era o replica oarecare, care nu promitea nimic.

Eve nu lăsă să i se vadă dezamăgirea, luă coşul de picnic şi bluza pe care n-o îmbrăcase. După ce-i flutură din mână lui Toby, traversă drumul spre căsuţa de lemn.

De când o părăsise pe Eve, cuta de pe fruntea lui Luck se adâncise. în timp ce mergea pe poteca de la lac spre casa lui, Luck încerca să-şi reamintească ultima oară când se simţise atât de viu ca în acele scurte momente când o ţinuse în braţe pe Eve şi o sărutase. Era abia conştient de Toby care se târa în urma lui.

— Tăticule ? îi atrase Toby atenţia. De ce se sărută oamenii ?

Asta îl scoase brusc pe Luck din reverie. îşi încetini pasul, lăsându-1 pe Toby să-i ajungă din urmă şi ridică o sprânceană bănuitoare.

— Pentru că se plac, îi dădu el răspunsul general.

Toby se întoarse să-i privească gânditor.

— Ai sărutat vreodată pe cineva care nu-ţi plăcea ?

Luck ştia că era o întrebare cu tâlc, dar, oricum, răspunse :

— Nu.

— Dacă săruţi doar oamenii care-ţi plac, înseamnă că trebuie c-o placi pe Eve, conchise Toby. Privirea pătrunzătoare şi severă nu putea fi ignorată si băiatul recunoscu. V-am văzut pe tine şi pe Eve. Veneam înapoi să văd dacă sunteţi gata de plecare, dar erai aşa de ocupat s-o săruţi încât nu m-ai auzit.

— Nu, nu te-am auzit, admise Luck posomorât. Valul de emoţie îl făcuse surd la orice în afară de geamătul de supunere al fetei. Şi da, o plac pe Eve.

— De ce nu te însori cu ea ?

— A plăcea nu-i tot una cu a iubi. Luck îl privi iritat pe fiul său. Şi credeam că s-a înţeles că subiectul este închis.

Se auzi un lung oftat din partea lui Toby, dar nici un comentariu.

Mai târziu în acea noapte, Toby era trântit pe podeaua camerei de zi, cu braţele încrucişate pe o pernă, în timp ce urmărea televizorul. La o reclamă el

se întoarse către tatăl său care stătea pe un scăunel — numai că acesta nu era acolo.

Încruntându-se, Toby se ridică să se uite în bucătărie, dar nu era nici urmă de el. Tatăl său nu mai era în apele lui de la călătoria cu barca. Acest fapt îl îndemnă pe Toby să plece în căutarea lui.

Îl găsi într-o cameră întunecoasă. Lumina din hol i-1 arătă stând aşezat pe pat, cu coatele pe genunchi şi bărbia sprijinită în palme. Toby se opri un minut în prag, încurcat când îl văzu pe taică-său uitându-se la fotografia înrămată a mamei lui, de pe dulap.

Toby se duse la el şi-i puse o mână de încurajare pe umăr.

— Ce s-a întâmplat, tată ?

Luck se întoarse spre el şi-i zâmbi trist.

— Nimic, puiule.

Dar Toby se uită la fotografie.

— Te gândeai la mămica ? Buzele lui Luck se strânseră uşor.

— Nu, nu mă gândeam.

Ridicându-se în picioare, el îşi lăsă mâna pe umărul lui Toby. Părăsiră împreună camera. în timp ce ieşeau pe uşă, Toby se uită cu coada ochiului la fotografia blondei zâmbitoare. îşi strecură mânută în cea a tatălui, dar ştia că. este o slabă consolare.

A doua zi, când stomacul lui Toby insistă că era ora prânzului, intră în casă prin uşa din spate si se duse în bucătărie. îl auzi pe Luck vorbind h telefon şi spunând la revedere cuiva.

— Îi voi spune. Bine... voi fi acolo, spuse Luck si închise.

Curiozitatea băieţelului se trezi, ca de obicei.

— Cine era ? Ce să-mi spui ? Unde vei fi ? întrebările se succedau dintr-o răsuflare..

— Bunicul tău ti-a transmis salutări, răspunse Luck la două întrebări.

— De ce nu l-ai lăsat să vorbească cu mine ? se încruntă Toby dezamăgit.

— Pentru că era ocupat. Data viitoare, bine ?. promise tatăl lui şi se uită la ceasul din perete.

Presupun că vrei să mănânci. Ce vrei să fie ? Hamburgeri ? Brânză ? Ce părere ai de nişte supă ?

— Hamburger, alese Toby fără prea mult entuziasm. Ţinându-se de spătarul unui scaun îşi observă tatăl care scoase hamburgerii din congelator, îi duse pe plită, unde făcu porţii pe care le puse în tigaie. Ai spus că vei fi acolo ? Unde ? Când ?

— Trebuie să mă duc la Duluth în această vineri şi să mă întâlnesc cu bunicul tău, replică Luck şi se întoarse să-i instruiască. Pune ketchup şi muştar pe masă.

— Îmi închipui c-o să-i ceri doamnei Jackson să vină să stea cu mine, bombăni Toby aşezând masa şi punând condimentele.

— Ai perfectă dreptate. îi telefonez după ce mâncăm.

— Oh, tată, chiar trebuie ? se văicări Toby. Uneori doamna Jackson este o adevărată pacoste.

— Ţi-a trecut vreodată prin cap Că poare doamna Jackson gândeşte că tu eşti o adevărată pacoste ? ripostă taică-său.

— Ea crede întotdeauna că eu pun la cale şotii.

— Mă întreb de ce ? murmură Luck sec. Toby lăsă tava pe masă când îi veni o idee.

— De ce n-o rogi pe Eve să vină aici ? Dacă trebuie să stea cineva cu mine, aş prefera să fie Eve.

Luck ezita şi Toby îi studia momentul de nehotărâre ou interes.

— O voi ruga, încuviinţă acesta în cele din urmă.

— Îi dai telefon după ce mâncăm ? insistă Toby.

— Da.

Eve era la jumătatea drumului spre uşă, în braţe cu loţiunea de soare, o pătură şi o carte pentru o după-amiază la soare, când sună telefonul.

— Rowland, răspunse ea.

— Bună, Eve ? întrebă vocea lui Luck de la celălalt capăt al firului.

Ea puse loţiunea de soare peste pătură şi-si trecu mâna liberă în jurul mijlocului ca pentru a îmbrăţişa plăcerea pe care i-o trezea vocea lui.

— Da, eu sunt, Eve.

— Luck McClure, se identifică el fără a fi nevoie. Eşti ocupată în această vineri ?

— Nu. Ea si maică-sa vorbiseră în treacăt despre o expediţie pentru cumpărături la Cable, dar aceasta putea fi amânată.

— Vreau să-ţi cer o mare favoare. Am nişte afaceri de care trebuie să mă ocup vineri, ceea ce înseamnă că voi fi plecat majoritatea zilei şi voi întârzia seara. Toby întreabă dacă ai vrea să stai cu el în timp ce eu sunt plecat, în locul femeii care face de obicei acest lucru.

Înghiţindu-şi dezamăgirea, Eve încuviinţă.

— Nu mă deranjează deloc să am grijă de Toby. La ce oră ai dori să vin ?

— Aş vrea să vii devreme. Ora opt ar fi bine ? întrebă Luck.

— Pot fi acolo la opt.

— Mulţumesc. Toby va fi bucuros să ştie că vii, spuse el. Ne vedem vineri.

— Pe vineri, repetă Eve şi-i spuse la revedere.

Toby va fi bucuros de venirea ei, spusese el. însemna că Luck nu ? Eve oftă abătută, fiindcă nu ştia.

Vineri dimineaţa, tatăl ei o lăsă la casa de pe lac, cu câteva minute înainte de ora opt. Când ieşi din maşină, el îi reaminti:

— Dacă ai nevoie de ceva, telefonează-ne. Maică-ta sau eu vom fi aici în câteva minute.

— Voi telefona. Mulţumesc. îi făcu cu mâna şi alergă spre casă.

— Era clar că Toby o aşteptase fiindcă uşa din faţă se deschise înainte ca ea să ajungă. El stătea în prag, cu un zâmbet larg pe faţă.

— Bună, Eve.

— Bună, Toby. Privirea ei trecu pe lângă el către silueta înaltă care se apropia de uşă când ea intră.

Accelerarea pulsului îi semnaliza că simţurile ei luaseră notă. Eve nu-1 văzuse niciodată pe Luck în haine de serviciu, iar costumul închis şi cravata îi schimbau înfăţişarea într-un fel care-i intensifica aura de autoritate masculină, dominatoare şi plină de putere.

— Exact la timp, zâmbi el absent. Am lăsat numărul de telefon lângă telefon. Mă poţi căuta acolo dacă ai o urgenţă.

— Ceea ce sper să nu fie cazul, replică ea, încercând să răspundă cu naturaleţea ei obişnuită.

După o privire de încuviinţare, el îşi lăsă mâna pe capul fiului său.

— Să fii cuminte. Altfel Eve te va pune să stai la colţ.

Zâmbetul lui purta o urmă de afecţiune şi indulgentă faţă de fiul său, când Luck se întoarse spre Eve.

— Nu voi întârzia prea mult diseară.

— Nu-ţi face probleme, îl asigură ea. Toby şi cu mine ne vom descurca.

— Ştii cum să dai de mine dacă este nevoie, îi reaminti Luck. Trebuie să plec, se adresă el amândurora şi-i zâmbi fiului. Ne vedem mai târziu.

— Spune-i bunicului „bună", din partea mea, îl instrui Toby.

— Îi voi spune, promise Luck.

Ca să ajungă la uşă, trebuia să treacă pe lângă Eve. Braţul lui se atinse inerent de ea, transmiţându-i un mic fior. Când inspiră, ea prinse mirosul loţiunii de after-shave. Parfumul lui părea să plutească în aer chiar după ce el ieşise.

Cu Toby stând lângă ea în prag, Eve îl observa mergând către maşină. Ea-i răspunse la salului cu mâna când el ieşi din alee în sosea. Avea o senzaţie bine definită de a fi parte a unei fanţii

— Stând în prag cu „fiul" ei şi făcând cu mâna „soţului" ei.

Eve goni gândul. Era genul de gândire periculoasă care ar duce-o către suferinţă. Nu era înţelept. Era doar o fată care avea grijă de copil

— Atât.

Compunându-şi un zâmbet strălucitor, se uită la Toby :

— Ce avem pe agendă în această dimineaţă ? El ridică din umeri şi-şi dădu capul pe spate ca să-i arunce o privire luminoasă, care-i amintea fetei în bună măsură de tatăl lui.

— Nu ştiu. Vrei să ne jucăm cu mingea ?

— Crezi că vom sparge o fereastră ? îl tachina Eve.

— Sper că nu, declară Toby posomorât. A trebuit să-mi cheltuiesc jumătate din banii pe care-i economiseam pentru o bicicletă ca să-mi plătesc partea mea de stricăciune la parbrizul tău. Tata a plătit majoritatea fiindcă a fost mai mult vina lui, când a aruncat mingea prea sus, dar el n-ar fi jucat dacă nu i-o ceream eu. Noi împărţim totul pe din două.

— Da, văd asta, încuviinţă ea, fiindcă cei doi păreau să fie într-o relaţie de prietenie remarcabilă, absolut unică, în comparaţie cu orice altă relaţie pe care ea o văzuse din întâlnirile cu părinţii la şcoală.

— Vrei să ne jucăm cu mingea ? îşi repetă d propunerea.

— Sigur, fu de acord Eve. Du-te şi adu-ţi mingea şi mănuşa.

— Pentru tine o voi aduce pe a tatei, se oferi Toby.

Aleea părea cel mai sigur loc de joacă, nefiind ferestre în apropiere. Când Toby se plictisi, coborâră la lac, unde el îi dădu primele lecţii în arta delicată de a face să sară pietricelele la suprafaţa lacului.

La prânz se întoarseră la căsuţă.

— Un sandviş cm unt de arahide şi o cană cu lapte.

— Asta mănânci de obicei ? întrebă ea.

— Este mai uşor, dădu Toby din umeri. Tata şi cu mine nu prea gătim.

— Ce-ar fi să caut prin frigider să văd dacă este şi altceva ? propuse Eve, sigură că lui Toby. i-ar plăcea ceva mai deosebit dacă ar pregăti ea.

— Dă-i drumul, o îndemnă băiatul, dar te avertizez că n-ai să găseşti mare lucru în afară de câteva farfurii cu mâncare îngheţată.

Când deschise uşa de la frigider, descoperi că Toby avea dreptate. Rafturile erau aproape goale, cu excepţia unei cutii de lapte, ouă, şuncă şi două borcane cu gem.

Toby îi observă expresia.

— Ţi-am spus eu, îi reaminti el. Tata pregăteşte micul dejun şi uneori pune nişte fripturi la grătar. Altfel mâncăm la restaurant, sau încălzim platourile cu mâncare congelată. Sunt destul de bune, totuşi.

Eve găsi un pachet de brânză în frigider.

— Îţi plac sandvişurile la grătar, cu brânză?

— Îhî, dădu el din cap.

În timp ce grătarul era pus la încălzit, Eve căută în bufet şi găsi o cutie cu supă de roşii. O dilua cu lapte şi adăugă o bucăţică de unt. Când aranja mâncarea pe masă, Toby o consumă cu pofta unui băiat în creştere.

— A fost foarte bun, Eve ! declară el şi se dădu pe spate bătându-se cu palma pe burtă. Eşti într-adevăr o bucătăreasă bună !

— A încălzi un sandviş şi a deschide o cutie de supă nu înseamnă exact să găteşti, zâmbi ea. Mă gândeam să-i telefonez tatălui meu să ne ducă la băcănie azi după-amiază, să mai cumpărăm câte ceva. îţi voi pregăti o cină adevărată diseară. Ai vrea ?

— Mai întrebi ?

CAPITOLUL VI

După câteva întrebări, Eve fu în stare să descopere unele din felurile de mâncare preferate ale Iui Toby. Fiind băiat, avea gusturi simple. Cina din acea seară consta din friptură de pasăre, cartofi piure şi puţin porumb fiert. Ca desert făcu o prăjitură cu zmeură şi cu cremă.

— Nu-mi amintesc de când n-am mai mâncat aşa de bine, declară Toby. A fost chiar delicios, Eve.

— Mulţumesc, domnule.

Cu mâinile pline de vase murdare, în drum spre chiuvetă, ea-i făcu o plecăciune glumeaţă.

— Te voi ajuta la vase, se oferi el şi se ridică de la masă. De obicei tata le şterge.

— Nu-i nevoie să mă ajuţi. Ea deja învăţase în timp ce pregătea mâncarea, că Toby era obişnuit cu treburile domestice. Simţul datoriei era lăudabil, dar era încă un copil şi avea nevoie de o pauză măcar o dată.

— Poţi să ieşi afară şi le voi spăla eu.

— Chiar ? Părea uluit de oferta ei.

— Da, râse ea.

— Voi sta şi-ţi voi ţine companie. îşi trase Un scaun lângă bufetul din apropierea chiuvetei.

— Mi-ar face plăcere, spuse Eve şi lăsă chiuveta să se umple cu apă, turnând detergent în ea.

Îngenunchind pe scaun, Toby îşi sprijini braţul pe bufet şi-şi propti bărbia în palmă ca s-o observe.

— Ştii, este într-adevăr extraordinar să ai o mamă. Devine o corvoadă să faci curăţenie prin casă, să speli vasele şi tot felul de chestii din astea.

— Îmi închipui, zâmbi ea uşor când începu să spele şi să clătească vasele sub apa care curgea, ca apoi să le pună pe uscător.

— Aş vrea să-mi închipui cum să găsesc pe cineva pentru tata, ca să se căsătorească, oftă Toby mâhnit.

M-am gândit să dau un anunţ la ziar, dar tata s-a enervat când i-am spus asta.

— Ar fi fost un pic jenant pentru tatăl tău, Toby, accentua Eve, colţurile gurii ei trădându-i râsul pe care voia să şi-1 ascundă.

— La fel pare să gândească si tata, se strâmbă el resemnat. I-am spus tatei că tu ai fi o mamă bună şi ar trebui să se însoare cu tine.

— Vai, Toby, nu se poate ! Aproape scăpă farfuria din mână şi un val de sânge îi urcă in obraji.

— Ba da, o asigură el cu inocentă. El te place, ştiu că te place. L-am văzut sărutându-te.

Eve deveni foarte ocupată cu vasele, încercând să-şi ascundă agitaţia şi jena.

— Doar pentru că săruţi pe cineva, nu înseamnă neapărat că vrei să te şi căsătoreşti cu acea persoană, Toby.

— Mda, aşa a spus şi tata, recunoscu el. Detesta curiozitatea care o făcu să-i întrebe :

— Ce altceva a mai spus tatăl tău când i-ai sugerat că ar putea să se căsătorească cu mine ?

— Nimic. Mi-a spus că subiectul este închis şi că nu-1 vom mai discuta, dar eu cred că avem nevoie de cineva în jurul nostru care să aibă grijă de noi. Comentariul dezvăluia că el nu renunţase la idee. Este prea multă treabă pentru un băieţel ca mine şi tata este ocupat. Undeva există o fată cu care tata se va însura. Eu tocmai am găsit-o.

— Toby McClure, cred c-ar trebui să laşi asta în seama tatălui tău, sugeră Eve.

— Aha,, dar el nu încearcă să găsească pe nimeni, protestă Toby. Mă gândeam c-aş avea mai mult noroc... Apoi râse... Am făcut o glumă. Mai mult noroc pentru Luck (noroc).

— Da, o glumă. Zâmbetul ei se transformă într-o strâmbătură.

— Să ştii că acesta este şi numele meu, o informă el şi-şi sprijini încă o dată bărbia în palmă.

— Nu ştiam. Ochii ei se măriră de surprindere. Credeam că este Toby — Tobias, se corectă ea după diminutiv.

— Acesta este cel de al doilea nume al meu, explică Toby. Primul meu nume este Luck — ca al tatei. Mama a insistat să mă numească după el când m-am născut, dar tăticu a spus că este prea greu să cresc cu un nume ca acesta. El zicea că o să mi se spună Litlle Luck (norocel) şi lui nu-i plăcea ideea să fie Big Luck (norocul cel mare). Aşa că mi-au zis Toby.

— Cred c-aşa-i mai bine, încuviinţă Eve cu hotărâre.

În experienţa ei de la şcoală, văzuse cât de cruzi erau copiii uneori, când unul din ei avea un nume neobişnuit. Deseori îl tachinau cu cruzime. De regulă, copiilor nu le place să fie diferiţi. Doar mai târziu, când simţul lor de individualitate răzbătea la suprafaţă, îşi manifestau dorinţa pentru un nume unic.

Totuşi, nu putu să nu-si amintească ziua când fusese prima oară prezentată tatălui si fiului şi Luck explicase tradiţia de familie a numelui său. Atunci se întrebase dacă mai era un „mic" Luck acasă care să continue tradiţia. Era amuzant să descopere că mai tot timpul acesta fusese Toby.

După ce terminară cu vasele, ea şi cu Toby se duseră în camera din fată şi se uitară un timp la televizor. La ora nouă, ea-i propuse să facă o baie şi să se pregătească de culcare. El nu încercă s-o contrazică sau să încerce s-o convingă să stea până când vine Luck acasă.

După baie, Toby intră cu picioarele goale în camera de zi, îmbrăcat în pijama. Se lăsă să cadă pe braţul fotoliului unde stătea Eve.

— Ai de gând să mă bagi în pat ? întrebă el.

— Bineînţeles că da, zâmbi Eve la apelul irezistibil din privirea lui. Toby era capabil s-o învârtească pe degete, ca şi tatăl lui.

Toby o luă spre camera lui, iar Eve îl urmă. Făcu o săritură în pat şi se băgă sub cuvertură.

Ea îl înveli bine, apoi se aşează pe marginea patului.

— Nu trebuie să-mi citeşti o poveste sau altceva, spuse Toby. Sunt prea mare pentru asta.

— OK. Ai vrea să-ţi las lumina aprinsă un timp ? întrebă Eve, referindu-se la veioza care ardea pe noptieră. Deja bănuia că el era „prea mare" chiar şi pentru asta.

— Nu, dădu din cap Toby, legănându-şi capul pe pernă.

Privirea ei fusese deja atrasă spre noptiera unde se afla o fotografie înrămată a unei frumoase femei blonde cu ochi verzi scânteietori. O durere vagă o străpunse pe Eve când ghici identitatea feţei zâmbitoare din fotografie.

— Este o fotografie a mamei tale ? îl întrebă ea pe Toby pentru confirmare.

— Da. Numele ei era Lisa, o informă Toby.

— Este foarte frumoasă, recunoscu Eve, conştientă că Luck nu ar fi numit-o niciodată pe această femeie „şoricel maro". Era aurie — toată numai soare şi primăvară. Eve se dispreţui pentru gelozia care o rodea. Dar nu intenţiona deloc să intre în competiţie cu ceva atât de frumos ca această fată — nici chiar cu amintirea ei. Era fără speranţă să creadă că Luck o va iubi vreodată.

— Tata are o fotografie la fel ca asta, în camera lui, spuse Toby. îi vorbeşte... deşi în ultimul timp n-a mai făcut-o, adăugă el.

— Sunt sigură că o iubeşte foarte mult, încercă ea să zâmbească si să mascheze durerea care-i strângea inima. Este timpul să te culci.

— Mă vei săruta de noapte bună ? întrebă el fără să clipească.

— Sigur că da. O greutate îi apăsa pieptul când se aplecă şi-i atinse fruntea cu un sărut. Tânjea să aibă dreptul să facă acest lucru în fiecare noapte. Se îndreptă, murmurând : semn uşor, Toby.

— Noapte bună, Eve. Cu o privire mulţumită, el se băgă şi mai adânc sub cuvertură.

Eve trecu pe lângă fotografia înrămată şi stinse lumina. Se mişcă în tăcere spre uşa camerei. Lacrimi amare îi înţepau colţurile ochilor, regretând mai mult ca oricând in viaţă că nu se născuse frumoasă.

În camera de zi, Eve dădu mai încet televizorul şi luă o revistă ce zăcea pe măsuţa pentru cafea. Ghemuindu-se în fotoliu, încercă să se forţeze să citească. Pendula de pe cămin marca orele.

Trecuse de miezul nopţii când Luck intră pe alee, mult mai târziu decât prevăzuse. Oprind motorul, îşi apucă servieta de pe locul de lângă el, iar haina de la costum o aruncă pe umăr. Cravata îi era desfăcută în jurai gâtului şi nasturii de sus ai cămăşii, descheiaţi.

Încordarea după un drum lung cu maşina şi oboseala după o zi plină cu discuţii de afaceri făceau ca muşchii de la umeri şi gât să-i doară. Oboseala brăzda linii adânci pe trăsăturile lui aspre.

Când Luck merse spre uşa din faţă a căsuţei remarcă lumină la fereastră. Colţurile gurii 1 se ridicară într-un zâmbet uşor la lumina de bunvenit. Când deschise uşa, auzi zgomotul înfundat al televizorului. îl cuprinse plăcerea când realiză că Eve trebuie să-i fi aşteptat să vină acasă.

Aşezându-si servieta lângă uşă, intră în camera de zi şi se opri. Eve adormise într-un fotoliu mare, cu o revistă în poală. Zâmbetul lui se accentuă când o văzu ghemuită ca un şoricel de catifea, îşi puse haina pe sofa împreună cu cravata şi se duse să închidă televizorul.

Liniştea plutea in cameră când se apropie de fotoliul unde dormea ea. Intenţiona s-o trezească, dar când o privi, oboseala păru să-i părăsească. în pacea odihnei, trăsăturile senine îi aminteau de frumuseţea blândă a Madonei, sau de Frumoasa Adormită care aştepta să fie trezită cu un sărut. Cea din urmă imagine era un gând îmbietor.

Aplecându-se, Luck îşi puse mâinile pe ambele braţe ale fotoliului. Se simţea înviorat de prezenţa ei. îşi cobori buzele pe gura ei, îndemnat de gingăşia lor dulce. La primul contact, acestea nu răspunseră la apăsarea sărutului. Apoi Luck simţi cum buzele ei se mişcă sub ale lui. Emoţii violente se răspândiră prin el, un îndemn chinuitor născându-se în interiorul lui.

Eve se mişcă începând să se trezească şi el se dădu înapoi, continuând să stea aplecat deasupra ei. Avea o dorinţă puternică s-o ia în braţe şi s-o ducă în dormitorul lui unde să poată da frâu liber sentimentelor ce-l copleşiseră.

Genele ei se ridicară încet si el observă luminiţa de recunoaştere care se aprinse în ochii ei căprui, aproape negri. Sângele lui se încălzi la plăcerea pe care o văzu în ochii ei.

— Eşti acasă, murmură ea cu o bucurie blândă.

— Da, răspunse Luck răguşit, pentru că i se părea că venise într-adevăr acasă. Era o senzaţie pe care nu şi-o putea explica, nici măcar lui însuşi.

Un minut putu vedea întâmpinarea plină de căldură din ochii ei, ca în următorul, totul să dispară. Ea-şi coborî bărbia, o agitaţie vagă făcând-o să se simtă stânjenită.

Trebuie să fi adormit. Îşi trecu o mână peste faţă, apoi apucă revista deschisă din poală.

Uşor iritat de răceala ei bruscă, Luck se îndreptă, îndepărtându-se fizic de ea, aşa cum şi ea se îndepărtase de el. El văzu licărul jignit din catifeaua neagră o ochilor ei. Luck regreta ziua când o numise

şoricel maro. Firea ei sensibilă considerase cuvintele ofensatoare, când el le folosise cu o afecţiune glumeaţă.

Eve avea senzaţia că el o sărutase, dar crezu că visase.

— Cât este ceasul ? I se pusese un junghi la ceafă de la dormitul în fotoliu. Se frecă la gât şi-şi dădu jos picioarele.

— Este aproape ora unu. Răspunsul lui era brusc. îmi pare rău c-am venit aşa de târziu.

— Nu-i nimic. Eve zâmbi spre el, fără a-i întâlni privirea.

— Nu trebuia să mă aştepţi. Suna aproape a critică. Ar fi trebuit să te întinzi pe canapea.

— Nu plănuisem să adorm. Citeam şi... bănuiesc c-am aţipit, explică ea.

— Lasă-mă să văd ce face Toby, după. care ta voi duce acasă, spuse el.

Luck dispăru în coridorul întunecat care ducea spre dormitoare, când Eve se ridică cu trupul înţepenit din fotoliu. Remarcă haina şi cravata de pe sofa când îşi luă poşeta de pe măsuţa pentru cafea. îşi aminti cât de incredibil de frumos era când ea deschisese ochii şi-1 văzuse stând acolo, aplecat peste ea ca s-o trezească. El trebuie -ă fi văzut pe faţa ei dragostea pe care i-o purta. Nu părea să existe altă explicaţie pentru felul în care se retrăsese — asprimea lui bruscă. Probabil credea că ea o să înceapă să se gudure pe lângă el şi nu voia complicaţia atenţiilor ei nedorite. Hotărî să nu-1 lase să vadă ceea ce simţea pentru el.

Când el se întoarse în camera de zi, Eve reuşi să pară foarte calmă, controlată şi foarte nepăsătoare. Totuşi în privirea lui cercetătoare nu se citea aprobarea.

— Gata ? întrebă el.

— Da. Trebui să se uite în altă parte înainte de a fi afectată de bărbăţia lui ostentativă. Toby este bine ?

— Părea adormit, replică Luck. Va fi în regulă până mă întorc eu înapoi.

— Bineînţeles, murmură ea şi se duse spre uşa de la intrare.

Afară, o lună plină scălda totul într-o lumină argintie, iar cerul era plin de stele sclipitoare. Printre pini adia vântul, parfumând aerul cu prospeţimea acestora. Eve se opri lângă portiera pasagerului în timp ce Luck o deschise pentru ea.

Nervozitatea o făcu să spună :

— Este o seară frumoasă, nu ? Ambianta era prea romantică pentru liniştea ei.

— Da, este, aprobă Luck si aşteptă ca ea să urce înainte de a închide portiera.

Privirea ei îl urmări cum înconjoară maşina şi se instalează la volan. Când porni motorul, Eve se uită în-fata ei. Nervii ei se încordară din cauza apropierii lui, tăcerea devenind insuportabilă.

— Cum ţi-au mers afacerile astăzi ? întrebă ea, ca să facă conversaţie.

— Bine. Era un răspuns neutru, dar Luck mai întrebă : Ţi-a făcut Toby vreun necaz ?

— Nici unul, îl asigură Eve. La această oră a nopţii nu era nici un fel de trafic pe drumul către părinţii ei. Era în întregime al lor... Ne-am jucat cu mingea — şi n-am spart nici o fereastră, adăugă ea cu indiferenţă prefăcută.

— Eşti mai norocoasă ca mine. El îi aruncă o privire rapidă, colţul gurii ridicându-i-se a zâmbet, cu vocea plină de amuzament.

— Am avut grijă când am ales locul, explică ea, relaxându-se puţin datorită subiectului abordat.

Până la căsuţă era un drum scurt. O parte a ei regreta repeziciunea cu care ajunseră, iar altă parte era uşurată. Când intrară pe alee, Eve văzu că părinţii ei lăsaseră aprinsă lumina pe verandă.

— Sper că nu sunt îngrijoraţi din cauza ta, comentă Luck când opri maşina.

— Mă îndoiesc să fie, replică ea. Au acceptat acum că sunt o fată mare. Timpul meu îmi aparţine.

Lăsând motorul să meargă, Luck se întoarse spre ea.

— Cât îţi datorez pentru că ai stat cu Toby ? Eve înţepeni la această ofertă de a-i plăti serviciile.

— Nimic.

— Nu ţi-am cerut să stai eu Toby cu intenţia de a găsi o baby sitter gratuită. Dacă n-ai fi venit, ar fi trebuit să plătesc pe altcineva.

— Te rog nu-mi cere să iau bani pentru asta; îl rugă ea, nevrând să fie plătită pentru ceva ce făcuse cu plăcere. Consideră că am făcut o favoare unui vecin.

— Bine, spuse el, nu mă voi certa cu tine.

— Mulţumesc.

Eve vru să deschidă portiera, dar fu oprită de o mână care-i atinse braţul.

Împotriva voinţei sale, ea se uită la el. Lumina lunii îi arginta trăsăturile. în ea se trezi o dorinţă pe care nu o putea nega.

— Mulţumesc c-ai stat cu Toby.

Vocea lui joasă era tulburătoare şi vibrantă.

— Cu plăcere, şopti Eve, afectată de atingerea şi apropierea lui.

Nici nu se trase la o parte când capul lui coborî spre al ei. Tremura sub posesia buzelor tari, hotărârea ei sfărâmându-se în mii de cioburi. Mâna lui ajunse sub sânii ei şi în tăcere, o lipi de el.

Eve se arcui, încercând să satisfacă dorinţa pe care o simţea în sărutul lui. Sângele îi bubuia în urechi cu forţa unui tunet în timp ce-1 lăsa să-i desfacă buzele şi să-i savureze integritatea răspunsului. Din piept îi scăpă un geamăt din cauza chinului pe care Luck îl stârnise în ea.

El era totul. Simţurile ei erau dominate de el. Senzaţia muşchilor lui ca nişte stânci îi excita mâinile

care stăteau pe pieptul lui, încălzite de fierbinţeala generată de trupul lui viril. Combinaţia de arome — miros de tutun, colonie, şi propriul lui miros masculin — umplându-i plămânii. Şi gustul lui era în gura ei.

Lumea se învârtea nebuneşte în jurul ei, dar Evei nu-i păsa — nu atâta vreme cât îl avea pe el de care să se agate. Sărutul era iad şi rai în acelaşi timp. Dar, fără a ţine seama de consecinţe, părea să fie condamnată să-i iubească.

Luck îşi smulse gura de pe buzele ei şi începu să-i traseze dâre de foc pe obraji. Respiraţia ei era atât de înăbuşită, încât practic nu mai exista. El îşi băgă degetele în părul ei pentru a-i ţine capul nemişcat.

— Şi mulţumesc că m-ai aşteptat, Eve, murmură el răguşit lângă pielea ei sensibilă. A trecut multă vreme de când cineva a făcut acest luciu. Nici nu-ţi pot explica ce bine-mi face.

— Luck, eu... Dar îi era frică să pronunţe cuvintele, apoi el o sărută din nou şi nu mai fu nevoie să spună nimic.

Dar de această dată scurt, deşi ea avu consolarea să-i simtă şovăiala când se termină şl el se dădu la o parte.

— Trebuie să mă întorc. Toby este singur; spuse Luck de parcă era nevoie să se justifice.

— Da. De data asta el nu mai făcu nici o mişcare s-o oprească atunci când Eve deschise portiera. Noapte bună. murmură ea, coborând din maşină.

— Noapte bună, Eve, răspunse el.

I se părea că zboară spre veranda luminată; conştientă că Luck aştepta să se asigure că ea ajunge înăuntru. Când deschise uşa, se întoarse şi-i făcu cu mâna. Urmări luminile din spate ale maşinii până când dispărură pe şosea.

Ar fi fost atât de uşor să citească ceva semnificativ în sărutările lui... Eve încerca cu disperare să se

păzească împotriva speranţelor deşarte. Gândul la fotografia soţiei lui o ajuta.

Când se dezbrăcă pentru culcare se mustră că este atât de proastă încât să se îndrăgostească de el. Era foarte greu să asculte propriile mustrări când se simţea atât de bine.

De data aceasta nu mai erau lumini de bun-venit când Luck intră în căsuţă. Nu se deranja să aprindă vreun bec când o luă pe coridor în întuneric.

— Tată ? Vocea somnoroasă a lui Toby îl chema.

— Da, fiule, eu sunt. Se opri în pragul camerei fiului său.

— Ai dus-o pe Eve acasă ? întrebă Toby.

— Da. Tocmai m-am întors, explică el. Eşti bine?

— îhî. Se auzi un foşnet de cuvertură. Ce face bunicul ?

— Bine, îl asigură Luck. Este foarte târziu. Culcă-te, Toby. Vom vorbi mâine dimineaţă.

— Bine, tată, răspunse el în mijlocul unui căscat. Noapte bună.

— Noapte bună, Toby.

Luck aşteptă până când în cameră nu se mai auzi nimic, apoi intră într-a lui. Lumina lunii care intra pe fereastră era suficientă să-i permită să se dezbrace fără a-mai aprinde veioza. Deschizându-şi cămaşa, şi-o scoase din pantaloni şi o puse în dulap..

Se aşează pe marginea patului să-si secată pantofii. Luna lăsa să cadă lumina pe fotografia înrămată care stătea pe măsuţa lui de toaletă. El se opri şi se uită la fotografie.

— Noi am avut un lucru bun, Lisa, murmură el. Dar a fost cu mult timp în urmă... Zâmbi amuzat. De ce am senzaţia că nu te deranjează dacă mă îndrăgostesc de altcineva ?

Dar ea nu-i răspunse. Trecuse un timp de când nu-i mai răspundea. Luck nu mai era bântuit de imagini din

trecut. Şi nici nu mai simţea nici un fel de vinovăţie că era aşa.

CAPITOLUL VII

Soarele după-amiezii o ardea, cu toată crema anti-solară când Eve îşi schimbă poziţia în şezlong. Ochelarii închişi de soare reţineau majoritatea luminii, dar costumul ei de baie roşu îi lăsa expus trupul razelor soarelui.

Când întinse mâna după paharul cu ceai rece aflat pe un scăunel alături, îşi ţinu sutienul pentru a nu-i aluneca de pe sâni. Gura de ceai o răcori pe moment. Îşi promisese să se ducă până la lac să facă o baie, dar nu găsise energia.

Uşa din faţa căsuţei scârţâi şi ea întoarse capul ca s-o vadă pe maică-sa care ieşea pe verandă. Aceasta o văzu pe Eve şi zâmbi.

— Aici eşti, rosti ea. Eram gata să dau o fugă până la lac. Eşti căutată Ia telefon.

— Eu ? Eve aproape uită de bretelele desfăcute de la costum şi se ridică brusc. Cine este ?

— Luck McClure, răspunse mama ei.

— Spune-i că vin imediat !

Degetele i se încurcau când încercă să-şi înnoade bretelele în grabă. în timp ce se chinuia cu acestea, baretele de piele ale papucilor refuzau să coopereze cu mişcările ei de a-şi băga tălpile înăuntru. Auzi uşa batantă închizându-se în urma mamei sale.

Deşi îi transmisese lui Luck că venea la telefon, Evei îi era teamă ca acesta să nu se sature de aşteptat. Când în cele din urmă reuşi să-şi înnoadă bretelele si să intre în papuci, alergă în casă.

Receptorul zăcea pe masă. Eve îl apucă, fără să dea atenţie schimbului de priviri amuzate dintre părinţii ei.

— Alo ? Gâfâia din cauza grabei si abia mai respira.

— Eve ? Se pare că abia respiri, observă vocea lui Luck si ea închise ochii, uşurată că el nu renunţase să aştepte.

— Eram afară.

— Mama ta mi-a spus că probabil eşti la lac.

— De fapt nu am fost, îi explică Eve. Eram în fala casei si făceam plajă.

— Îmbrăcată într-un bikini foarte sumar, presupun, murmură Luck.

— Nu, zâmbi ea. Am un costum de baie întreg, foarte respectabil.

— Trebuia să fi bănuit. Vocea lui era amuzată.

Replica îi atinse mândria sensibilizată. Ştia exact ce gândea el. Un costum întreg era exact ce-ar purta un şoricel maro.

— De ce-ai sunat, Luck ?

Ea presupunea că el voia ca ea să stea din nou cu Toby. Era o afacere bună să plăteşti o baby-sitter doar cu un sărut. După ultima noapte, ce altceva putea el să creadă ?

— Te-am sunat să te invit să iei cina cu noi diseară. Deoarece nu m-ai lăsat să-ţi plătesc fiindcă, ai stat cu Toby, m-am gândit că ai putea accepta o invitaţie la cină, îi explică el.

Dacă n-ar fi adăugat explicaţia, ea probabil ar fi sărit în sus de bucurie, dar aşa îi dispăruse orice plăcere.

— Ţi-am spus noaptea trecută că a fost doar un gest prietenesc, ca între vecini, îi reaminti Eve înţepată. Nu vreau nimic în schimb, si nu eşti obligat să mă inviţi la cină.

— Nu te invit din obligaţie. Toby şi cu mine vrem să vii la cină diseară.

— Mulţumesc, dar... începea să refuze politicos din mândrie, dar fu întreruptă.

— Înainte de a mă lăsa baltă, ar fi mai bine să asculţi termenii invitaţiei. în vocea lui se ghicea un uşor amuzament.

— Termeni ? repetă Eve cu o cută de uimire pe frunte.

— De când s-a sculat Toby, azi-dimineaţă, nu mai conteneşte cu laudele la adresa ta, spunând cât de bună bucătăreasă eşti, o informă el. A trecut atâta timp de când n-am mai avut o mâncare gătită în casă, aşa că m-am hotărât să-ti cer ca să vii la noi la cină şi să descopăr dacă Toby ştie despre ce vorbeşte.

Era uşor uimită de replica lui. si uşor amuzată.

— Înseamnă că mă chemi la cină si te aştepţi s-o pregătesc eu ?

— Doar în parte, o asigură Luck. Am luat câteva fripturi, aşa că eu. voi avea grijă de felul principal. Restul meniului ţi-1 las ţie

— Ai mult tupeu, Luck McClure, izbucni ea în râs.

— Ce spui ? o provocă el. Facem târgul ? Vii diseară ?

— La ce oră ? întrebă ea, zâmbind receptorului.

— Vin să te iau la ora şase. E-n regulă ? întrebă el.

— Perfect, încuviinţă Eve. Voi fi gata.

— Ne vedem deci la ora şase, promise Luck şi închise.

Zâmbetul îi întârzia încă pe buze când Eve puse receptorul în furcă şi plecă de lângă telefon. Se întâmplă să se uite la tatăl ei şi prinse sclipirea jucăuşă din ochii lui.

— Pariez că ieşi să cinezi cu Luck, ghici el. L-ai văzut cam des în ultimul timp. Poate că ;rr trebui să am o discuţie cu el când vine să te ia diseară, ca să-i aflu intenţiile.

Glumea, dar Eve reacţiona ca de obicei.

— Să nu îndrăzneşti ! îl avertiză ea şi el râse.

Ca parte a noii ei imagini, care nu corespundea etichetării de „şoricel maro", Eve era îmbrăcat cu o

bluză albă din dantelă cu găurele, decoltată mult în formă de V şi încheiată în fată cu nasturi, si o pereche de pantaloni albaştri, dintr-o mătase ce se mula pe picior.

Exact la ora sase, Luck veni cu maşina la căsuţă, însoţit de Toby. Gata de plecare, Eve ţâşni din casă înainte ca tatăl ei să aibă ocazia unei „mici discuţii" cu Luck, aşa cum o amenințase in glumă.

Toby fluieră admirativ când o văzu. Eve ie înroşi puţin. Nu se gândise că un stil şi o culoare diferită a îmbrăcăminţii ei i-ar schimba înfăţişarea — suficient cât să remarce un băiat de opt ani.

Când Toby se urcă pe bancheta din spate, ca Eve să poată sta în faţă cu Luck, ea fu subiectul ochilor lui admirativi, ceea ce făcu ca obrajii să i se înfierbânte şi mai tare.

— Nu-i rău, îşi murmură Luck aprobarea. Complimentele de la el erau ceva cu care nu

era obişnuită, aşa că încercă să nu le bage în seamă.

— Vrei să spui că nu este rău pentru un ..şoricel maro", îl corectă ea..

— Nu, deloc un şoricel maro. Unul albastru; declară el privindu-i pantalonii.

După ce se asigură în privinţa traficului, el intră în şosea.

— Ţi-a spus tata că o să avem fripturi diseară ? Toby se aplecă peste scaunul din faţă.

— Da, mi-a spus, zise ea.

— Cum îţi plac prăjite ? întrebă Luck.

— În sânge, răspunse ea, cu nervii încordaţi din cauza bărbatului de la volan.

— Bănuiam că eşti genul setos de sânge. Privirea lui părăsi drumul din faţa lui, ca să

se uite la ea ironic. Insinuarea părea să indice că ea avea o fire pasionată.

— Tot aşa ne place şi nouă, nu, tată ? spuse Toby fără să-si dea seama de vreun înţeles ascuns în discuţie.

— Categoric, încuviinţă Luck, cu un zâmbet în colţul gurii.

— Trebuie totuşi să-i urmăreşti, îi zise Toby Evei. Altfel o arde.

— Hei, stai puţin, protestă Luck. Cine găteşte aici ?

— Eve. Fiul lui era gata cu răspunsul. Din pieptul lui Luck izbucni un chicotit.

— Bine ţintit. .

Încetini maşina când se apropiară de aleea spre căsuţă.

Pregătirile pentru masa de seară deveniră o treabă de familie. Luck dădu drumul la grătar în curtea din spate şi fripse carnea în timp ce Toby avu grijă să pună masa şi s-o ajute pe Eve. Ea prepară o salată de spanac şi orez care să meargă cu friptura. Mai rămăsese suficientă zmeură de ia prăjitura din seara trecută, pe care o amestecă cu alte fructe, făcând o salată de fructe ca desert.

Când se aşezară la masă, mâncarea părea fără cusur. Eve nu era sigură dacă mâncarea sau compania făcea ca totul să fie atât de bun, dar toţi trei îşi mâncară până la ultima înghiţitură tot ce aveau în farfurii.

— Nu ti-am spus că Eve este o bucătăreasă bună ? insistă Toby când ei mai întârziau la cafea.

— Mi-ai spus, încuviinţă Luck. Şi ai avut dreptate.

— Tatăl tău merită o parte din laude, zise Eve. Nu ştiu cum a fost friptura ta, dar a mea a fost perfectă.

— Mulţumesc. Luck înclină din cap, ca acceptare ironică a complimentului. Şuviţe de păr des îi căzură pe frunte dându-i un aer ştrengăresc.

— Şi a mea a fost bună, îl asigură Toby. Dar tot ce-ai avut de făcut a fost să urmăreşti să tiu se ardă. Eve a gătit cu adevărat.

— Şi a făcut o treabă excelentă. Albastrul magnetic al ochilor lui se concentrară asupra ei, tulburător şi alene. Chiar ştii care este calea spre inima unui bărbat !

Toate simţurile ei se răvăşiră din cauza acestei remarci, aruncând-o într-o stare de confuzie. Se chinuia să ascundă acest fapt, plecându-şi privirea si ocupându-şi mâinile cu vasele pentru desert, care erau încă pe masă.

— Nu te deranja cu vasele, o instrui Luck. Le lăsăm în chiuvetă.

— Prostii. Vocea ei era cam agitată, trădându-i tulburarea. Va dura doar câteva minute să le spălăm şi nu ne vor sta in cale.

— În cazul acesta, vom ajuta cu toţii. El îşi împinse scaunul. Tu poţi curăţa masa si pune vasele în chiuvetă, iar Toby ie poate spăla, în timp ce eu o să le şterg.

Totul se făcu într-un timp record. Eve termină de stere plita, masa şi bufetul puţin înainte ca Luck şi Toby să fie gata cu vasele.

Când cei trei intrară in camera de zi, Toby ie întoarse cu fata la ei.

— De ce n-am face focul în şemineu, tată ?

— Este vară. Toby, îi reaminti Luck cu o privire indulgentă.

— Ştiu, dar ar fi distractiv, dădu el din umeri. Şi am putea coace floricele,

— Dar nu mai poţi fi flămând, râse Eve.

— Nu, dar le voi manca oricum, replică el si ea înţelese că plăcerea consta în copt mai mult decât în mâncat. Te rog, tăticule ! Doar un focuşor.

— Bine, se dădu bătut Luck. Doar unul mic.

În timp ce Toby se duse în bucătărie după punga cu porumb şi o tigaie cu coada lungă, Luck făcu focul în şemineu. Când ardea frumuşel, cei trei se aşezară pe podea lângă el.

Toby puse porumbul la copt, după care îi servi pe rând pe toţi. Jumătate din pungă era consumata, majoritatea mistuită de foc. Toţi trebuiră să se spele pe mâini de funingine, după care se aşezară iar lângă foc.

Peste încăpere se aşternu tăcerea, întreruptă doar de trosnetul lemnului care ardea. Afară se lăsase întunericul, şi focul era unica sursă de lumină din încăpere. Stând cu picioarele încrucişate între ei, Toby căscă cu zgomot.

— Doamne, ce obosit sunt, declară el. Cred că o să mă duc la culcare.

Luck îl privi surprins pe fiul lui care se oferea să se ducă la culcare fără a fi împins de la spate. Eve fu cuprinsă de un uşor fior amenințător la gândul că va rămâne sinceră cu Luck. . — Bănuiesc că este ora ta de culcare, remarcă Luck când fiul său se ridică în picioare cu aparentă oboseală.

— Îhî. Toby se opri să se uite la Eve. Mulţumesc pentru că ai gătit în seara asta. A fost cu adevărat bun tot ce ai făcut.

— Cu plăcere, tremură gura ei într-un zâmbet.

— Noapte bună. îi ură el.

— Noapte bună, răspunse ea.

— Voi veni şi eu repede, promise Luck.

— Nu-i nevoie să te grăbeşti. Poţi sta cu Eve; spuse Toby, apoi se întoarse către tatăl lui încruntându-se si şoptind : Sunt destul de mare să mă bag singur în pat. Nu mă îmbrăţişa în faţa ei.

Un zâmbet uşor apăru pe fata lui Luck la admonestarea lui Toby.

— Du-te la culcare, spuse el şi-1 bătu peste fund cu afecţiune.

După ce Toby plecase, Luck îsi îndreptă zâmbetul leneş în direcţia ei, înconjurând-o cu că"dura intimităţii acestuia. între ei fusese o atmosferă degajată, Eve simţise asta, totuşi, fără prezenta iui Toby care servise drept amortizor, degajarea începea să dispară. Deveni

conştientă că erau singuri în încăpere. Tăcerea care fusese atât de plăcută începea să devină grea. Niciodată nu fusese o maestră în ale conversaţiei, dar situaţia părea s-o ceară.

— Este un băiat mare. remarcă ea întrerupând tăcerea.

— Din nefericire, s-a maturizat înainte de vreme. Zâmbetul lui Luck se transformă într-o grimasă tristă care purta o oarecare resemnare.

— Nu cred că suferă prea mult din cauza asta; ripostă ea, fiindcă Toby părea să fi dobândit un oarecare echilibru între copilăria lui şi sentimentul de responsabilitate.

— Bănuiesc că nu.

Luck se uita la foc si părea să se piardă în flăcările galbene ce se plimbau peste tăciunii înroşiţi.

Eve nu se putea gândi la un răspuns şi tăcerea se adâncea. Ea presupuse că el se gândea la fosta lui nevastă, probabil rememorându-şi momentele împărtăşite.

Nici un sunet nu se auzea din dormitorul lui Toby şi încordarea ei creştea. Picioarele începeau să-i înţepenească din cauza poziţiei în care era aşezată, dar nu îndrăznea să se mişte şi să atragă atenţia asupra ei. Nu voia ca Luck să se uite la ea şi s-o compare în gând cu frumoasa blondă din fotografie.

În acel moment, el păru să-şi dea seama că nu era singur.

— Focul acesta devine hipnotic, îşi explică el preocuparea.

— Da. Eve se prefăcu că fusese fascinată şi ea, dar unica ei fascinaţie era doar el.

Luck făcu o mişcare să se ridice în picioare; apoi se opri.

— A mai rămas cafea ?

— Da. Ea sări repede în picioare. Ţi-o voi încălzi. Va dura doar un minut.

— Pot s-o încălzesc eu. Dar Luck nu protestă prea tare, dorind să se lase convins să rămână unde era.

— Nu, stai aici, insistă Eve, am stat jos aşa de mult încât am înţepenit. Am nevoie să mă mişc un pic.

Ceea ce era adevărat, deşi motivul era nevoia de a fi singură si să-si revină. Trebuia să înceteze să fie sfâşiată de această dragoste nedorită pentru el.

— OK. Luck n-o mai contrazise, rămânând lângă foc. Dacă insişti...

Activitatea o ajută când se agită prin bucătărie, punând cafeaua la încălzit, scoţând ceştile. Totuşi nu putea uita că o altă femeie îi adusese odată cafeaua şi-I sărutase pe fiul său de noapte bună, asa cum făcuse ea cu o seară în urmă. Acest de al doilea gând o îndemnă pe Eve să-i controleze pe Toby în timp ce se încălzea cafeaua.

Când intră în coridor, în acelaşi timp Luck venea dinspre camera de zi. Eve se opri, un pic vinovată.

— Gândeam să văd dacă Toby este în regulă, explică ea.

— Tot acolo mă duceam şi eu, replică Luck, ridicând întrebător dintr-o sprânceană. Mergem împreună, ca să fim liniştiţi amândoi ?

El îi înconjură mijlocul cu braţul pentru a o ghida pe coridorul întunecat. Senzaţia era mult prea plăcută pentru ca Eve să se împotrivească, începea să devină satisfăcută cu firimituri din atenţia lui — ceva ce crezuse că mândria ei nu va accepta niciodată.

Uşa de Ia camera lui Toby era deschisă şi se opriră amândoi în prag, stând unul lângă altul, în semiîntuneric îi vedeau faţa plină de nevinovata copilăriei în somn. Părul ondulat îi căzuse pe frunte şi o adâncă afecţiune pentru copilul adormit îi atinse fetei o coardă sensibilă în suflet.

— Este aproape singurul timp când e liniştit, murmură Luck încet.

Pe buzele ei apăru un zâmbet slab când îşi întoarse capul să se uite la el într-o tăcere înşelătoare. întotdeauna Toby făcea ceva, spunând sau punând ceva la cale. Îşi putea imagina adevărul spuselor lui Luck.

Când îi întâlni privirea, ceva cald şi minunat strălucea în ochii lui albaştri. Felul în care-i privea faţa ridicată spre el avea ceva mângâietor. Inima ei începu să bată repede.

Se aplecă încet către ea, atingându-i buzele cu un sărat uşor care stârni simţurile Evei, făcând-o să dorească şi mai mult. Dorinţa tremura în adâncul ei, nelăsându-se dezvăluită. Nimic n-o invita să-şi exprime dorinţa, iar Evei îi lipsea agresivitatea şi încrederea.

— Crezi că s-a încălzit cafeaua ? se interesă Luck, neridicându-şi capul foarte departe de al ei.

— S-ar putea, şopti ea, îndoindu-se dacă vocea ei avea puterea să vorbească mai tare.

Când se întoarseră să plece, nici unul dintre ei nu-1 observă pe băieţel care deschise un ochi cu precauţie, nici zâmbetul de satisfacţie de pe faţa lui.

Luck o însoţi în bucătărie şi-şi duse ceaşca de cafea fierbinte în camera de zi. Trecu pe lângă sofa şi scaune, lăsându-se jos pe podea în faţa focului care murea. întinzând mâna, trase două perne de pe sofa aproape de el şi-i făcu semn cu mâna Evei să i se alăture. Fata se aşează pe una dintre ele, dându-şi picioarele într-o parte şi ţinându-şi ceaşca de cafea cu ambele mâini.

— Toby te place, Eve, remarcă Luck, privind-o cu coada ochiului.

— Şi eu H plac, recunoscu ea. Aşa că este reciproc.

— Toby şi cu mine am dus multă vreme o viaţă de holtei, continuă el, privind-o intens. întotdeauna am crezut că ne descurcăm foarte bine... Făcu o pauză scurtă. în seara asta mi-am dat seama că ne-au lipsit o

grămadă de lucruri, îmi pare bine c-ai venit la cină astă-seară.

— Îmi pare bine că m-ai invitat, replică Eve, bănuindu-i singurătatea.

Gesturile şi cuvintele lui dovediseră că el o plăcea, ba chiar o considera rezonabil de atrăgătoare. Ştia că ar trebui să fie fericită din cauza aceasta, dar exista o parte a ei care-şi dorea ca el să fie îndrăgostit nebuneşte de ea, dorind-o mai mult decât pe orice altă femeie. Era o prostie să vrea luna de pe cer, când avea strălucirea focului.

— Ceea ce încerc să-ţi spun este că întâlnirea cu tine a fost unul dintre cele mai bune lucruri care ni s-au întâmplat de multă vreme.

Luck părea hotărât s-o convingă de ceva, dar Eve nu era sigură despre ce era vorba.

Nu se putea împiedica să remarce felul în care întotdeauna era „noi" sau „nouă", niciodată „eu" sau „mie". El se asocia cu Toby. Era efectul asupra „lor", nu asupra „lui". Ea-şi coborî privirea spre ceaşca din mâna ei.

— Nu prea mă descurc, nu-i aşa ? Vocea lui avea o urmă de autoironie.

— Nu-ţi pot răspunde fiindcă nu ştiu ce încerci să spui, zise Eve, străduindu-se să vorbească degajat, dar fără a fi în stare să se uite la el.

— Este foarte simplu. O luă de bărbie şi o întoarse cu fata la el. Eu vreau să te sărut. Am vrut toată seara dar nu am găsit prilejul, aşa că încercam acum.

Inima ei se opri în loc la sclipirea de dorinţă din ochii lui albaştri. Luck spusese în cele din urmă „eu" şi simţurile ei se răscoliră cu violenţă. El îi luă ceaşca din mână şi o puse lângă şemineu.

Starea ei psihică era atât de răvăşită, încât se minuna cum putea fi Luck atât de calm. Anticiparea o făcea să tremure. Senzaţia devenea atât de puternică încât nici nu se mai gândea s-o ascundă.

Când mâinile lui îi apucară braţele s-o îndrepte către el, Eve se lăsă pradă emoţiilor şi dorinţelor de care era cuprinsă. Focul din cămin se stingea, dar cel din interiorul ei se aprinsese sub presiunea puternică a buzelor bărbăteşti.

Mâna lui se înfundă în desimea părului ei castaniu, sprijinindu-i ceafa când sărutul lui îi dădu capul pe spate. Braţele ei îi înconjurară mijlocul, aţâţate când îi atinseră trupul musculos, atât de tare, ferm şi viril.

Conştiinţa ei fu învăluită de un nor de senzualitate, care umbri orice gând de prudenţă. Mâna lui rătăcea de-a lungul spatelui fetei, mângâind-o şi apropiind-o şi mai mult de el. Eve se supuse si se arcui şi mai aproape. Trupul lui îi zdrobea sânii, dar nu era suficient.

Respiraţia ei era atât de redusă încât aproape nu exista când Luck îşi smulse gura de pe buzele ei ca s-o muşte uşor de gât şi să traseze o dâră fierbinte până la locul sensibil de sub ureche. Eve se înfiora de intensitatea pasiunii pe care el i-o stârnea.

— Am dorit asta de atâta vreme, Eve, declară el cu o voce încărcată de dorinţă, răsuflarea lui fierbinte arzându-i pielea. Am fost atât de gol. Umple-mi golul, Eve. Umple-mă.

Dar nu era nevoie să fie îndemnată. Dorinţa şi golul ei fuseseră la fel de mari ca ale lui. Buzele ei nerăbdătoare deja le căutau pe ale lui când el îşi cobori gura să le posede. în spatele acestui sărut se afla întreaga lui greutate, împingând-o din ce în ce mai pe spate, până când ea alunecă de pe pernă pe covor.

În câteva secunde el era întins deasupra ei, trupul fetei simţindu-1 cu fiecare părticică a si. Nemaifiind obligat s-o ţină, mâinile lui erau libere să-i mângâie rotunjimile.

Când Luck îşi schimbă poziţia pentru a o cerceta mai în amănunţime, un nasture de la cămaşă se prinse într-o găurică a bluzei de dantelă. El înjură în surdină,

nerăbdător din cauza obstacolului, aşa cum era şi Eve. Când Luck se opri pentru a-şi elibera nasturele, degetele lui se frecară fără intenţie de un sân, iar Eve, cuprinsă de un val de dorinţă fierbinte, respira sacadat.

Reacţia ei nu trecu neobservată. Mâna lui îi acoperi sânul şi un geamăt de satisfacţie se smulse din pieptul ei. El sărută sursa sunetului şi apoi, fără să dea greş, descoperi punctul de la baza gâtului ei care-i transmitea fiori în tot trupul.

Cu ochii închişi pentru a-si întipări pentru totdeauna în minte senzaţiile delirante de supremă bucurie, Eve mângâia muşchii încordaţi ai umerilor lui... Degetele lui experte îi desfăcură bluza şi dădură materialul la o parte. Când mâna lui se strecură în sutien şi-i ridică un sân, ea era toată un ghem de dorinţă.

Nevoile ei depăşiră limitele suportabilităţii când gura lui Luck coborî să-i ronţăie sfârcul.

Piciorul lui se urcă peste coapsele ei şi ea deveni conştientă de dorinţa lui puternică. Chinul din pântec i se accentua când gura lui îşi continuă opera. Era toată un freamăt interior,

— Credeam că numai oamenii căsătorit fac asta, tată !

CAPITOLUL VIII

Vocea lui Toby sfărâmă momentul erotic într-o mie de bucăţi. Amândoi îngheţară la sunetul acesteia, apoi degetele Evei se încleştară în braţele musculoase ale lui Luck într-o panică jenată: Ochii ei brusc măriţi îl văzură pe băieţel îmbrăcat în pijama, aplecat peste spătarul canapelei.

Luck acţiona rapid, folosindu-şi trupul drept pavăză pentru a acoperi goliciunea ei, în timp ce fata îşi trase

repede bluza peste piept. Eve zări o furie violentă pe faţa lui când îşi întoarse capul să se uite la Toby.

— Ce naiba faci afară din pat ?! întrebă el eu asprime.

— M-am trezit fiindcă mi-era sete, aşa că am venit în bucătărie să beau ceva, explică Toby, neimpresionat de scena intimă pe care o întrerupse-se, şi aparent fără să-şi dea seama de situaţia stânjenitoare pe care o provocase. Cum puteţi face asta, dacă tu şi cu Eve nu sunteţi căsătoriţi ?

— Ai două secunde ca să treci în pat, îl avertiză Luck. Sau n-o să mai poţi sta pe fund o lună întreagă.

— Dar întrebam numai... începu Toby să protesteze, încruntându-se de uimire.

— Acum ! izbucni Luck şi făcu o mişcare ca pentru a se ridica şi a-şi pune în practică ameninţarea.

Toby se smulse de lângă canapea şi o luă spre coridor, bombănind :

— Mi-ai spus că pot să întreb când nu înţeleg. Nu ştiu de ce te răsteşti la mine când te întreb.

— Du-te în camera ta şi stai acolo ! Linia maxilarului lui Luck era împietrită.

Răspunsul din partea lui Toby fu un lung oftat supus. în clipa în care băiatul dispăru,. Luck se ridică în şezut şi-si trecu o mână prin păr înainte de a se uita la fata roşie a Evei cu o privire de scuză. Se ridică şi ea repede, întorcându-se cu spatele ca să se încheie la bluză, umilită de moarte.

— Îmi pare rău, Eve, oftă Luck din greu.

— N-a fost vina ta, murmură ea şi încercă să-si pună în ordine hainele deranjate.

Nu era sigură ce o jena mai tare — ce văzuse Toby sau ce-ar fi putut să vadă dacă venea cu câteva minute mai târziu. Îşi pierduse complet control, iar simţul moralităţii o abandonase de tot.

— Am de gând să port o discuţie cu băiatul, în declaraţia lui vibra iritarea.

— N-ar trebui să fii supărat pe el. în ciuda jenei pe care i-o cauzase Toby. Eve apăra rolul lui nevinovat, şi sări în picioare în minutul în care era suficient de recent îmbrăcată. Luck veni lângă ea, iar Eve era prea năucită de incident ca să-i privească în față, aşa că-l privi pieziş... Toby n-a vrut să facă nimic rău.

— N-as fi aşa de sigur, mormăi Luck mai mult ca pentru sine, aruncând o privire severă spre coridorul ce ducea la dormitoare.

Apoi îşi îndreptă atenţia înapoi către ea. Ea înţepeni când simţi atingerea mâinii lui pe umăr. în interiorul, ei existau încă dorinţe care nu fuseseră înăbuşite, şi nu voia ca lucrurile să-i scape de sub control a doua oară.

— Eve... începu el cu o voce joasă care părea un ecou al dorinţelor îngropate în interiorul ei.

Ea nu îndrăznea să asculte ce voia să spună el.

— Cred c-ar fi mai bine să mă duci acasă, Luck, îl întrerupse ea încordată.

Chiar fără a-1 privi, îi simţi ezitarea şi tremură la gândul încercării de a-i rezista dacă el hotăra să insiste să-i schimbe părerea. Nu credea c-ar avea puterea sau voinţa unei lupte lungi.

— Bine, te voi duce, bombăni el şi-şi luă mâna de pe umărul ei.

— Cred că-i mai bine, insistă slab Eve.

— Bineînţeles. Vocea lui era puţin tăioasă. Dă-mi un minut să îi spun lui Toby unde plec.

— Da, murmură ea.

El se îndepărtă şovăind şi Eve se cutremură incontrolabil. Ştiuse că-1 iubea, dar nu cunoscuse profunzimea acestui sentiment. Aproape îşi pierduse tot simţul moralei pentru plăcerea momentului. Era trist să realizeze că probabil o va face din nou, dacă i se va da ocazia.

Când Luck intră în dormitor, Toby se uită la el cu demnitate jignită. Dorinţa de a-1 prinde pe băiat de umeri şi a-1 scutura tare încă era puternică în Luck.

Tot ce putea era să-şi păstreze calmul si să nu şi dea drumul la nervi.

— O duc pe Eve acasă, spuse el tăios. Când mă întorc, tu şi cu mine o să avem o discuţie.

— OK, încuviinţă Toby cu egală bruscheţe. Dar nu văd de ce eşti aşa de nervos.

— Nu mai spune nici un cuvânt, îl avertiză Luck. Sau vom avea acea „discuţie" acum.

Toby îşi strânse buzele, arătându-şi resentimentul pentru metodele de intimidare. Răsucindu-se pe călcâie, Luck ieşi din cameră.

Furia lui provenea dintr-un instinct neînfrânat de a o apăra pe Eve. Acesta îi impusese nevoia de a-i ascunde trupul cu al lui şi mai târziu de a-şi bate fiul pentru răul pe care-1 provocase.

Când se întâlni cu ea în camera de zi, Luck remarcă ce mult se retrăsese ea în sine. Simţurile lui îi aminteau de felul în care ea îi răspunsese fără nici un fel de inhibiţie. Din nou tânjea-după el, dar dună felul în care propriul său fiu o răvăşise, nu-si putea permite să-i impună dorinţele lui de a cunoaşte iarăşi acel sentiment sălbatic pe care-1 stârnise în ea.

Fără nici un cuvânt, ea se întoarse şi merse către uşă, evitându-i privirea. Fără altă alegere decât s-o urmeze, el îşi întoarse capul într-o parte cu un soi de distrare. Sentimente puternice îşi făcuseră cunoscută prezenta în el. Cel mai important rămânea dorinţa de a îndrepta răul făcut firii ei sensibile.

O tensiune puternică domină drumul până Ia căsuţa de lângă lac a părinţilor ei. Eve stătea rigidă în scaunul pasagerului, uitându-se drept înainte. Luck făcuse vreo două încercări de conversaţie, dar răspunsul ei fusese monosilabic. Ea ştia că dacă nu va sta tot timpul în gardă, sentimentele îi vor izbucni.

Putea doar să mulţumească Domnului că era suficient de adultă ca să recunoască faptul că Luck

voia să facă dragoste cu ea fără a fi îndrăgostit. Jena ei s-ar fi dublat oricum.

Luck îşi opri maşina în faţa locuinţei părinţilor ei. De această dată el opri motorul, ieşi, înconjură maşina şi-i deschise portiera. O însoţi în tăcere până la uşa din faţă.

— Noapte bună. Luck. Eve voia să scape fără a mai adăuga ceva, dar el era de altă părere.

O prinse de braţ lângă cot.

— Nu te las să intri simţindu-te aşa cum te simţi, zise el.

— N-am nimic, minţi ea.

Cealaltă mână îi cuprinse fata cu o expresie posomorâtă.

— Nu vreau ca intervenţia lui Toby să distrugă aceste momente.

— N-are importanţă, încercă Eve să se eschiveze.

— Are importanţă, insistă Luck. Pentru mine înseamnă mult.

— Te rog ! Era un protest împotriva oricărei discuţii asupra subiectului. Mâna lui nu-i dădu drumul.

— Nu mi-e ruşine să doresc să fac dragoste cu tine, Eve, declară el. Şi nu vreau să-ţi fie nici ţie.

Modul lui direct de a-i vorbi o făcu să-şi simtă genunchii moi. După ce-i evitase privirea atâta timp. în cele din urmă ea se uită la el. Privirea lui fermă îi reţinu ochii.

— Bine? Luck voia încuviinţarea ei asupra constatării lui anterioare.

— Bine, răspunse ea într-o şoaptă.

El o sărută cu căldură, ca pentru a pecetlui înţelegerea, apoi îi spuse

— Tu şi cu mine vom discuta despre asta mâine, în timpul acesta eu va trebui să mă întorc si să am o mică discuţie cu Toby, ca de la tată la fiu.

— E-n regulă. Eve nu era sigură despre ce voia el să vorbească, şi în vocea ei era nesiguranţă.

Luck îşi dădu seama şi păru să ezite înainte de a o lăsa să plece.

— Noapte bună, Eve.

— Noapte bună, strigă ea încet după el, când Luck începu să coboare treptele verandei.

Întorcându-se acasă, Luck merse direct în dormitorul fiului său. Aprinse lumina când intră în cameră. Toby se ridică în şezut şi începu să-şi aranjeze pernele pentru a se sprijini de ele. Când Luck se duse spre pat, Toby îşi încrucişa braţele într-un gest care implica toleranţă.

— Aşează-te, tată, spuse el. Cred că este timpul să clarificăm asta.

Luck nu mai găsi amuzantă această atitudine de pseudoadult a fiului său şi trebui să-si înăbuşe un val puternic de iritare.

— Mă voi aşeza, hotărî el. Dar eu am de gând să vorbesc, în timp ce tu urmează să mă asculţi.

— Indiferent ce spui. Din nou îşi manifesta răbdarea fată de tatăl lui.

— Ai vreo idee cât de prost ai făcut-o pe Eve să se simtă ? întrebă Luck luând loc pe marginea patului.

— Şi tu ţi-ai pierdut calmul, tată, accentua Toby liniştit.

— Am spus că eu o să vorbesc, îi reaminti Luck cu fermitate. N-a fost aşa de rău că ai intrat, Toby. Ai greşit când ai rămas.

— Voiam să descopăr ce se petrece, explică Toby cu privirea inocentă.

— Nu era treaba ta, îl contrazise Luck. Sunt unele daţi când perechile doresc intimitate.

— Dar mi-ai spus că asta se întâmplă când doi oameni sunt căsătoriţi.

O sclipire uşoară apăru în ochii lui Toby, trădând presupusa lui naivitate.

— Nu se pune problema aşa. Gura lui Luck deveni posomorâtă când îşi îngustă ochii privindu-şi fiul. Chiar

acum vreau să înţelegi că tot ce ai făcut a fost greşit şi-i datorezi scuze Evei.

— Ce făceaţi tu şi cu Eve era greşit ? se interesă Toby.

— Toby ! în vocea lui era avertizarea să nu denatureze convorbirea cu propriile lui întrebări.

— Bine, oftă Toby cu o ironie exagerată, li voi cere scuze Evei, promise el. Dar dacă tot îţi place de Eve si vrei să faci cu ea lucruri pe care le fac oamenii căsătoriţi, de ce nu te însori cu ea ? Ai descoperit că are ceva în pântec ?

— În pântec ? se încruntă Luck, evitând rapid prima întrebare.

— Nu-ţi aminteşti când ne-am întâlnit cu blonda aceea sexy la plajă si tu ai spus că nu vrei să te căsătoreşti cu cineva care are drept articol principal pântecul ? îi reaminti Toby.

Lui Luck îi trebui un minut să-si amintească despre ce vorbea Toby.

— Nu, Eve nu este genul acela, replică el.

— Atunci de ce nu-i ceri să se mărite cu tine ? argumentă Toby. Mi-ar plăcea ca ea să devină mama mea.

— Ti-ar plăcea, mda ? Luck îşi lăsă capul pe o parte, provocator. După ce-ai făcut astă-seară, s-ar putea ca ea să nu fie interesată să-ţi devină mamă, chiar dacă i-aş cere-o.

O privire de regret apăru pe fata lui Toby.

— Chiar era supărată cu adevărat ? se îngrijoră el.

— Da, era. Mulţumită ţie.

— Dacă i-as spune că-mi pare rău, poate că ea ti-ar spune ,.da", dacă ai cere-o de nevastă, sugeră Toby.

— Ţi-am spus deja că urmează să-i ceri scuze mâine dimineaţă, stabili tatăl lui.

— O să-i ceri să se mărite cu tine după aceea ? vru Toby să afle.

— Nu-mi amintesc mei măcar să fi sugerat că vreau să mă însor cu ea, ripostă Luck.

— Dar vrei, nu-i aşa ? insistă Toby.

— Vom vorbi despre asta altă dată. Luck evita un răspuns direct. în noaptea aceasta să te gândeşti doar la ce-i vei spune mâine Evei.

— Te vei gândi la căsătoria cu ea ?

Fiul său refuza să renunţe la subiect când Luck se ridică. Toby se strecură sub pătură şi Luck îl înveli cu grijă.

— Mă voi gândi, cedă el.

— Noapte bună, tăticule.

În vocea lui Toby era o notă de satisfacţie.

— Noapte bună.

Luck clătina absent din cap când ieşi din cameră. După ce controla dacă focul din cămin era stins, se duse în camera lui şi merse la măsuţa unde stătea fotografia Lisei. O luă şi o studie un minut.

— Să ştii că nu te iubesc mai puţin, murmură el fotografiei. Ceea ce am avut noi, nu se va pierde niciodată. Doar că dragostea mea pentru Eve este mai puternică. Tu ai fi plăcut-o.

Ţinu fotografia un minut mai mult, spunând un fel de rămas-bun trecutului cu amintirile lui frumoase. Cu afecţiune adâncă, puse fotografia cu grijă într-un sertar al şifonierului. Nu crezuse că este posibil să te îndrăgosteşti de două ori într-o viată, dar se îndrăgostise. Odată, ca bărbat tânăr ; şi acum, ca adult matur închizând sertarul, întoarse o filă a vieţii lui.

O tavă rotundă de servit se balansa periculos în mâna mică a lui Toby când el apăsă pe clanţă să deschidă uşa camerei tatălui său. Sucul de portocale se revărsase peste marginea paharului, dar în mod miraculos el reuşi să nu verse cafeaua fierbinte. Ţinând tava cu amândouă mâinile iarăşi, merse spre patul unde tatăl lui dormea profund. .

Când puse tava pe noptieră, Toby observă că lipsea ceva. Fotografia mamei sale de pe măsuţa de la toaletă dispăruse. Pe buze începu să i se contureze un zâmbet până când acesta-i lăţi gura până la urechi. Se strădui din greu să şi-1 şteargă de pe faţă când se întoarse cu o sclipire jucăuşă în ochi spre tatăl său.

— Este timpul să te scoli, tată, îl scutură Toby de umăr.

Tatăl lui se mişcă şovăind şi deschise ochii obosit. Ii închise din nou când îl văzu pe Toby.

— Hai, tată. Toby îl scutură iar. Este ora şapte şi jumătate, ţi-am adus nişte suc de portocale şi cafea.

De această dată Luck se ridică în pat. Toby îi întinse un pahar cu suc de portocale şi sări în pat ca să se aşeze cu picioarele încrucişate. După ce goli paharul, Luck îl puse pe tavă şi apucă pachetul de ţigări şi bricheta de pe noptieră.

— Eşti foarte vioi în această dimineaţă.

În vocea somnoroasă a tatălui său era o urmă de invidie când aprinse o ţigară şi expiră un nor de fum albăstrui.

— M-am sculat mai de mult, dădu Toby din umeri. Suficient ca să fac cafea şi să mănânc nişte cereale.

Luck luă ceaşca de cafea şi sorbi din ea.

— După noaptea trecută, cred c-ar fi o idee bună dacă ai începe să baţi la uşă înainte de a intra în camera cuiva.

— Vrei să spui să n-o deranjez pe Eve când va începe să doarmă aici după ce vă veţi căsători, ghici Toby.

— Da... Afirmaţia ieşise înainte ca Luck să-şi dea seama ce admisese. în secunda în care auzi ce spusese, se trezi instantaneu.

Toby râse încântat.

— Te-ai hotărât să te însori cu ea !

— Nu, aşteaptă un minut, îi ordonă Luck, dar nu exista vreo cale prin care-şi putea retracta afirmaţia

anterioară. Asta nu înseamnă că Eve vrea să se mărite cu mine.

— Ştiu. continuă să zâmbească Toby cu gura până la urechi. încă n-ai întrebat-o. Când ai de gând să-i ceri mâna ?

— Va trebui să-i ceri scuze pentru noaptea trecută, îi reaminti Luck. N-ai să scapi de asta.

— Putem merge acolo în această dimineaţă, chiar cum am plănuit. Toby începu să-şi desfăşoare strategia. Eu îmi voi cere scuze, după aceea tu îi vei cere să se mărite cu tine..

— Nu, Toby, scutură tatăl lui din cap. Nu aşa trebuie să se întâmple. Vom merge acolo şi tu-ţi vei cere scuze. Asta-i.

— Ah, tată ! protestă Toby. Oricum o vei cere în căsătorie. De ce nu în această dimineaţă ?

— Pentru că nu-i ceri unei femei să fie soţia ta, cu un băieţel de opt ani care stă şi ascultă, replică taică-său exasperat.

— Când o s-o întrebi, atunci ? întrebă Toby nerăbdător.

— Am de gând s-o invit pe Eve să cineze cu mine diseară, spuse tatăl lui. Tu o să rămâi acasă şi eu o s-o rog pe doamna Jackson să vină să stea cu tine.

— Doamna Jackson ? strigă Toby cu o strâmbătură de dezgust. De ce trebuie să vină ea ?

— Am mai discutat asta înainte, îi reaminti Luck. Doar n-ai să stai aici de capul tău ?

— Ei bine, de ce trebuie să ieşi să cinezi cu Eve? îl contrazise Toby. De ce nu poate veni ea aici, cum a făcut aseară ? Vă voi lăsa singuri şi promit să nu ascult.

Tatăl lui oftă din greu şi se uită spre tavan.

— Cum te pot face să înţelegi ? se întrebă el cu voce tare. Când o femeie primeşte o cerere in căsătorie, se aşteaptă la nişte chestii romantice — puţin vin şi nişte

lumânări. Nu poţi s-o chemi aici, să gătească, să spele vasele şi apoi să-i faci cererea.

— Mi se pare cam prea multă tevatură, bombăni Toby. Pe Eve n-ar deranja-o dacă ai cere-o fără să treacă prin toate acestea.

— Nu-mi pasă dacă n-o deranjează. O s-o fac, stabili Luck şi îşi stinse ţigara pe jumătate fumată în scrumieră. Jos din pat, îi ordonă el. Vreau să mă îmbrac.

— Mergem acum la Eve ? Toby ateriza pe podea.

— Nu aşa devreme dimineaţa, refuză Luck. Vom aştepta până mai târziu.

— Dar este duminică. Poate se duce la biserică, protestă Toby.

— Atunci va fi primul lucru pe care-1 vom face după-amiază.

— Of, tată ! oftă Toby şi plecă din dormitor târându-şi picioarele.

Era ora prânzului când Eve şi părinţii ei se întoarseră la căsuţa de la lac, de la biserică. Mâncarea era în cuptor, aşa că ei se aşezară şi mâncară. La ora unu, vasele erau spălate si Eve se duse în camera ei să-şi scoată rochia cea bună.

— Eve ? întrebarea maică-si era însoţită de o ciocănitură în uşă. Tatăl tău şi cu mine mergem să facem o plimbare cu barca pe lac. Ai vrea să vii cu noi ?

Trăgându-si jeansii, Eve veni la uşă şi o deschise.

— Nu, mamă, mulţumesc. Cred că o să rămân aici să termin cartea pe care o citeam.

Nu menţiona că Luck îi spusese că o va vedea astăzi. Nu fusese făcut nici un aranjament definitiv şi Eve prefera ca părinţii ei să nu ştie că ea rămânea pentru cazul în care el venea sau telefona.

— Eve vine cu noi ? întrebă tatăl ei din uşa casei.

— Nu, răspunse maică-sa. Are de gând să rămână acasă.

— Pariez că-1 aşteaptă pe Luck McClure. declară el cu o voce glumeaţă, şi Eve simţi cum i se înroşesc obrajii.

— Nu-i da importanţă, îi spuse mama ei cu m zâmbet înţelegător. îşi aminteşte cum stăteam eu în casă aşteptând să-mi dea un semn de viaţă când trebuia să ne întâlnim. Făcu o mişcare să plece. Probabil nu ne vom întoarce până târziu după-amiază.

— Petrecere frumoasă. îi ură Eve.

— Şi ţie, îi făcu maică-sa cu ochiul.

CAPITOLUL IX

Toby se trânti pe locui pasagerului în maşină, cu o expresie mohorâtă pe faţă.

— Ce-aş mai fi dorit ca doamna Jackson să fi fost ocupată diseară, bombăni el pentru a şasea oară de când Luck îi telefonase acesteia.

— O să vină şi nu poţi schimba asta, stabili Luck, luându-şi privirea de la drum pentru a-1 privi repede pe fiul său. Nu vreau să mai asist la mei o şmecherie

Toby rămase făcut vreme de un minut.

— Te-ai gândit cât o să fie de scump, tată ? încerca o altă tactică. O să trebuiască nu numai s-o plăteşti pe doamna Jackson, dar va trebui să plăteşti şi cina Evei si a ta. Cu banii pe care-i cheltuieşti diseară, mi-ar ajunge să cumpăr o bicicletă. Ar fi cu siguranţă mai ieftin dacă ai întreba-o în această dună-amiază.

— Nu vreau să mai aud nimic despre asta. Nu părăsiseră acest subiect de azi-dimineaţă, şi răbdarea lui Luck ajunse-se la limită.

— Dar eu n-am nimic de spus în toate acestea ? îl contrazise Toby. în fond, urmează să fie mama mea.

— N-aş fi atât de sigur în locul tău, îl avertiză Luck. încă nu te-ai lămurit cu Eve în privinţa serii trecute.

Poate că nu vrea să fie mama unui băiat care nu respectă momentele de intimitate ale altor oameni.

— Hmm, dar o să mă scuz pentru asta, raţiona Toby. Eve va înţelege. Sunt doar un copilaş.

— Uneori mă întreb dacă este aşa, accentua Luck pentru sine.

Luând tava cu cuburi de gheaţă din congelator, Eve o duse în chiuvetă şi scoase o mână de cuburi să le pună în paharul cu ceai de pe bufet. Restul de cuburi le puse într-un vas de plastic şi le puse în congelator pentru mai târziu. Dădu drumul la apă rece să umple tava de cuburi şi zgomotul apei care curgea înăbuşi motorul unei maşini care intra pe alee.

Când duse tava plină de apă în congelator, auzi portiere de maşină, care se trânteau afară. Inima ei sări din piept la acest zgomot. In emoţia ei, uită de tava din mâini şi începu să se întoarcă. Apa se revărsă peste marginile tăvii şi se împrăştie pe pardoseală.

— La naiba ! înjură ea încet din cauza neglijenţei şi puse tava pe bufet.

În grabă, rupse nişte şervete de hârtie şi se aplecă să şteargă dezastrul. Pulsul i se accelera pe măsură ce paşii se apropiau de căsuţă. I se păru că durează prea mult timp curăţarea apei de pe pardoseală.

Se auzi o ciocănitură la uşa de la intrare. Duse şerveţelele ude către chiuvetă, cu mâna făcută căuş dedesubt ca să prindă orice picătură.

— Sosesc ! strigă ea neliniştită şi aruncă lotul în chiuvetă.

Privirea ei se îndreptă către uşa de sticlă şi umbra siluetei lui Luck care se contura prin aceasta. Se opri să-şi şteargă mâinile pe un prosop şi-şi trecu degetele prin păr.

Prin vinele ei se împrăştia un val de plăcere când alergă spre uşă. Din reflex îşi aranja bluza roşie strânsă în talie pe care o purta la jeanşii mulaţi.

Nu observă silueta mai micuţă care stătea lângă Luck până când nu ajunse la uşă şi realiză că el îi adusese şi pe Toby. Nu că avea mare importanţă, dar o anunţase că voia să-i vorbească în particular. Prezenţa lui Toby nega această oportunitate. Şi mai era şi problema jenantă a scenei din noaptea trecută. Din fire ea era ruşinoasă, aşa că avu o senzaţie de disconfort să-i întâlnească astăzi pe Toby.

— Bună, îi salută ea prin uşă şi o deschise; In zâmbetul ei era o urmă de nervozitate până întâlni albastrul jucăuş şi cald al ochilor lui Luck; In acel moment, nervozitatea îi dispăru. îmi pare rău că mi-a luat atât de mult timp, dar a trebuit să şterg apa pe care o vărsasem pe jos.

— Nu-i nimic. N-am aşteptat prea mult, o asigură Luck.

Admiraţia din privirea lui care-i cercetă faţa şi silueta părea să-i dea încredere îh ea. Putea să spună că lui îi plăcea ce vedea, chiar dacă ea nu era genul după care să întorci capul.

— Bună, Toby. Eve fu în stare să-i zâmbească băiatului fără nici o încordare când acesta intră în casă alături de tatăl său.

— Bună.

Răspunsul lui părea un pic mai supus decât în mod normal, ca şi cum mintea lui era preocupată de alte probleme, dar ochii îi erau la fel de vioi ca de obicei.

— Intraţi, îi invită Eve. Tocmai mi-am făcut un pahar cu ceai rece. Aţi vrea şi voi ?

Luck refuză, dar Toby acceptă imediat.

— Îhî, aş vrea un pahar.

— Şi câteva prăjiturele ? ghici Eve.

— Prăjiturele cu ciocolată ? întrebă el plin de speranţă şi ea dădu din cap afirmativ. Sigur că aş vrea.

— Ce se spune ? îl îndemnă Luck pe fiul său să fie mai manierat.

— Mulţumesc, răspunse Toby, apoi se încruntă. Trebuia să spun şi „te rog" ?

— N-are importantă, îl linişti Eve cu un zâmbet uşor. Ai prins ideea, îşi ridică ochii spre tatăl băiatului. Totuşi, nu vrei un pahar cu ceai şi nişte prăjiturele ?

— Vreau doar ceai, replică Luck, răzgândindu-se în faţa acceptării fiului său.

Cei doi o urmară în mica bucătărie. Toby se înghesui lângă un bufet ca s-o observe îndeaproape, în timp ce Luck stătu la o parte din calea ei, sprijinindu-se cu un sold de bufet şi aprinzându-şi o ţigară. Eve era conştientă de virilitatea lui, chiar dacă el nu se afla în raza ei vizuală. Radarul trupului ei îi simţea prezenţa.

Mai puse încă două pahare de ceai cu gheaţă şi chiar reuşi să ducă tava cu apă pentru cuburi în congelator, fără s-o verse pe jos. Scoase din cutia cu prăjituri trei bucăţi şi le puse pe un şerveţel pentru Toby.

— Uite-le, Toby, se întoarse ea să i le dea.

— Aşteaptă o clipă, ordonă Luck şi puse mâna pe umărul fiului său pentru a-1 opri să le ia. înainte de asta, Toby vrea să-ţi spună ceva, Eve. Nu-i aşa, Toby ? în vocea lui exista un îndemn când se adresă fiului său.

Din gura lui Toby ieşi un oftat greu, când îşi retrase mâna care se întinsese după prăjituri.

— Da, recunoscu el şi-şi întoarse ochii rotunzi şi albaştri spre Eve. îmi pare rău că te-am stânjenit aseară. N-am vrut.

— Ştiu că n-ai vrut. Ea se înroşi uşor la pomenirea incidentului.

— Tata mi-a vorbit despre respectarea intimităţii altor oameni, adăugă el. Am greşit c-am stat fără ca tu să ştii că eram acolo. Chiar îmi pare rău cu adevărat, Eve. Niciodată n-am vrut să te stingheresc.

Toby poseda mai mult decât o curiozitate firească. Ea ştiuse tot timpul-că el nu vrusese să facă nici un rău. Era clar că băiatul'nu fusese şocat de ceea ce

văzuse, lucru care o făcea să simtă că scena între ea şi Luck nu avusese nimic nelalocul ei.

— E-n regulă, Toby, îl asigură ea. Eşti iertat, aşa că toţi putem uita cele petrecute.

Ochii lui albaştri se măriră plini de speranţă.

— Deci nu eşti supărată ?

— Nu, deloc, replică ea cu o clătinare a capului.

Ridicându-şi capul, Toby se întoarse să se uite de sus la tatăl lui.

— Vezi ? Ţi-am spus că nu va fi supărată.

— Ştiu că mi-ai spus, admise Luck. Dar Eve merita scuze din partea ta.

— Acum îi vei cere să se mărite cu tine în loc să... Toby nu termină întrebarea, fiindcă Luck îi astupă gura cu mâna.

Un şoc electric trecu prin Eve când se uită la Luck. Tenul ei devenise palid la sugestia lui Toby. Trăsăturile lui virile se posomorâseră si Eve ştiu că avusese dreptate să bănuiască faptul că Toby ştia despre ce vorbea. I se păru că sărise de la o situaţie stânjenitoare la alta.

— Toby, aş putea să-ţi sucesc gâtul ! mormăi Luck furios şi-şi luă mâna de pe gura băiatului. Să nu îndrăzneşti să mai scoţi un cuvânt !

— Dar... Toby se încruntă din cauza lipsei lui de înţelegere.

— Vorbesc serios, i-o tăie Luck cu dezaprobare fermă. Ia-ti prăjiturile şi ceaiul şi du-te afară, îi ordonă el. Nu vreau să mai aud nici o şoaptă de la tine.

— Bine, bombăni Toby şi se duse la bufet să-şi ia prăjiturile şi ceaiul. Eve era prea înmărmurită ca să-i ajute.

— Hai, afară, şi să nu te prind că mai intri, îl avertiză Luck. Aminteşte-ţi ce mi-ai promis.

— Da, tată, dădu el din cap şi plecă târându-şi picioarele către uşă.

Eve continua să se uite la Luck care-şi stingea ţigara într-o scrumieră de pe bufet. Când în cele din urmă o privi, parcă se scuza. Ea auzi uşa închizându-se după Toby care pleca.

— Fiul meu are o gură cam slobodă, spuse Luck.

O cuprinse o durere cumplită în inimă. Se întoarse cu spatele pentru a o ascunde, strângând marginea bufetului cu amândouă mâinile. Reuşi să-şi găsească un pic de calm.

— Nu fi îngrijorat, rosti ea cu indiferenţă forţată. N-am de gând să iau drept bună sugestia lui Toby, aşa că nu aştept nici o propunere de căsătorie.

Pulsul ei se înteţi când Luck veni în spatele ei şi-i - puse mâinile pe umeri.

— De ce nu ? murmură el, foarte aproape de ea

Eve se prefăcu că nu înţelege.

— De ce nu ce ?

— Fiindcă lui Toby i-a ieşit deja porumbelul din gură, pot foarte bine să te cer acum în căsătorie în loc să mai aştept, replică Luck.

Ea se întoarse pe jumătate şi-1 privi peste umăr. Nu putea vorbi serios... dar privirea lui fermă spunea altceva. Ei îi era teamă să creadă. Îl iubea atât de mult încât nu i se părea posibil ca cel mai nebunesc vis ai ei să devină realitate.

— Luck, nu trebuie să faci asta. Ea-i dădea o şansă să-şi retragă semi-propunerea.

Zâmbetul leneş îi ridică un colţ al gurii pline de farmec masculin.

— Ştiu că nu trebuie, încuviinţă el.

— Atunci... Eve continua să ezite.

— Vreau ca tu să fii soţia mea, spuse Luck într-un efort de a-i demonstra că era serios. Nu era nici un fel de glumă. Şi Toby vrea să fii mama lui. Deşi, nu te-aş învinovăţi dacă te-ai răzgândi să preiei acest rol. El vorbeşte când nu trebuie şi ^tie lucruri pe care n-ar trebui să le ştie. N-o să fie o plăcere.

— Nu-mi pasă. răspunse ea dintr-o răsuflare, pentru că începea să creadă că el vorbea serios.

— Ar fi bine să fii sigură în privinţa asta. O întoarse cu fata la el şi-şi lăsă mâinile să alunece în josul spatelui ei pentru a o strânge mai aproape de el. Nu ne cunoaştem de multă vreme. Nu vreau să te grăbesc. Dacă vrei să te gândeşti la asta, voi aştepta răspunsul tău.

Punându-şi palmele pe pieptul lui, Eve îi simţea căldura prin cămaşă. Bătaia puternică a inimii iui o asigură că totul era real. Nu era un vis.

— Nu-i vorba de asta. Ea nu realizase că încă nu ajunsese să-i accepte propunerea până în acest minut. Mi-ar plăcea să mă mărit cu tine...

Luck o privi.

— Am auzit un , dar la sfârşitul acestei propoziţii ? o întrebă el.

— Nu. Doar că este aşa de neaşteptat. Nu mă pot gândi la motivul pentru care vrei să te însori cu mine, recunoscu ea în cele din urmă.

— Vreau să mă însor cu tine din motivul obişnuit. Vorbea răguşit. Te iubesc, Eve.

Aerul pe care-1 inspirase îi rămăsese în piept. Nu-şi dăduse seama ce cuvinte frumoase erau până când Luck nu le pronunţase. O bucurie de necrezut îi înceţoşa ochii.

— Şi eu te iubesc, declară ea cu o voce înăbuşită de emoţie.

Gura lui puse stăpânire pe a ei şi nu mai fu nevoie de cuvinte. Braţele i se strecurară în jurul gâtului lui în timp ce braţele lui o zdrobeau la piept. Eve se răsuci sub posesiunea puternică a sărutului lui, încă nevenindu-i să creadă că el o dorea. Dar el părea hotărât să i-o dovedească atât prin gesturi cât şi prin cuvinte.

Când buzele ei care se desfăcură fură până la urmă convinse, Luck îi acoperi faţa cu o ploaie de sărutări.

Ochii, sprâncenele, obrajii, nasul, bărbia ei — nici o parte nu scăpă de invazia lui flămândă. Rămase atât de slăbită încât abia mai putea respira. Inima amenința să-i iasă din piept din cauza prea-plinului de iubire.

Plăcerea era un chin cumplit care-i pulsa în picioare. Mâinile ei se plimbară agale peste umerii, spatele şi şoldurile lui, mângâindu-le şi stârnindu-şi în propria ei carne o febră de încântare. Pentru Eve nu mai exista cale de întoarcere. îi dăruise inima şi sufletul şi tot ce dorea el — mândria ei, demnitatea, respectul de sine. Totul era al lui.

Un tremur uşor îl străbătu ne Luck când îşi ridică faţa cu un centimetru, ca s-o studieze cu pleoapele grele de dorinţă.

— Credeam că-mi va trebui mai mult ea să te conving să te măriţi cu mine, recunoscu el cu o voce răguşită.

— Nu chiar. Eve zâmbi, ştiind că fusese a lui de multă vreme.

El îşi retrase o mână de pe spatele ei ca să-i cuprindă faţa. Ea îşi întoarse buzele în palma lui şi o sărută. Degetele lui începură să-i pipăie trăsăturile, de la curba pomeţilor până la linia gurii.

— În noaptea când m-am ciocnit de tine lângă cârciumă, ştiam că nu mai vreau să te las să pleci, murmură el. Dar nu visam că mai devreme sau mai târziu mă voi căsători cu tine.

Gândul la prima lor întâlnire era o amintire atât de vie încât Eve îşi dori ca el să n-o fi menţionat. Nu voia să-şi amintească faptul că el o privise ca pe un „şoricel maro". închise ochii pentru a alunga amintirea.

— Credeam că eşti produsul închipuirii mele, continuă el şi-şi strecură mâna la gâtul ei, unde degetul lui îi mângâie curba pieptului. Până când în cele din urmă te-am recunoscut în acea după-amiază ploioasă când ai venit să-l ajuţi pe Toby să facă prăjiturele. Şi tu erai acolo, chiar în propria mea casă.

— Îmi amintesc, recunoscu Eve încet, dar nu era prea entuziasmată în privinţa subiectului.

Luck trase o gură de aer şi expiră încet.

— Înainte de a te întâlni, începeam să cred că nu sunt în stare să ţin la altă femeie.

În mintea ei se formă imaginea instantanee a fotografiei primei lui soţii. O cuprinse un val de gelozie la gândul că nu va fi niciodată prima în viaţa lui. îl iubea însă aşa de mult încât accepta să ocupe şi locul doi, atâta timp cât însemna să-şi poată petrece viaţa cu el.

— Toby aşteaptă să mă însor de un timp, îi zise Luck. El te-a ales înaintea mea. Trebuie să recunosc că fiul meu se pricepe.

Eve zâmbi.

— Este încă afară, şi probabil moare de curiozitate !
'

— Lasă-1. Braţul îşi întări strânsoarea în jurul mijlocului ei. Asta şi meritä, oftă Luck cu şovăială. Presupun c-ar trebui să-i punem la curent cu noutatea, deşi a fost optimist că vei fi de acord să te măriţi cu mine.

— A avut dreptate. Ea se cufundă în lumina albastră a ochilor lui.

— Hai să mergem să-i spunem, încuviinţă Luck în cele din urmă.

Când se întoarse s-o conducă afară din bucătărie, el continuă să-şi ţină braţul în jurul ei, şi trupul ei era lipit de al lui. Era un gest foarte posesiv şi asta o extazia.

Când ieşiră afară, îl găsiră pe Toby stând oe treptele de la intrare şi aşteptând răbdător — sau mai degrabă, nerăbdător, judecând după cât de repede se ridică în picioare să-i salute. Ochii lui strălucitori se mişcară grăbiţi de la unul la altul.

— A spus „da" ? îl întrebă pe Luck, cu sufletul la gură.

— Ce te face să crezi c-am întrebat-o ? îl provocă Luck.

El aruncă pe sub gene o privire neliniştită in direcţia Evei care încerca să nu zâmbească.

— Ai întrebat-o, nu-i aşa ? Din nou întrebarea îi era adresată tatălui său.

— Am întrebat-o. Luck nu-1 mai ţinu încordat. Şi Eve a fost de acord să fie soţia mea.

— Uraa ! ţipă Toby bucuros, şi practic sări în aer. Ştiam că va fi de acord. Ţi-am spus că nu trebuie să aştepţi până diseară ?

Luck se uită la Eve să-i explice.

— Urma să o fac cum trebuie. Plănuisem să te scot la cină, să te copleşesc cu şampanie, lumânări şi flori. După care aveam de gând să-ţi cer mâna, dar din nefericire, gură-spartă şi-a dat drumul.

— Acum nu mai trebuie să faci asta, se băgă Toby. Şi eu nu mai trebuie să stau cu doamna Jackson. Eve poate veni la noi diseară şi putem lua masa împreună.

— Nu, ea nu va veni, stabili Luck clătinând din cap.

Toby se încruntă.

— De ce nu poate veni ?

— Pentru că o scot la un restaurant să cineze, aşa cum am plănuit, spuse el. Şi vine doamna Jackson să stea cu tine, exact cum am aranjat.

— Tată ! protestă Toby.

— Am de gând s-o împart cu tine multe seri în viitor, dar în prima noapte a logodnei noastre, o vreau numai pentru mine, declară Luck.

— Voi sta în camera mea, promise Toby.

— Nu-i acelaşi lucru, insistă el şi se uită din nou la Eve. Vei lua masa cu mine diseară. dacă-ţi promit că nu va trebui s-o pregăteşti ?

— Da.

Chiar dacă ar fi trebuit să-şi pregătească masa, tot ar fi fost de acord.

— Voi veni devreme — în jur de şapte — ca să pot vorbi cu părinţii tăi. Luck zâmbi când îşi dădu seama. Nu te-am întrebat, cât de curând ai vrea să fie nunta ?

Formularea întrebării lui — nu când ci cât de curând — o făcu să i se taie răsuflarea şi, pentru o clipă, nu putu decât să se uite la el, toată dragostea strălucindu-i în ochi.

— Cu cât mai repede cu atât mai bine, nu crezi ? întrebă ea, un pic şovăitoare.

— Categoric. Răspunsul lui era foarte clar când îşi coborî capul să pună stăpânire pe buzele ei încă o dată.

Ceea ce începuse ca un sărut rapid, întârzie ceva mai mult. Eve se sprijini şi mai tare de el. înainte ca pasiunea să se dezlănţuie, îşi aminti că nu erau singuri.

— Am o întrebare, întrerupse Toby îmbrăţişarea lor.

— Ce este ? Dar Luck era mai mult decât preocupat de studiul buzelor ei moi.

— Trebuie să vă las singuri pe voi doi de fiecare dată când începeţi să vă sărutaţi? întrebă Toby.

— Nu este necesar de fiecare dată. De ce ? Luck îşi smulse privirea de la faţa Evei pentru a se uita curios la fiul lui.

— Dacă fac aşa, mi se pare că voi petrece o groază de timp singur, oftă Toby. Şi eu chiar speram că noi trei putem fi împreună ca o familie.

— Vom fi o familie, îl asigură Eve. Şi tu au vei petrece mult timp singur.

— Eve are dreptate. Luck îl prinse pe fiul lui de umeri şi-1 atrase în cercul lor. O parte a planului a fost ca tu să ai o mamă, nu ?

— Da, zâmbi Toby cu gura până la urechi.

CAPITOLUL X

Cei trei petrecură după-amiaza împreună, parţial pentru a împrăştia îngrijorarea lui Toby în legătură cu poziţia lui în noua familie şi parţial fiindcă Luck şi cu Eve împărtăşeau o dorinţă reciprocă de a-l include pe băiat, deoarece şi ei voiau compania lui. Eve ştia că-şi imagina, dar soarele părea să strălucească mai tare şi aerul era mai proaspăt decât fusese vreodată.

Părinţii ei nu se întorseseră din excursia cu barca la ora când Luck şi cu Toby plecară acasă. Eve avu câtva timp de-singurătate să se gândească la propunerea neaşteptată şi tot ceea ce fusese spus, dar în cele din urmă coborî din norii în care plutea, ajungând la câteva adevăruri.

Luck o ceruse de nevastă pentru multe motive. Spusese că o iubeşte şi ea nu se îndoia că, in felul lui, o iubea. Dar îşi dădea seama că n-o iubea aşa de mult pe cât îl iubea ea pe el. Alt factor era Toby; el avusese nevoie şi voia o mamă, şi o plăcuse pe ea. Fără îndoială că el influenţase hotărârea lui Luck. Era ceva firesc.

De asemenea, Eve ştiuse că Luck era un bărbat singuratic. Dorise compania unei femei — nu numai din punct de vedere sexual — ea era sigură că el putea să-şi asigure acest fel de companie feminină. în acea noapte, în faţa cârciumii, Luck spusese că voia să vorbească cu ea — că ea era genul cu care se putea vorbi. El avea nevoie de aşa ceva la o femeie, la fel cum avea ea nevoie să fie în stare să vorbească cu el.

Apoi mai era existenţa de holtei pe care el şi Toby o duceau. Aveau nevoie de cineva care să le gătească şi să le facă curat în casă în locul lor. Ce convenabil ar fi pentru ei să fie ajutaţi. Gătitul şi curăţenia vor fi o parte a noului ei rol, deşi atât Luck cât şi Toby ar ajuta-o.

Nu era nimic greşit în nici unul din aceste motive. Nici unul dintre ele nu era rău. Printre altele, existau o grămadă de cupluri care îşi porneau viaţa împreună pe o bază mai puţin solidă ca a lor. Dar acest fapt o trezi

pe Eve din vis ca să înfrunte realitatea viitorului lor. Luck voia să se însoare cu o Eve practică, nu cu o romantică. Era mai bine că ştia asta.

Acest lucru nu schimba însemnătatea serii care sosea. încă era cina lor de logodnă. Eve puse o grijă deosebită în alegerea rochiei cu care se îmbrăcă, îşi aranja părul şi se farda. Rezultatele nu erau prea rele, nici chiar în ochii ei critici.

Culoarea roz a rochiei era un pic ştearsă, dar tăietura ei îi scotea în evidenţă silueta zveltă, iar onduleurile părului ei şaten străluceau în lumină.

Fidel cuvântului său, Luke sosi fix la ora şapte, cu un buchet de trandafiri roşii pentru Eve. Ea nu le spusese nimic părinţilor ei despre cererea lui în căsătorie, aşteptând să vină el ca să le spună împreună.

Aceştia se bucurară foarte tare la auzul ştirii, mai ales mama ei care disperase că Eve nu-şi va găsi vreodată un bărbat care să îi fie pe plac.

La şapte treizeci se terminase cu felicitările şi ei erau în drum spre restaurant. Eve realiza cât de greu îi era să fie cu picioarele pe pământ, când era cu Luck. Mâna ei stătea într-a lui.

— Eşti fericită ? întrebă el.

— Da. Putea spune fără nici un dubiu, chiar cu motivele ei de îngrijorare faţă de scopul în care dorea el să se însoare cu ea.

— Cred că mâine am putea merge la Duluth, spuse el. Vreau să-ţi cumpăr un inel, dar vreau să fiu sigur că o să-ţi placă. Vom alege ceva împreună. Mâine este bine ?

— Da, sigur, încuviinţă Eve.

— Vreau să-i cunoşti pe tatăl meu în timp ce vom fi acolo. Vom lua masa împreună.

— Ar fi bine, acceptă ea. Mi-ar plăcea să-i cunosc.

— O să-ţi placă de el. Şi nu mă îndoiesc că şi tu îi vei plăcea.

— Sper. Dar în secret se temea că tatăl lui a va compara cu prima nevastă a lui Luck şi se va întreba ce naiba a găsit fiul lui la ea. O grămadă din prietenii lui care îi cunoşteau prima soţie, probabil se. vor întreba acelaşi lucru. Nu-i învinovăţea.

— Te-ar deranja dacă Toby ar veni mâine cu noi ? Luck încetini maşina ca să intre în parcarea restaurantului.

— Bineînţeles că nu mă deranjează, îl asigură Eve. Dacă nu-1 includem, probabil el va fi convins că îl neglijăm.

— Aşa m-am gândit şi eu, încuviinţă el şi parcă maşina între altele două, care aparţineau patronilor localului.

După ce coborî din maşină, Luck se duse să-i deschidă portiera şi s-o ajute să coboare. întârzie un moment ca să-i ţină mâna şi să-i zâmbească.

— Ţi-am spus că eşti foarte drăguţă în seara asta ? întrebă el.

— Nu, dar îţi mulţumesc, zâmbi Eve, întrebându-se dacă el nu era numai amabil. Poate că era o cale de a-i spune că arăta atât cât putea ea de bine.

Aplecându-şi capul, el îşi lăsă gura să se plimbe cu căldură peste a ei. Sărutul nu dură mult, dar o asigură de afecţiunea lui. Eve se îndoia că acest sărut scurt îl tulburase pe el atât de tare cât o tulburase pe ea.

Când se termină, el o escortă către intrarea restaurantului, cu mâna apăsată pe mijlocul ei. înăuntru, li se arătă o măsuţă aranjată pentru două persoane, într-un colţ liniştit.

— Nu ţi-am promis lumânări ? Luck arătă cu mâna spre lumânarea care ardea într-un sfeşnic când se aşezară pe scaunele lor,, unul în faţa celuilalt.

— Ba da, spuse ea cu un zâmbet. Ai neglijat să menţionezi muzica în surdină.

Se referea la sunetele romantice ale unei melodii care se auzeau de la sistemul stereo al restaurantului.

— Am lăsat asta pentru impresia finală. Colţurile gurii lui se ridicară a amuzament.

O chelneriţă tânără şi foarte atrăgătoare se apropie de masa lor. Cu ochi albaştri şi păr blond, părea întruchiparea a tot ce era sexy, dar fără a fi vulgară. Aceasta le zâmbi amândurora, totuşi Eve gândi geloasă că observa altceva decât interes profesional în ochii fetei când se uită la Luck.

— Aţi vrea să beţi ceva înainte, de masă? se interesă ea.

— Da, am vrea o sticlă cu şampanie, comandă Luck cu un zâmbet apreciator.

Eve consideră că Luck ar fi trebuit să fie bolnav dacă nu remarca frumuseţea evidentă a blondei. Totuşi când o făcu, ea se simţi jignită. N-avea nici un sens. Totuşi reuşi să-şi ţină în frâu emoţiile care o frământau.

Chelneriţă plecă şi se întoarse cu o sticlă de şampanie. După ce o deschise, îi turnă puţin lui Luck pentru degustare. El dădu din cap încuviinţând şi ea le umplu câte un pahar.

După ce fata plecă, Luck îşi ridică paharul pentru a face un toast.

— Pentru dragostea vieţii mele, tare foarte curând va fi soţia mea.

Era un sentiment foarte mişcător, dar Eve ştia că este o exagerare. El îi promisese o seară romantică şi încerca să se ţină de cuvânt, dar ea ar fi preferat ca relaţia lor să rămână cinstită şi nu pătată cu false complimente.

— A fost foarte frumos, Luck, recunoscu ea. Dar nu era necesar.

— Oh ? Sprânceana lui se arcui la comentariul ei. De ce nu este necesar ?

— Pentru că... ea dădu din umeri, puţin cam nervoasă... Nu mă aştept să fii îndrăgostit de mine, nebuneşte şi romantic. Nu trebuie să ţii discursuri bombastice.

— Înţeleg. Linia bărbiei lui se înăspri când zâmbi. Şi nu te deranjează dacă nu sunt îndrăgostit de tine, nebuneşte şi romantic ? în întrebarea lui era o urmă de provocare.

Eve îl asigură:

— Am acceptat asta.

Nu voia ca el să joace rolul unui iubit romantic, când nu asta simţea cu adevărat.

— Îmi pare bine c-ai acceptat, murmură el sec şi făcu semn chelneriţei să le aducă meniul, înţeleg că aici sunt foarte bune cotletele.

Conversaţia in timpul cinei fu dominată de subiecte banale. Mâncarea era gustoasă, dar totuşi Eve simţea o tensiune între ei. Luck era plăcut şi prietenos, dar uneori când se uita la ea, fata se simţea prost. întotdeauna el fusese în stare s-o tulbure fizic, totuşi acum exista ceva diferit — ca şi cum era furios, deşi nu părea să fie.

Cina se întinsese cu o a doua ceaşcă de cafea după desert, înainte ca Luck să sugereze că era timpul să plece. Eve acceptă hotărârea lui, nefiind în stare să depisteze încă sursa de tensiune.

În tăcere, traversară parcarea spre maşină. Luck o aşeză pe locul pasagerului, apoi înconjură maşina şi se urcă la volan. Nu făcu nici o încercare să pornească motorul.

— S-a întâmplat ceva ? se încruntă Eve uşor.

— Aşa se pare, încuviinţă el şi se întoarse s-o privească în faţă.

— Ce este ? Ea nu era sigură dacă el se referea la maşină sau la altceva.

— Tu, răspunse simplu Luck.

— Ce-am făcut ? se dădu ea înapoi surprinsă.

— De unde ţi-a venit această idee caraghioasă că nu sunt îndrăgostit nebuneşte de tine ? întrebă el.

— Dar nu eşti, replică Eve apărându-se, apoi ezită sub privirea lui scrutătoare. Te cred când spui că mă iubeşti, dar...

— Frumos din partea ta, o tachina el sec. Dacă nu sunt îndrăgostit nebuneşte de tine, poate că nu ai explica de ce vreau să mă însor cu tine. Sunt sigur că este ceva în legătură cu Toby.

— De ce mă întrebi ? ripostă Eve. Cunoşti motivele la fel de bine ca mine.

— Poate că chiar mai mult, întâmplându-se să fie şi ale mele. Luck întinse un braţ de-a lungul spătarului şi păru că se relaxează. Dar mi-ar plăcea să le aud de la tine.

— Îţi pot vorbi despre unele lucruri care lipsesc din viaţa ta, zise ea stingherită, nefiind sigură de ce voia el ca ea să i le spună.

— Ca de exemplu ? o îndemnă el să-şi conceapă răspunsul.

— Ai nevoie de o mamă pentru fiul tău, cineva care să aibă grijă de casă şi să gătească, cineva care să ţină la tine şi să fie acolo când vrei companie. Eve ezita.

— Ai lăsat la o parte „parteneră de pat" îi reaminti el cu răceală.

— Şi asta, admise ea.

— Îmi pare bine. Pentru un moment, am crezut că-mi angajez o menajeră cu normă întreagă în loc de a-mi lua o soţie.

De data aceasta în vocea lui se simţea furia.

— Nu... nu înţeleg, se bâlbâi Eve.

— Prostuţo ! Există un singur motiv pentru care mă însor cu tine. Te iubesc şi nu vreau să trăiesc fără tine ! izbucni Luck.

— Dar Toby...

— N-am făcut o treabă prea proastă cres-cându-1 singur. Dacă a reuşit să se descurce fără o mamă atâta timp, poate să se descurce şi in continuare, ripostă el. Crede-mă, sunt bucuros că voi vă plăceţi reciproc, dar

n-aş da doi bani dacă te-ar uri, atâta timp cât eu te iubesc.

— Dar credeam... Eve încercă din nou să-i comunice părerile, şi din nou Luck o întrerupse.

— Cât despre gătit şi curăţenie, pot angaja pe cineva. Ştiu că tu te-ai întrebat, dar îmi pot permite asta, dacă mi-aş dori.

— Ai recunoscut că erai singur, se băgă ea repede înainte ca el s-o întrerupă iarăşi. Spuneai că era pustiu acasă în acea noapte din faţa cârciumii.

— Aşa am spus, recunoscu Luck. Eve, un bărbat poate avea o sută de femei care să trăiască în casa lui şi totuşi să se simtă singur dacă nici una dintre aceste femei nu este cea potrivită.

— Te rog ! întoarse capul, temându-se să nu fie convinsă de el. Ştiu cât de mult ai iubit-o pe prima ta soţie !

— Da, am iubit-o pe Lisa, accentua el. Dar este la timpul trecut, Eve. Am iubit-o, dar acum te iubesc pe tine. Este ceva complet diferit.

— Ştiu asta. spuse ea cu o mică înţepătură de durere.

— Ştii ? Luck oftă lângă ea, apoi mâinile lai o întoarseră în braţele sale. Am iubit-o cum iubeşte un tânăr. Nu mai sunt deloc acelaşi. M-am schimbat. Am crescut, sunt un bărbat adult, Eve, şi te vreau şi te iubesc aşa cum doar un bărbat poate — nebuneşte, profund şi romantic.

— Luck ! Eve îşi ţinu răsuflarea, începând să creadă până la urmă că s-ar putea să fie adevărat.

— Vino aici. El zâmbi şi începu să o strângă în braţe. Vreau să-ţi dovedesc.

Nu mai putea să i se opună când gura lui o acoperi pe a ei cu aviditate. Şi nici nu mai voia.

SFÂRŞIT